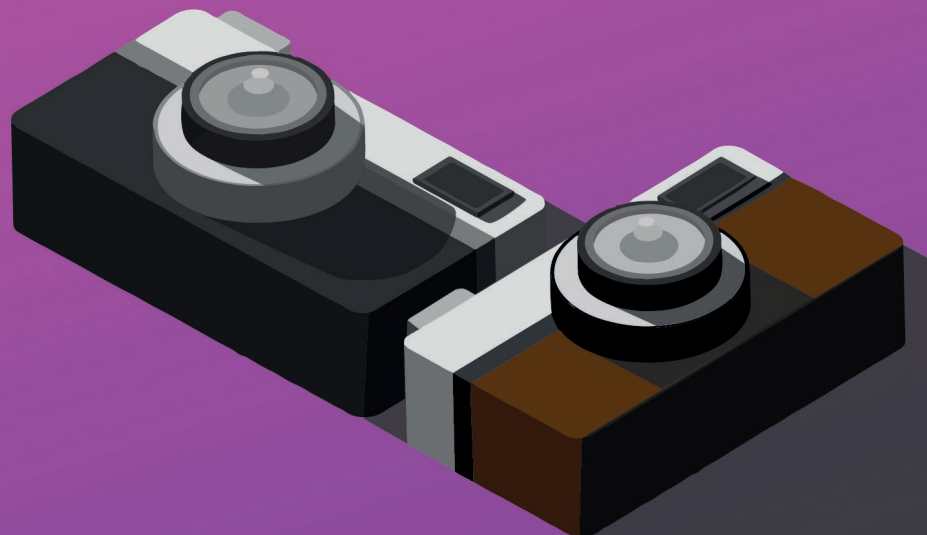

XI

**ASSEMBLEA
GENERAL
ORDINÀRIA**

**ESMENES A LA
TOTALITAT DEL
FULL DE RUTA**

assemblea

Sant Vicenç dels Horts per la independència

1 - Esmena a la totalitat

IMPULSEM EL NOU EMBAT PER LA INDEPENDÈNCIA PROPOSTA DE FULL DE RUTA 2023-2024

1. PREPAREM DES D'ARA LA NOVA CONFRONTACIÓ AMB L'ESTAT ESPANYOL

1.1. Tot i el desànim que avui ens aclapara, la independència és possible a curt termini. Per assolir-la cal un Full de Ruta que, proposat per l'Assemblea, sigui compartit per tot l'independentisme. Ha de preveure els passos per elevar el nivell de tensió dels fronts social i institucional, aprofitant el cicle electoral (municipals- maig 2023, espanyoles- desembre 2023, europees- maig de 2024). L'escalada de mobilitzacions populars i victòries electorals ha de permetre de convertir les eleccions al Parlament en un plebiscit per fer efectiva la República Catalana. El Full de Ruta compartit també ha de preveure els passos a fer en el nou embat no violent amb l'Estat espanyol. Perquè en el cas d'Espanya no n'hi ha prou amb guanyar unes eleccions al Parlament. Cap nació ha assolit la independència gràcies a llistes cíviques i maniobres parlamentàries quan s'ha d'enfrontar a un Estat determinat a usar la força contra ella. L'única alternativa per assolir la independència és combinar la legitimitat democràtica de les urnes amb una forta confrontació no violenta al carrer. Aquest Full de Ruta s'ha de fonamentar en els aprenentatges històrics del primer embat i en les lluites no violentes de nacions que han aconseguit la independència.

1.2. Una primera lliçó de 2017 és que la República no es va implantar perquè el Regne d'Espanya va usar la força i la violència. Per dominar la nostra nació va empresonar activistes i representants electes i perseguir judicialment a milers d'independentistes. Va ser la repressió espanyola la que va impedir la independència; no la falta d'una majoria social com sostenen alguns per ajornar el nou embat fins que no s'hagi «eixamplat la base». La República no es va implantar per la falta de previsió de la violenta reacció espanyola dels nostres dirigents, no per la seva poca determinació. Creure que Espanya es comportaria com un país democràtic davant la declaració d'independència va ser determinant per no assolir-la; perquè no es va preparar la defensa civil no violenta a la seva violència. L'Estat espanyol potser és una democràcia al seu territori històric; però no ho és a Catalunya. Ja va passar al Regne Unit: era democràtic a Anglaterra, però no a Irlanda quan aquesta en formava part. Per aquesta raó no hi ha cap possibilitat de pactar un referèndum d'autodeterminació gràcies a acords amb l'esquerra estatal. L'«Acord de Claredat» que proposa el President Aragonès és una maniobra de distracció destinada a simular una activitat independentista del seu Govern. La violenta resposta espanyola als fets d'octubre de 2017 ensenya que una Declaració d'Independència ha de ser defensada per centenars de milers de persones amb una estratègia de lluita no violenta preparada amb antelació. Per fer efectiva la República Catalana es necessita una victòria independentista a les eleccions vinents al Parlament, acompanyada d'una lluita no violenta capaç de paralitzar el país que forci una intervenció internacional, ja sigui el reconeixement diplomàtic, ja sigui una mediació internacional com en les negociacions i l'Acord de Pau d'Irlanda de 1998.

1.3. Una segona gran lliçó del primer embat és que la independència és possible. L'extraordinària participació de la majoria social de Catalunya en el referèndum de l'1 d'octubre, malgrat la brutalitat policial, va posar Espanya contra les cordes per la grandiosa repercussió internacional. La baula feble del Regne d'Espanya és la seva dependència internacional. L'objectiu de l'Assemblea i la resta d'entitats independentistes ha de ser tornar a mobilitzar els milions de catalans que van participar en el referèndum de l'1 d'octubre i en l'aturada de país del dia 3. Alhora la determinació de la gent al carrer va forçar el Govern de la Generalitat i els partits polítics a proclamar la República Catalana, el 27 d'octubre. Però el Govern de la Generalitat no havia creat les "estructures d'Estat". El moviment independentista tampoc no havia preparat cap resistència a les administracions catalanes a l'aplicació de l'article 155. Igualment no s'havia previst com aprofitar el ressò mediàtic internacional dels fets d'octubre de 2017. El nou embat democràtic ha de preveure els passos posteriors a la Declaració d'independència al Parlament, perquè aquesta no té efectes miraculosos. La creació d'un quart espai electoral independentista no garanteix fer efectiva la República si no es prepara la defensa del Parlament, la paralització del país i el reconeixement internacional.

1.4. Des d'ara és imprescindible posar la nova confrontació per fer efectiva la República a l'agenda independentista de totes les eleccions anteriors a les del Parlament. Realitzar un nou embat per fer efectiva la República va ser un compromís d'ERC, la CUP i Junts per Catalunya dels acords d'investidura de Pere Aragonès com a President de la Generalitat, després del 52% de vots independentistes a les eleccions de 21 de febrer de 2021. Per preparar-lo fins a gener de 2022 es va reunir un «*espai de direcció estratègica*» format pels tres partits independentistes al Parlament, l'Assemblea, Òmnium i el Consell per la República. Tanmateix els partits independentistes han retornat a la dinàmica autonomista i a les picabaralles entre ells, tant a la Generalitat, com pel que fa als pactes estatals. Han abandonat l'horitzó rupturista i treballen per convèncer l'opinió pública que la independència no és possible a les

dècades vinents.

1.5. Un profund sentiment d'estafa contra els partits s'ha apoderat dels electors independentistes per la dilapidació de la victòria del 52%. Han retornat a les pitjors pràctiques autonomistes quan el conflicte entre Catalunya i Espanya es manté amb tota la seva cruessa. Perquè continua la persecució judicial de l'independentisme, els 20.000 milions de dèficit fiscal de Catalunya, les amenaces contra la llengua catalana, etc. Aquest retorn a dècades passades ha fet esclatar una aguda crisi entre els representants independentistes a les institucions i la majoria social per la independència. Al final del cicle electoral, a les eleccions al Parlament, una Llista Cívica, unitària i transversal, ha de ser el resultat de l'intens treball a les eleccions anteriors i d'una estratègia de lluita no violenta. La Llista Cívica no pot reduir-se a capitalitzar la voluntat d'un vot de càstig contra els actuals partits independentistes, que per ell mateix no ens acosta a la independència. Per aquesta raó el nou embat per la independència, que ha de combinar lluita no violenta, Llista Cívica unitària i projecció internacional, i no només la Llista Cívica, ha de ser el centre del Full de Ruta i del discurs dels portaveus de l'Assemblea.

1.6. La capacitat de lluita del moviment popular independentista es manté alta malgrat el desànim i el desencert actuals. La mobilització es multiplica quan les entitats independentistes van juntes. Ho proven els centenars de milers de participants de la manifestació de l'Onze de Setembre de 2022 (convocada per l'Assemblea, Òmnium i AMI), les concentracions de l'U d'octubre (convocades pel Consell per la República i l'Assemblea), la manifestació del 6 de desembre contra el pacte entre el Govern espanyol i ERC per substituir el delictes de sedició pel de desordres públics agreujats, la protesta contra XXVII cimera franco-espanyola de 19-1-2023 (convocada per l'Assemblea, Òmnium i Consell de la República)

2. NECESSITAT D'UN ESPAI DE DIRECCIÓ ESTRATÈGICA DEL MOVIMENT PER LA INDEPENDÈNCIA

2.1. Per preparar i executar el nou embat per la independència cal restablir un «espai de direcció estratègica» com el que va existir fins a gener de 2022, ara limitat a les entitats independentistes. L'Assemblea ha de prioritzar la coordinació amb les entitats independentistes per portar a terme les campanyes i accions basades en la lluita no violenta, que facin inevitable el desbordament. Aquesta coordinació va ser essencial per endegar les grans campanyes i mobilitzacions entre 2012 i 2015. Per elevar el nivell de confrontació és imprescindible la presa de consciència que està en joc la supervivència de Catalunya com a nació i democràcia avançada, la seva llengua i cultura, el seu progrés econòmic, la seva cohesió social, etc.

2.2. El Pacte Nacional del Moviment Civil per la Independència, proposta sorgida de la Conferència Nacional del Moviment Civil Independentista del març passat, és el marc idoni per restablir el nou «espai de direcció estratègica». Aquest només serà possible amb el protagonisme des del primer moment de les principals entitats sobiranistes. Aquesta implicació no hi va ser en l'organització de la Conferència Nacional, acaparada per l'Assemblea; les entitats hi van assistir com a convidades, no com a coorganitzadores. El Pacte Nacional del Moviment Civil per la Independència ha de proposar i l'Espai de direcció estratègica ha de portar a terme els passos per fer efectiva la República Catalana, en els tres fronts:

- **Front Civil** del Moviment civil per la Independència per portar a terme les campanyes i les accions basades en la lluita no violenta en les seves diverses formes per tal de recuperar la capacitat de paralyzar el país del 3 d'octubre de 2017 (vegeu apartat 3).
- **Front institucional** per impulsar l'independentisme unilateral al cicle electoral vinent, elevant el nivell de tensió política, per culminar a les eleccions al Parlament (vegeu apartat 4). Una victòria de la Llista Cívica unitària independentista en aquestes ha de desencadenar el nou embat per fer efectiva la República (apartat 5)
- **Front internacional:** projecció del conflicte català per preparar, en el moment del nou embat, el reconeixement diplomàtic de la República Catalana o negociacions internacionals per un Acord de Pau (apartat 6).

2.3. Per fer efectiva la independència cal tornar a escalar el conflicte amb propostes disruptives que trenquin les dinàmiques rutinàries i derrotistes que ajornen de manera indefinida la ruptura. La independència no s'assolirà en un marc de normalitat al carrer i a les institucions, sinó d'agitació i tensió. El present Full de Ruta conté les anàlisis i els passos per elevar el punt de partida actual fins al crític punt de ruptura d'aquí a dos anys. L'absència d'un horitzó proper per assolir la independència es tradueix en retrets i divisions que afecten les relacions entre les organitzacions de la societat civil i els partits independentistes en primer terme. Acaben generant dissensions a l'interior de les grans entitats del moviment.

2.4. El pessimisme de centenars de milers d'independentistes es capgirarà amb l'acord per un nou embat de les entitats del Pacte Nacional del Moviment Civil per la Independència. L'existència d'un Full de Ruta clar i acordat per fer efectiva la República proporcionarà expectatives reals, creïbles i assumibles; farà renéixer l'esperança en la victòria com al primer embat, abans de l'u d'octubre. Els defensors de la Taula de Diàleg amb el Govern espanyol i de l'Acord de Claredat ja no podran sostenir que no hi ha una alternativa al seu pactisme. Les entitats independentistes hauran definit els passos per arribar a la nova confrontació civil i institucional per fer efectiva la independència. L'esperança suscitada per les actuacions del Pacte Nacional per la Independència ha de servir per persuadir el màxim nombre possible de partits independentistes d'afegir-se a les propostes unitàries per al cicle electoral que es detallen a l'apartat 4. Tanmateix és improbable la unitat entre els partits que sostenen la via del diàleg amb el Govern espanyol dins de la legalitat vigent i els defensors de la desobediència civil per trencar amb el Regne d'Espanya. Les dues

opcions s'hauran de confrontar en el cicle electoral vinent. Caldrà fer tot el possible perquè la balança es decanti vers el cantó rupturista.

3. FRONT CIVIL: RECUPERAR LA CAPACITAT DE PARALITZAR EL PAÍS

3.1. El Moviment Civil per la Independència ha de **planificar un conjunt de mobilitzacions i campanyes de desobediència civil en totes les seves formes que recuperi la capacitat de paraitzar el país de manera sostinguda en el temps**. Aquest poder serà necessari en la nova confrontació amb l'Estat espanyol. Quan el Parlament aixequi la suspensió de la República retornarà la repressió policial i judicial espanyola i l'aplicació de l'article 155 de la C.E. Caldrà defensar el Parlament com es va fer a les Repúbliques bàltiques i una campanya de desobediència civil noviolenta amb tota mena d'aturades, mobilitzacions, ocupacions d'edificis, etc.

L'aturada de país del 3 d'octubre de 2017 va mostrar la capacitat de paraitzar el país de l'independentisme. Es van tallar les principals carreteres i autopistes; es van paraitzar els ports de Barcelona i Tarragona; va haver-hi un gran seguiment en el transport públic de superfície i del metro. No va ser convocada pels sindicats majoritaris, sinó per la Intersindical i la resta de sindicats. Un exemple de la pertorbació sostinguda en el temps necessària per assolir la independència són les protestes de l'Euromaidan a Ucraïna. Van començar la nit del 21 de novembre de 2013 contra el corrupte President Iuri Lutsenko i van durar fins al febrer de 2014 quan va fugir. No va ser una aturada permanent de l'activitat econòmica, sinó agitació i desordres a gran escala durant tres mesos. L'any 2019 es va produir un esclat social semblant a Xile, iniciat amb una protesta estudiantil, que va forçar la redacció d'una nova constitució. A Sri Lanka les protestes entre abril i juliol de 2022 van fer caure el Govern. Són casos que il·lustren la intensitat de l'embat necessari per fer efectiva la independència. El Regne d'Espanya respondrà amb detinguts, presos polítics, encausats, etc. Mostrarà al món la seva incapacitat per resoldre de manera democràtica el conflicte amb Catalunya. La vulneració de drets fonamentals d'activistes noviolents crearà una situació insostenible a un país de la Unió Europea com s'explica a l'apartat 6 dedicat al front internacional.

3.2. **Les gravíssimes crisis de democràcia, economia i justícia social poden elevar les mobilitzacions des de la baixa latència actual fins a la intensitat necessària per a fer efectiva la independència**. La societat catalana s'ha tornat conformista comparada a les grans vagues i agitacions socials al Regne Unit, Alemanya, França i altres països europeus davant la pèrdua de poder adquisitiu per la forta inflació i altres problemes. En canvi el desembre de 2007 la Plataforma pel Dret a Decidir va aplegar 700.000 persones contra el retard en les inversions estatals en infraestructures amb la manifestació "*Som una nació i diem PROU! Tenim dret a decidir sobre les nostres infraestructures*". La sintonia amb els problemes concrets de la població i el seu lligam amb el conflicte nacional van ser determinants per l'escalada de les mobilitzacions que van portar al referèndum i la vaga general de l'octubre de 2017. La clau és vincular la independència amb l'horitzó de convertir Catalunya en una nació avançada com els petits Estats del nord d'Europa. Per arribar als milions de persones necessaris per a l'embat per la independència cal dirigir-se al conjunt de la societat; no només als independentistes.

3.3. L'Assemblea ha de mantenir les lluites en defensa dels drets socials i econòmics, potenciant les Assemblees Sectorials i les campanyes estratègiques de llarga duració que ha engegat des dels seus inicis. Les Assemblees Sectorials constitueixen l'estructura permanent de defensa dels drets nacionals, socials i econòmics. Han estat i són les protagonistes de les campanyes que ha desplegat l'Assemblea des dels seus inicis.

En el termini de dos mesos s'elaborarà un pla estratègic sobre les Assemblees Sectorials amb la participació d'una representació del SN i una representació de cada sectorial o de les que sigui possible, per tal de:

- Intentar activar les sectorials inactives
- Revisar quins sectors importants per l'independentisme no tenen una sectorial i fer les gestions adients per crear-les.
- Valorar en quines accions poden ajudar les sectorials a l'independentisme i generar accions (formatives, informatives, etc.)
- Aquest pla se sotmetrà a la validació de les Assemblees Sectorials i de la resta d'Assemblees de Base.
- Bimensualment es durà a terme un seguiment de l'execució del pla.

L'any 2013 l'Assemblea va posar en marxa la reivindicació de la **sobirania fiscal** que s'ha convertit en la campanya "*Jo pago a Catalunya. Fem sobirania fiscal*". Les entitats independentistes podrien potenciar la reclamació per la sobirania fiscal amb una campanya anual "*No en el nostre nom!*" contra el suport de diputats catalans als pressupostos espanyols quan es debatin al Congrés. D'acord amb criteris de proximitat i sostenibilitat impulsarem **la contractació d'empreses catalanes** per part de les diferents administracions de Catalunya. El novembre de 2018 es va iniciar la campanya de **consum estratègic** que insta els nostres conciutadans a substituir els subministraments amb grans empreses espanyoles de l'IBEX per contractes amb empreses catalanes. Tres mesos després es va engegar la campanya "**Eines de país**" per aconseguir candidatures independentistes al capdavant de les entitats econòmiques i socials de casa nostra. Va tenir un gran èxit a la Cambra de Comerç de Barcelona. Hi ha moltes altres instàncies a les quals optar, com, per exemple, els col·legis professionals.

La potenciació del sindicalisme català ha de ser una prioritat permanent del moviment popular per la independència en general i de l'Assemblea en concret. És una eina de país imprescindible per lluitar contra la degradació i la

precarització de les condicions de vida dels treballadors, en especial els joves. Hi ha una dada reveladora: a Euskadi i Galiza on els sindicats bascos i gallecs són majoritaris l'any 2022 els sous van pujar més que a Catalunya i Espanya. El març de 2022 l'Assemblea amb el suport d'altres plataformes va posar en marxa la campanya **Sobirania energètica per la Independència**. Aquesta reivindicació combina la necessitat de la transició a una economia basada en les energies netes amb la denúncia dels preus dels combustibles i l'electricitat disparats dels darrers anys. **Dones per la Independència** és la sectorial de l'Assemblea que aplega la lluita feminista pels drets de les dones amb la lluita per una República Catalana feminista. **L'Assemblea ha de fer seu el problema de l'accés a un habitatge digne i assequible**, un dels més greus del nostre país. Cada setmana hi ha desenes de desnonaments de famílies amb pocs recursos per impagament d'hipoteques o de lloguers. A la vegada una majoria de joves han de viure en casa dels seus pares fins a quasi els trenta anys pels preus dels lloguers i dels habitatges. És el país d'Europa on es retarda més l'emancipació dels joves. També és el país on el parc d'habitatge públic de lloguer és el més baix del continent, un 3% del total, enfront d'una mitjana europea del 30%. **Els estudiants i els joves en general pateixen els retards, avaries i lentitud de les Rodalies de Renfe**. Per aquesta raó el moviment independentista, i l'Assemblea en especial, ha d'estar al costat de la campanya "No paguem" que va endegar el **col·lectiu Batec** que aplega joves independentistes.

3.4. Les lluites en defensa dels drets nacionals i democràtics

El nostre marc nacional són els Països Catalans, encara que l'àmbit prioritari de lluita de l'Assemblea sigui Catalunya. Cal mantenir i trobar noves formes de col·laboració per enfortir la consciència nacional amb la resta de països de parla catalana en el marc de la Confederació d'Entitats Sobiranistes dels Països Catalans. A més, celebrarem les diferents diades dels Països Catalans amb delegacions de l'Assemblea a les manifestacions i la reunió del Secretariat Nacional a les seves capitals, com s'ha fet fins ara. **La defensa del català és prioritària per l'Assemblea**, al costat de les entitats especialitzades en la defensa de la llengua catalana com la Coordinadora d'Associacions per la Llengua Catalana (CAL), la Plataforma per la Llengua o el mateix Òmnium. Sobretot quan sorgeixin agressions de lleis espanyoles, de sentències judicials i en general discriminacions lingüístiques. Tots els membres de l'Assemblea han de tenir consciència del procés de minorització que pateix el català en el seu ús social i comprometre's a exercir els seus drets lingüístics en tots els àmbits.

L'Assemblea ha de continuar la seva ingent tasca en la lluita antirepressiva. Va ser fundadora, juntament amb Òmnium, de **la Caixa de Solidaritat** per fer front a les despeses jurídiques i responsabilitats econòmiques d'activistes encausats per la lluita per la independència. Ara és gestionada per una associació específica on socis de la nostra entitat tenen protagonisme. L'Assemblea ha portat la persecució espanyola, per exemple les càrregues de l'U d'Octubre de 2017 a diferents instàncies jurídiques i a instàncies internacionals. La darrera acció ha estat la denúncia de l'espionatge amb el programa Pegasus. A la Conferència Nacional Antirepressiva celebrada a Girona el 2 d'octubre de 2021 es va crear el **Front Comú contra la Repressió**. La sectorial de Persones Represaliades de l'Assemblea hi té una gran presència amb nombrosos actes, manifestacions i acompanyaments a represaliats i encausats. L'acampada a la plaça de Catalunya del 15 i 16 d'octubre de 2022, cinquè aniversari de l'empresonament del President de l'Assemblea, es va iniciar **la campanya "Nosaltres Acusem"** per fer una petició al Parlament per crear una Comissió d'Investigació sobre la Causa General contra l'independentisme. Aquesta Campanya aprovada pel SN en el ple del 3 de setembre de 2022 està absolutament vigent i s'ha de complir el que es deia a l'apartat 5.4 del FdR 2022/2023. **La lluita no violenta és essencial en el nou embat per fer efectiva la República**. El 28 de setembre de 2018 l'Assemblea va organitzar la Jornada Internacional de Noviolència amb importants especialistes i activistes de diferents països. També es van crear grups, es van fer documentals i es van fer moltes formacions de lluita no violenta arreu del territori. De cara a la nova confrontació és imprescindible multiplicar la preparació en la lluita no violenta.

3.5. Una tardor calenta. La manifestació de l'Onze de setembre de 2023 és una avinentesa per mostrar la preparació col·lectiva del nou embat amb Espanya. Una possibilitat seria que centenars de milers de ciutadans envoltessin les instal·lacions més representatives de l'estat: l'exèrcit, la justícia, les casernes de policia, les agències tributàries, etc. Faríem entendre que el conflicte amb Catalunya ha entrat en una etapa de desobediència civil. La campanya contra el dèficit fiscal que suposen els pressupostos de l'Estat hauria de ser una altra fita per elevar el nivell de tensió social a la tardor vinent. A més de grans mobilitzacions i altres tipus d'accions no violentes, l'Assemblea i el conjunt del moviment per la independència ha d'estar preparada per accions de resposta ràpida a esdeveniments imprevistos i a provocacions espanyoles com viatges de la casa reial, cimeres, etc.

4. FRONT INSTITUCIONAL: CICLE ELECTORAL I NOU EMBAT PER LA INDEPENDÈNCIA

4.1. Per fer efectiva la República, necessitem encarar el nou cicle electoral amb la força que l'Assemblea i les entitats independentistes van afrontar el que va culminar amb l'1 d'octubre de 2017. Cal establir una estratègia de pressió als partits polítics. En ella s'hauria de precisar, per la part política, els plantejaments de les eleccions municipals, espanyoles i europees que precediran a les catalanes. Les entitats independentistes hauran de coordinar les iniciatives polítiques amb les campanyes i accions de lluita no violenta.

4.2. Els partits independentistes han causat la desescalada del conflicte perquè estan immersos en el model

espanyol de partits polítics. A la Transició la monarquia va legislar per afavorir un bipartidisme que fes la mateixa funció que el partit conservador i liberal a la primera Restauració borbònica: una façana democràtica que amagava la corrupció del caciquisme. El bipartidisme de la segona Restauració ha substituït la xarxa caciquil pel clientelisme i el control dels mitjans de comunicació. El sistema polític vigent només permet triar butlletes de partits amb llistes tancades, elaborades per les cúpules dels partits. Aquests tenen una estructura vertical que redueix al mínim el debat ideològic i estratègic intern. Les baralles entre partits tenen com a finalitat la colonització d'ajuntaments, diputacions, comunitats autònomes, ministeris, empreses i organismes públics. Allà hi col·loquen militants i persones afins en càrrecs que corresponen a gerents professionals. A més nomenen una ingent quantitat d'assessors i càrrecs de confiança; el jutge Joaquim Bosch ha escrit que n'hi ha uns cent mil al conjunt de l'Estat. Completen el sistema les portes giratòries entre partits, alta burocràcia i empreses. El model espanyol de partits és molt lluny de les pràctiques dels països democràtics avançats, tot i la degradació generalitzada de la democràcia de les darreres dècades. Però al Regne d'Espanya la degeneració de les relacions entre ciutadans i polítics és superior i és sistèmica. Hi ha una estreta relació entre la qualitat democràtica de cada país i el seu grau de progrés social i cultural. El sistema polític català s'inscriu en el model espanyol de partits polítics i prioritza la disputa per la patrimonialització de la Generalitat, les diputacions, els consells comarcals i els ajuntaments. Aquesta cotilla impedeix el debat a fons tant sobre l'estratègia independentista com les grans qüestions socials, econòmiques, culturals i ecològiques. Els defensors d'una quarta força independentista han de tenir present que les bones intencions dels candidats no poden contrarestar la formidable inèrcia del sistema.

4.3. L'existència del moviment i les entitats sobiranistes diferencia el sistema polític català del model de partits espanyol. El nombre d'afiliats a Òmnium, l'Assemblea, el Consell de la República i les altres entitats multiplica per molt el nombre de militants dels partits catalans. L'empenta de la nostra societat civil va encapçalar la protesta contra la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut. Van ser les grans manifestacions de 2012 a 2015 les que van induir els partits catalans al referèndum de l'1 d'octubre i a la Declaració Unilateral d'Independència. La ràbia pel malbaratament de la victòria del 52% aboca molts independentistes a la desqualificació global dels polítics. Tanmateix cal intentar les màximes sinergies possibles per desencadenar el nou embat a les eleccions vinents al Parlament. L'Assemblea i les altres entitats han de presentar als partits independentistes una estratègia política compartida que podria consistir en els punts que s'exposen en els subapartats següents. Els partits que acceptin els plantejaments de les entitats podran integrar-se en l'Espai de Direcció Estratègica.

4.4. Les eleccions municipals de 2023 són afrontades pels partits independentistes com si el conflicte amb Espanya no existís. Aquest plantejament ha estat possible per dos dèficits greus de l'independentisme.

En primer lloc, la manca d'un model municipal de la futura República que evidenciï la baixa qualitat democràtica, les reduïdes competències i els pocs recursos econòmics dels ajuntaments al Regne d'Espanya, a diferència dels països del nord d'Europa. A les ciutats mitjanes i grans, on viu la majoria de la gent, els electors no coneixen el regidor del seu districte a qui plantejar els problemes quotidians de la població. La reivindicació de la democràcia local ha d'identificar l'independentisme, com ho fa la denúncia del dèficit fiscal. Implica reclamar eleccions directes als districtes de Barcelona, als Consells Comarcals, a la Corporació Metropolitana i a les diputacions, on prolifera el clientelisme i l'absoluta absència de la rendició de comptes. No podem limitar-nos a aconseguir batlles i regidors sincerament independentistes; perquè aleshores ens dirigim només als ja convençuts.

En segon lloc falta una visió estratègica del paper dels ajuntaments per fer efectiva la independència, més enllà de l'Associació de Municipis per la Independència. En el proper embat per fer efectiva la República, quan Espanya torni a dissoldre el Parlament de Catalunya, cal preveure una Assemblea de Càrrecs Electes de la República formada pels alcaldes, regidors i representants democràtics en altres institucions. Constituirà la representació democràtica de Catalunya quan l'Estat torni a aplicar l'article 155.

4.5. Les eleccions espanyoles han de tornar a posar el conflicte de Catalunya a l'agenda política espanyola.

L'Espai de Direcció Estratègica, a proposta de l'Assemblea, hauria de plantejar als partits independentistes un **«Programa Comú per la independència»** al Congrés i una candidatura unitària, **«L'Entesa per la independència»** al Senat. El «Programa Comú» es concretaria en una proposta de reforma constitucional en forma de «disposició addicional» per permetre la independència. La candidatura unitària al Senat seria la garantia del Programa Comú. Els senadors són els únics representants votats personalment, Això facilita una candidatura unitària que prefiguri la Llista Cívica, amb dotze persones independents, escollides mitjançant primàries obertes. L'acord hauria d'incloure la retirada de diputats i senadors independentistes del Congrés i el Senat quan la proposta de «disposició addicional per la independència» sigui inevitablement rebutjada. A continuació es forçaria la convocatòria d'eleccions al Parlament de Catalunya. L'anunci d'un acord pel Programa Comú i l'Entesa per la Independència, juntament amb un Onze de Setembre dedicat a «Encerclar l'Estat» capgiraria l'ambient actual de desànim i desconcert. Es recuperaria la confiança en la possibilitat de fer efectiva la República i la determinació de fer el que calgui amb aquest objectiu. L'esquerra espanyola intentarà imposar el marc electoral d'impedir un govern de PP i VOX; algun partit independentista el pot comprar. L'independentisme ha de posar al centre del debat els milers d'encausats per la persecució judicial de l'independentisme, l'acció de les clavegueres de l'Estat com l'espionatge amb el programa Pegasus, el dèficit fiscal de 20.000 milions a cada pressupost de cada any. L'independentisme ha ajudat a establir el règim monàrquic donant suport al Govern de PSOE i Podemos; aquesta estabilització s'ha girat en contra de Catalunya. La determinació de posar en marxa el nou embat per la independència es mantindrà tant si governa el PP amb el suport de Vox, com si continua la coalició de PSOE i Sumar. Fins i tot es poden tornar a repetir les eleccions espanyoles com va passar el 2015 i el 2019. Tampoc es pot excloure un pacte de legislatura i govern PSOE-PP. La presentació d'una reforma

constitucional, tot i saber que serà denegada, té una dimensió internacional. Diverses institucions internacionals, entre elles el Consell d'Europa, van retreure que la declaració de la República Catalana d'octubre de 2017 s'havia aprovat al marge de la Constitució espanyola. El refús de la majoria espanyola dels canvis constitucionals demanats per la minoria catalana legitimaria la unilateralitat com una opció d'últim recurs.

4.6. L'embat per la independència també ha de ser al centre de les eleccions al Parlament europeu. Els nostres eurodiputats, elegits el 2019, han estat una peça clau per demostrar a l'opinió pública internacional que el conflicte de Catalunya continua ben viu i la incapacitat del Regne d'Espanya de resoldre'l d'acord amb els Principis de la Unió Europea. Les euroordres contra els eurodiputats i altres exiliats han estat la prova més clara dels prejudicis anticatalans del poder judicial d'Espanya. Fins al punt que el Tribunal de Justícia de la Unió Europea ha establert la necessitat que els jutges europeus protegeixin el que anomena "*grups objectivament identificables*" abans d'executar les euroordres. A més abans de les eleccions europees podrien publicar-se les sentències del Tribunal Europeu de Drets Humans sobre les condemnes del Tribunal Suprem espanyol als presos polítics. En l'àmbit de la justícia el conflicte de Catalunya és un afer europeu i aquest fet ha d'acaparar la campanya independentista a les eleccions europees, per contribuir a la internacionalització del conflicte entre Espanya i Catalunya.

5. ELECCIONS AL PARLAMENT I EL NOU EMBAT PER FER EFECTIVA LA REPÚBLICA CATALANA

5.1. El "crescendo" de campanyes i accions de lluita no violenta i les victòries electorals crearan l'excepcionalitat necessària per al nou embat per fer efectiva la República catalana. En aquest moment **el Pacte Nacional per la Independència haurà de plantejar una "Llista Cívica unitària" oberta a tot l'independentisme.** Haurà de convocar a gent de referència de tot el país, que es presentin a unes primàries obertes per ser candidats amb l'única finalitat de fer efectiva la República. La Solidaritat Catalana de 1907 és un exemple històric de llista cívica unitària. Per combatre la Llei de Jurisdiccions Militars el Partit Carlí, la Lliga Regionalista i els republicans no-lerrouxistes no es van presentar a les eleccions com a partits, sinó que van seleccionar candidats únics, molts d'ells independents com Francesc Macià. Les concentracions entusiastes van precedir les eleccions i l'èxit va ser espectacular en escons. Aquest tipus de "Llista Cívica unitària" és la solució òptima per convertir les eleccions al Parlament en l'arrencada d'una nova confrontació amb l'Estat espanyol. Però probablement la realitat de les forces polítiques forçarà a plantejaments subòptims: o bé una "Llista Cívica" amb només dues forces parlamentàries; o bé una "Llista Cívica" sense partits polítics. En qualsevol cas cal confiar que una victòria de la candidatura rupturista arrossegui a tots els diputats independentistes a tornar a proclamar la República i a desencadenar el nou embat per la independència. Aquesta candidatura tindria un alt risc: seria una mena de transbordador per passar de la legalitat autonòmica a la nova legalitat republicana; una travessia amb perill de presó o l'exili. En tot cas la legislatura tindria poca duració. És altament probable que l'Estat espanyol la dissolgués en el mateix moment de reprendre els passos per fer efectiva la República suspesa l'octubre de 2017. En cas d'èxit, en uns mesos s'hauria de convocar les eleccions de l'Assemblea Constituent, a les que es tornarien a presentar els partits en representació de la seva ideologia. Per evitar el desconcert del 27 d'octubre de 2017 cal tenir clar les fases posteriors a la victòria electoral independentista, perquè preparar-les és imprescindible per fer efectiva la República Catalana.

5.2. La primera fase del nou embat és la celebració de la victòria. Les grans manifestacions d'alegria tornaran a posar el conflicte català a les portades dels mitjans de comunicació de tot el món. Demostraran l'existència d'un moviment popular per la independència nombrós i disposat a la lluita no violenta. Festejar el triomf pot semblar un pas obvi. Però no es va fer després de la difícil i meritòria victòria independentista del 21 de desembre de 2017, en plena aplicació del 155 i d'una ofensiva mediàtica espanyola brutal. Tampoc la gent no va sortir al carrer després de la victòria del 52% de les eleccions de febrer de 2021. Les grans masses de persones al carrer ajuden a impedir que els nostres representants facin marxa enrere en els seus compromisos per fer efectiva la República.

5.3. La segona fase de la confrontació és la protecció de les institucions catalanes en el moment d'aixecar la suspensió de la República Catalana. Fa sis anys després de la proclamació de la independència es va imposar el "campi qui puguí". Quan es faci efectiva la «*Llei de transitorietat jurídica i fundacional de la República*», centenars de milers de persones hauran de protegir el Parlament i el nou Govern provisional de la República. És el que van fer els lituans, estonians i letons entre 1990 i 1991 per frenar l'exèrcit soviètic: van posar els governants soviètics en el dilema d'una massacre o permetre la sobirania. Quan Espanya dissolgui les institucions autonòmiques aplicant l'article 155 els diputats constitucionalistes acataran la seva destitució. No sabem l'actitud dels diputats de partits que en el seu programa defensen la República Catalana integrada en una República Federal Espanyola. Els diputats independentistes s'integraran en l'Assemblea de Càrrecs Electes per la República que haurà de nomenar un «*Govern Provisional de la República Catalana*». La unilateralitat de la majoria democràtica de Catalunya serà el resultat de la negativa espanyola a resoldre de manera democràtica el conflicte català com ho han fet el Canadà o el Regne Unit. Per aplicar les desenes de decrets derivats de la «Llei de Transitorietat» seran precises accions de lluita no violenta prèviament planificades. Pensem, per exemple, els passos necessaris per fer efectiu el nomenament dels nous membres del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

5.4. La tercera fase de l'embat serà la desobediència civil fins al reconeixement diplomàtic de la República o unes negociacions de pau amb mediació i garanties internacionals. La lluita no violenta a gran escala serà la resposta a la violència policial i judicial espanyola. Consistirà en tota mena d'aturades, mobilitzacions, ocupacions

d'edificis, control del territori, etc. Haurà de paralitzar o pertorbar la vida quotidiana i econòmica del país durant setmanes i mesos, com ja hem explicat. S'haurà de mantenir fins a forçar una intervenció internacional. Les negociacions i l'acord de pau d'Irlanda del Nord, amb el suport dels Estats Units i la Unió Europea són un antecedent del tipus de conferència que podria resoldre el conflicte de Catalunya. No serà gens fàcil que Espanya admeti participar en unes negociacions internacionals, basades en el Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics, el primer dels quals és el dret a l'autodeterminació. A diferència de 2017 cal preparar una resistència a l'aplicació de l'article 155 al sistema educatiu, a la sanitat, als mitjans de comunicació de la Generalitat, etc. Aquesta insubmissió no és fàcil perquè està en joc el lloc de treball; però és imprescindible. La multiplicació de presos i exiliats polítics, de càrregues policials, de represaliats i encausats acabarà mobilitzant l'opinió pública europea. Finalment els governants s'adonaran que només una intervenció exterior pot resoldre el conflicte de Catalunya. Aquest xoc va ser iniciat per Espanya per imposar per la força la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut, sense el consentiment dels catalans; perquè la sentència de l'Estatut vulnera l'article 152.2 de la constitució espanyola que estableix que un Estatut aprovat en referèndum només pot ser modificat pel mateix procediment.

6. ACTIVAR EL FRONT INTERNACIONAL PEL RECONeixEMENT DIPLOMÀTIC O UN ACORD DE PAU

6.1. Els governs europeus tenen la capacitat de fer seure el Regne d'Espanya en unes negociacions internacionals basades en el Pacte Internacional sobre Drets Civils i Polítics. Cal aconseguir que deixin de considerar el conflicte de Catalunya un assumpte intern espanyol. Un Full de Ruta per la independència viable ha de tenir present com s'han modificat les fronteres a les darreres dècades. Per un costat les potències europees i els Estats Units sempre s'han resistit, d'entrada, a modificar les fronteres creades en acabar la Segona Guerra Mundial. Així el juny de 1991, quatre dies abans de la declaració d'independència d'Eslovènia tant els EUA com la Comissió Europea van assegurar que mai reconeixerien una proclamació unilateral. Però, el juliol, quan l'exèrcit iugoslau va usar la seva força contra els eslovens, els Estats Units i Alemanya van reconèixer la República eslovena. Quan l'IRA va deixar la lluita armada, la Unió Europea no va intervenir en el conflicte d'Irlanda del Nord per no contrariar al Regne Unit. Va ser el President Bill Clinton qui va pressionar-lo per negociar, per exemple concedint un passaport diplomàtic a Gerry Adams. Davant el referèndum sobre la independència d'Escòcia de 2014 la Unió Europea es va alinear amb el Regne Unit assegurant que una Escòcia independent seria considerat un país tercer. En canvi, després del Brexit, va deixar entendre que acolliria amb els braços oberts una Escòcia independent.

6.2. Per l'altre costat l'article 2 del Tractat de Lisboa (2007) estableix la protecció de les persones que pertanyen a minories com a valor fonamental de la Unió Europea. Ara bé no ha establert cap mecanisme per a protegir-les minories. Tanmateix les crisis econòmiques, socials i democràtiques han forçat la Unió Europea a avançar, a traduir els principis en procediments i actuacions. El mateix passarà amb l'empara de les minories. La Unió Europea respondrà als fets. Després de les càrregues policials de l'u d'octubre, el President del Consell Europeu, Donald Tusk, va demanar al President del Govern espanyol, Mariano Rajoy, que no usés la força contra la gent, que busqués una sortida democràtica, tot i que donava suport a l'ordre constitucional espanyol. Només un desbordament democràtic català, sostingut en el temps, pot induir els països europeus a forçar Espanya a entaular negociacions internacionals. En la projecció exterior, cal inserir les pallisses policials de l'u d'octubre i l'empresonament i l'exili dels nostres líders democràtics dins d'un conflicte secular. Catalunya al segle XVII tenia el mateix estatus polític que Portugal dins de la monarquia dels Àustries. El 1714 la nova dinastia borbònica va abolir la nostra Constitució i va annexionar Catalunya per la força al Regne de Castella, que el 1812 va canviar el seu nom pel de Regne d'Espanya. Al segle XIX i XX a Espanya es va crear un ambient d'hostilitat contra els catalans que historiadors com Pierre Vilar han comparat amb l'antisemitisme. La catalanofòbia és imprescindible per entendre el recurs d'Espanya a la violència contra milions de catalans. Està tan arrelada que incapacita els governants espanyols per una solució interna i fa imprescindible una intervenció europea per protegir la minoria catalana.

6.3. La Taula de Diàleg, el suport dels partits catalans al Govern espanyol i l'absència de mobilitzacions han afeblit la projecció internacional del conflicte. Els Estats europeus creuen que és en vies de solució. L'indult als presos polítics, demanat pel Consell d'Europa, ha alleujat la incomoditat que sentia la Unió Europea quan recriminava a Rússia o la Xina la seva falta de respecte als drets humans. Els governs d'aquestes potències autoritàries han retret el doble estàndard europeu per l'existència de presos polítics a un país de la Unió. La tutela de la diplomàcia espanyola sobre les delegacions exteriors de la Generalitat i els viatges del seu President projecten Catalunya com una de les disset comunitats autònomes d'Espanya.

6.4. La batalla jurídica dels exiliats i els presos polítics al Tribunal de Justícia de la Unió Europea i al Tribunal Europeu de Drets Humans manté obert el conflicte català a escala internacional. Ha fet progressar la protecció jurídica europea de la minoria catalana. En la sentència del TJUE sobre l'euroordre emesa pel Tribunal Suprem espanyol per extraditar el Conseller Lluís Puig i negada pel jutge belga emergeix la protecció de les minories. Perquè assenyala que la justícia del país executor de l'euroordre ha de tenir present el perill de parcialitat dels jutges emissors envers el que anomena "*Grups Objectivament*

Identificables". Aquest avenç de la justícia europea no hauria estat possible sense l'intens treball de les entitats independentistes, entre elles l'Assemblea, a instàncies internacionals com el Comitè de Drets Humans de Nacions Unides i del seu Grup de Treball sobre Detencions Arbitràries, el Consell d'Europa i altres. En els dos anys vinents el Tribunal Europeu de Drets Humans sobre els judicis als presos polítics, amb tota probabilitat, confirmarà la parcialitat anticatalana de la justícia espanyola, que l'ha portat a vulnerar els drets fonamentals dels membres de persones que tenien la representació democràtica de la minoria catalana. L'Assemblea, amb el protagonisme de les Assemblees Exteriors, i les altres entitats independentistes han d'intensificar la projecció del conflicte de Catalunya per facilitar la intervenció internacional en el moment del nou embat per la **independència**. La tasca de difusió mundial de les entitats és més necessària que mai donada la renúncia del Govern de la Generalitat a projectar el conflicte de manera oficial. Cal mostrar a totes les institucions internacionals i als mitjans de comunicació d'arreu del món que el Regne d'Espanya continua vulnerant els drets democràtics fonamentals dels catalans, per exemple l'espionatge amb el programa Pegasus. La projecció internacional del cas català ha d'abastar tot el món. En aquest sentit és molt important la participació de Catalunya a l'Organització de Nacions i Pobles No Representats (UNPO). Ens ha projectat a països que abans no coneixien la nostra opressió. A més permet tenir contactes en cercles diplomàtics i estatals als quals Catalunya no tindria accés. Sis països de l'UNPO (Estònia, Letònia, Armènia, Geòrgia, Palau i Timor Oriental) han assolit la independència des de la seva fundació el 1991. Si el moviment civil per la independència comparteix l'estratègia esbossada en aquest Full de Ruta; si prepara amb tenacitat i coratge el nou embat amb l'Estat espanyol, Catalunya pot ser la setena nació de l'UNPO independent en pocs anys.

Sant Antoni per la independència

2 - Esmena a la totalitat

Mantenir el Full de Ruta del 2022

Cornellà de Llobregat per la independència

3 - Esmena a la totalitat

IMPULSEM EL NOU EMBAT PER LA INDEPENDÈNCIA
PROPOSTA DE FULL DE RUTA 2023-2024

1. PREPAREM DES D'ARA LA NOVA CONFRONTACIÓ AMB L'ESTAT ESPANYOL

1.1. Tot i el desànim que avui ens aclapara, la independència és possible a curt termini. Per assolir-la cal un Full de Ruta que, proposat per l'Assemblea, sigui compartit per tot l'independentisme. Ha de preveure els passos per elevar el nivell de tensió dels fronts social i institucional, aprofitant el cicle electoral (municipals- maig 2023, espanyoles- desembre 2023, europees- maig de 2024). L'escalada de mobilitzacions populars i victòries electorals ha de permetre convertir les eleccions al Parlament en un plebiscit per fer efectiva la República Catalana. El Full de Ruta compartit també ha de preveure els passos a fer en el nou embat no violent amb l'Estat espanyol.

Perquè en el cas d'Espanya no n'hi ha prou amb guanyar unes eleccions al Parlament. Cap nació ha assolit la independència gràcies a llistes cíviques i maniobres parlamentàries quan s'ha d'enfrontar a un Estat determinat a usar la força contra ella. L'única alternativa per assolir la independència és combinar la legitimitat democràtica de les urnes amb una forta confrontació no violenta al carrer.

Aquest Full de Ruta s'ha de fonamentar en els aprenentatges històrics del primer embat i en les lluites no violentes de nacions que han aconseguit la independència.

1.2. Una primera lliçó de 2017 és que la República no es va implantar perquè el Regne d'Espanya va usar la força i la violència. Per dominar la nostra nació va empresonar activistes i representants electes i perseguir judicialment a milers d'independentistes. Va ser la repressió espanyola la que va impedir la independència; no la falta d'una majoria social com sostenen alguns per ajornar el nou embat fins que no s'hagi «eixamplat la base». La República no es va implantar per la falta de previsió de la violenta reacció espanyola dels nostres dirigents, no per la seva poca determinació.

Creure que Espanya es comportaria com un país democràtic davant la declaració d'independència va ser determinant per no assolir-la; perquè no es va preparar la defensa civil no violenta a la seva violència. L'Estat espanyol potser és una democràcia al seu territori històric; però no ho és a Catalunya. Ja va passar al Regne Unit: era democràtic a Anglaterra, però no a Irlanda quan aquesta en formava part. Per aquesta raó no hi ha cap possibilitat de pactar un referèndum d'autodeterminació gràcies a acords amb l'esquerra estatal. L'«Acord de Claredat» que proposa el President Aragonès és una maniobra de distracció destinada a simular una activitat independentista del seu Govern.

La violenta resposta espanyola als fets d'octubre de 2017 ensenya que una Declaració d'Independència ha de ser defensada per centenars de milers de persones amb una estratègia de lluita no violenta preparada amb antelació. Per fer efectiva la República Catalana es necessita una victòria independentista a les eleccions vinents al Parlament, acompanyada d'una lluita no violenta capaç de paralitzar el país que forci una intervenció internacional, ja sigui el reconeixement diplomàtic, ja sigui una mediació internacional com en les negociacions i l'Acord de Pau d'Irlanda de 1998.

1.3. Una segona gran lliçó del primer embat és que la independència és possible. L'extraordinària participació de la majoria social de Catalunya en el referèndum de l'1 d'octubre, malgrat la brutalitat policial, va posar Espanya contra les cordes per la grandiosa repercussió internacional. La baula feble del Regne d'Espanya és la seva dependència internacional. L'objectiu de l'Assemblea i la resta d'entitats independentistes ha de ser tornar a mobilitzar els milions de catalans que van participar en el referèndum de l'1 d'octubre i en l'aturada de país del dia 3.

Alhora la determinació de la gent al carrer va forçar el Govern de la Generalitat i els partits polítics a proclamar la República Catalana, el 27 d'octubre. Però el Govern de la Generalitat no havia creat les "estructures d'Estat". El moviment independentista tampoc no havia preparat cap resistència a les administracions catalanes a l'aplicació de l'article 155. Igualment no s'havia previst com aprofitar el ressò mediàtic internacional dels fets d'octubre de 2017.

El nou embat democràtic ha de preveure els passos posteriors a la Declaració d'independència al Parlament, perquè aquesta no té efectes miraculosos. La creació d'un quart espai electoral independentista no garanteix fer efectiva la República si no es prepara la defensa del Parlament, la paralització del país i el reconeixement internacional.

1.4. Des d'ara és imprescindible posar la nova confrontació per fer efectiva la República a l'agenda independentista de totes les eleccions anteriors a les del Parlament. Realitzar un nou embat per fer efectiva la República va ser un compromís d'ERC, la CUP i Junts per Catalunya dels acords d'investidura de Pere Aragonès com a President de la Generalitat, després del 52% de vots independentistes a les eleccions de 21 de febrer de 2021. Per preparar-lo fins a gener de 2022 es va reunir un «espai de direcció estratègica» format pels tres partits independentistes al Parlament, l'Assemblea, Òmnium i el Consell per la República.

Tanmateix els partits independentistes han retornat a la dinàmica autonomista i a les picabaralles entre ells, tant a la Generalitat, com pel que fa als pactes estatals. Han abandonat l'horitzó rupturista i treballen per convèncer l'opinió pública que la independència no és possible a les dècades vinents.

1.5. Un profund sentiment d'estafa contra els partits s'ha apoderat dels electors independentistes per la dilapidació de la victòria del 52%. Han retornat a les pitjors pràctiques autonomistes quan el conflicte entre Catalunya i Espanya es manté amb tota la seva cruïsa. Perquè continua la persecució judicial de l'independentisme, els 20.000 milions de dèficit fiscal de Catalunya, les amenaces contra la llengua catalana, etc.

Aquest retorn a dècades passades ha fet esclatar una aguda crisi entre els representants independentistes a les institucions i la majoria social per la independència.

Al final del cicle electoral, a les eleccions al Parlament, una Llista Cívica, unitària i transversal, ha de ser el resultat de l'intens treball a les eleccions anteriors i d'una estratègia de lluita no violenta. La Llista Cívica no pot reduir-se a capitalitzar la voluntat d'un vot de càstig contra els actuals partits independentistes, que per ell mateix no ens acosta a la independència.

Per aquesta raó el nou embat per la independència, que ha de combinar lluita no violenta, Llista Cívica unitària i projecció internacional, i no només la Llista Cívica, ha de ser el centre del Full de Ruta i del discurs dels portaveus de l'Assemblea.

1.6. La capacitat de lluita del moviment popular independentista es manté alta malgrat el desànim i el desconcert actuals. La mobilització es multiplica quan les entitats independentistes van juntes. Ho proven els centenars de milers de participants de la manifestació de l'Onze de Setembre de 2022 (convocada per l'Assemblea, Òmnium i AMI), les concentracions de l'U d'octubre (convocades pel Consell per la República i l'Assemblea), la manifestació del 6 de desembre contra el pacte entre el Govern espanyol i ERC per substituir el delictes de sedició pel de desordres públics agreujats, la protesta contra XXVII cimera franco-espanyola de 19-1-2023 (convocada per l'Assemblea, Òmnium i Consell de la República)

2. NECESSITAT D'UN ESPAI DE DIRECCIÓ ESTRATÈGICA DEL MOVIMENT PER LA INDEPENDÈNCIA

2.1. Per preparar i executar el nou embat per la independència cal restablir un «espai de direcció estratègica» com el que va existir fins a gener de 2022, ara limitat a les entitats independentistes. L'Assemblea ha de prioritzar la coordinació amb les entitats independentistes per portar a terme les campanyes i accions basades en la lluita no violenta, que facin inevitable el desbordament. Aquesta coordinació va ser essencial per endegar les grans campanyes i mobilitzacions entre 2012 i 2015.

Per elevar el nivell de confrontació és imprescindible la presa de consciència que està en joc la supervivència de Catalunya com a nació i democràcia avançada, la seva llengua i cultura, el seu progrés econòmic, la seva cohesió social, etc.

2.2. El Pacte Nacional del Moviment Civil per la Independència, proposta sorgida de la Conferència Nacional del Moviment Civil Independentista del març passat, és el marc idoni per restablir el nou «espai de direcció estratègica». Aquest només serà possible amb el protagonisme des del primer moment de les principals entitats sobiranistes. Aquesta implicació no hi va ser en l'organització de la Conferència Nacional, acaparada per l'Assemblea; les entitats hi van assistir com a convidades, no com a coorganitzadores.

El Pacte Nacional del Moviment Civil per la Independència ha de proposar i l'Espai de direcció estratègica ha de portar a terme els passos per fer efectiva la República Catalana, en els tres fronts:

- Front Civil del Moviment civil per la Independència per portar a terme les campanyes i les accions basades en la lluita no violenta en les seves diverses formes per tal de recuperar la capacitat de paralitzar el país del 3 d'octubre de 2017 (vegeu apartat 3).
- Front institucional per impulsar l'independentisme unilateral al cicle electoral vinent, elevat el nivell de tensió política, per culminar a les eleccions al Parlament (vegeu apartat 4). Una victòria de la Llista Cívica unitària independentista en aquestes ha de desencadenar el nou embat per fer efectiva la República (apartat 5)
- Front internacional: projecció del conflicte català per preparar, en el moment del nou embat, el reconeixement diplomàtic de la República Catalana o negociacions internacionals per un Acord de Pau (apartat 6).

2.3. Per fer efectiva la independència cal tornar a escalar el conflicte amb propostes disruptives que trenquin les dinàmiques rutinàries i derrotistes que ajornen de manera indefinida la ruptura. La independència no s'assolirà en un marc de normalitat al carrer i a les institucions, sinó d'agitació i tensió. El present Full de Ruta conté les anàlisis i els passos per elevar el punt de partida actual fins al crític punt de ruptura d'aquí a dos anys.

L'absència d'un horitzó proper per assolir la independència es tradueix en retrets i divisions que afecten les relacions entre les organitzacions de la societat civil i els partits independentistes en primer terme. Acaben generant dissensions a l'interior de les grans entitats del moviment.

2.4. El pessimisme de centenars de milers d'independentistes es capgirarà amb l'acord per un nou embat de les entitats del Pacte Nacional del Moviment Civil per la Independència. L'existència d'un Full de Ruta clar i acordat per fer efectiva la República proporcionarà expectatives reals, creïbles i assumibles; farà renéixer l'esperança en la victòria com al primer embat, abans de l'u d'octubre.

Els defensors de la Taula de Diàleg amb el Govern espanyol i de l'Acord de Claredat ja no podran sostenir que no hi ha una alternativa al seu pactisme. Les entitats independentistes hauran definit els passos per arribar a la nova confrontació civil i institucional per fer efectiva la independència.

L'esperança suscitada per les actuacions del Pacte Nacional per la Independència ha de servir per persuadir el màxim nombre possible de partits independentistes d'afegir-se a les propostes unitàries per al cycle electoral que es detallen a l'apartat 4.

Tanmateix és improbable la unitat entre els partits que sostenen la via del diàleg amb el Govern espanyol dins de la legalitat vigent i els defensors de la desobediència civil per trencar amb el Regne d'Espanya. Les dues opcions s'hauran de confrontar en el cycle electoral vinent. Caldrà fer tot el possible perquè la balança es decanti vers el cantó rupturista.

3. FRONT CIVIL: RECUPERAR LA CAPACITAT DE PARALITZAR EL PAÍS

3.1. El Moviment Civil per la Independència ha de planificar un conjunt de mobilitzacions i campanyes de desobediència civil en totes les seves formes que recuperi la capacitat de paraitzar el país de manera sostinguda en el temps. Aquest poder serà necessari en la nova confrontació amb l'Estat espanyol. Quan el Parlament aixequi la suspensió de la República retornarà la repressió policial i judicial espanyola i l'aplicació de l'article 155 de la C.E. Caldrà defensar el Parlament com es va fer a les Repúbliques bàltiques i una campanya de desobediència civil noviolenta amb tota mena d'aturades, mobilitzacions, ocupacions d'edificis, etc.

L'aturada de país del 3 d'octubre de 2017 va mostrar la capacitat de paraitzar el país de l'independentisme. Es van tallar les principals carreteres i autopistes; es van paraitzar els ports de Barcelona i Tarragona; va haver-hi un gran seguiment en el transport públic de superfície i del metro. No va ser convocada pels sindicats majoritaris, sinó per la Intersindical i la resta de sindicats.

Un exemple de la pertorbació sostinguda en el temps necessària per assolir la independència són les protestes de l'Euromaidan a Ucraïna. Van començar la nit del 21 de novembre de 2013 contra el corrupte President Iuri Lutsenko i van durar fins al febrer de 2014 quan va fugir. No va ser una aturada permanent de l'activitat econòmica, sinó agitació i desordres a gran escala durant tres mesos. L'any 2019 es va produir un esclat social semblant a Xile, iniciat amb una protesta estudiantil, que va forçar la redacció d'una nova constitució. A Sri Lanka les protestes entre abril i juliol de 2022 van fer caure el Govern. Són casos que il·lustren la intensitat de l'embat necessari per fer efectiva la independència.

El Regne d'Espanya respondrà amb detinguts, presos polítics, encausats, etc. Mostrarà al món la seva incapacitat per resoldre de manera democràtica el conflicte amb Catalunya. La vulneració de drets fonamentals d'activistes noviolents crearà una situació insostenible a un país de la Unió Europea com s'explica a l'apartat 6 dedicat al front internacional.

3.2. Les gravíssimes crisis de democràcia, economia i justícia social poden elevar les mobilitzacions des de la baixa latència actual fins a la intensitat necessària per a fer efectiva la independència. La societat catalana s'ha tornat conformista comparada a les grans vagues i agitacions socials al Regne Unit, Alemanya, França i altres països europeus davant la pèrdua de poder adquisitiu per la forta inflació i altres problemes.

En canvi el desembre de 2007 la Plataforma pel Dret a Decidir va aplegar 700.000 persones contra el retard en les inversions estatals en infraestructures amb la manifestació "Som una nació i diem PROU! Tenim dret a decidir sobre les nostres infraestructures". La sintonia amb els problemes concrets de la població i el seu lligam amb el conflicte nacional van ser determinants per l'escalada de les mobilitzacions que van portar al referèndum i la vaga general de l'octubre de 2017.

La clau és vincular la independència amb l'horitzó de convertir Catalunya en una nació avançada com els petits Estats del nord d'Europa. Per arribar als milions de persones necessaris per a l'embat per la independència cal dirigir-se al conjunt de la societat; no només als independentistes.

3.3. L'Assemblea ha de mantenir les lluites en defensa dels drets socials i econòmics, potenciant les Assemblees Sectorials i les campanyes estratègiques de llarga duració que ha engegat des dels seus inicis.

Les Assemblees Sectorials constitueixen l'estructura permanent de defensa dels drets nacionals, socials i econòmics. Han estat i són les protagonistes de les campanyes que ha desplegat l'Assemblea des dels seus inicis. En el termini de dos mesos s'elaborarà un pla estratègic sobre les Assemblees Sectorials amb la participació d'una representació del SN i una representació de cada sectorial o de les que sigui possible, per tal de:

- Intentar activar les sectorials inactives

- Revisar quins sectors importants per l'independentisme no tenen una sectorial i fer les gestions adients per crear-les.
- Valorar en quines accions poden ajudar les sectorials a l'independentisme i generar accions (formatives, informatives, etc.)
- Aquest pla se sotmetrà a la validació de les Assemblees Sectorials i de la resta d'Assemblees de Base.
- Bimensualment es durà a terme un seguiment de l'execució del pla.

L'any 2013 l'Assemblea va posar en marxa la reivindicació de la sobirania fiscal que s'ha convertit en la campanya "Jo pago a Catalunya. Fem sobirania fiscal". Les entitats independentistes podrien potenciar la reclamació per la sobirania fiscal amb una campanya anual "No en el nostre nom!" contra el suport de diputats catalans als pressupostos espanyols quan es debatin al Congreso. D'acord amb criteris de proximitat i sostenibilitat impulsarem la contractació d'empreses catalanes per part de les diferents administracions de Catalunya.

El novembre de 2018 es va iniciar la campanya de consum estratègic que insta els nostres conciutadans a substituir els subministraments amb grans empreses espanyoles de l'IBEX per contractes amb empreses catalanes.

Tres mesos després es va engegar la campanya "Eines de país" per aconseguir candidatures independentistes al capdavant de les entitats econòmiques i socials de casa nostra. Va tenir un gran èxit a la Cambra de Comerç de Barcelona. Hi ha moltes altres instàncies a les quals optar, com, per exemple, els col·legis professionals.

La potenciació del sindicalisme català ha de ser una prioritat permanent del moviment popular per la independència en general i de l'Assemblea en concret. És una eina de país imprescindible per lluitar contra la degradació i la precarització de les condicions de vida dels treballadors, en especial els joves. Hi ha una dada reveladora: a Euskadi i Galiza on els sindicats bascos i gallecs són majoritaris l'any 2022 els sous van pujar més que a Catalunya i Espanya.

El març de 2022 l'Assemblea amb el suport d'altres plataformes va posar en marxa la campanya Sobirania energètica per la Independència. Aquesta reivindicació combina la necessitat de la transició a una economia basada en les energies netes amb la denúncia dels preus dels combustibles i l'electricitat disparats dels darrers anys.

Dones per la Independència és la sectorial de l'Assemblea que aplega la lluita feminista pels drets de les dones amb la lluita per una República Catalana feminista.

L'Assemblea ha de fer seu el problema de l'accés a un habitatge digne i assequible, un dels més greus del nostre país. Cada setmana hi ha desenes de desnonaments de famílies amb pocs recursos per impagament d'hipoteques o de lloguers. A la vegada una majoria de joves han de viure en casa dels seus pares fins a quasi els trenta anys pels preus dels lloguers i dels habitatges. És el país d'Europa on es retarda més l'emancipació dels joves. També és el país on el parc d'habitatge públic de lloguer és el més baix del continent, un 3% del total, enfront d'una mitjana europea del 30%.

Els estudiants i els joves en general pateixen els retards, avaries i lentitud de les Rodalies de Renfe. Per aquesta raó el moviment independentista, i l'Assemblea en especial, ha d'estar al costat de la campanya "No paguem" que va endegar el col·lectiu Batec que aplega joves independentistes.

3.4. Les lluites en defensa dels drets nacionals i democràtics

El nostre marc nacional són els Països Catalans, encara que l'àmbit prioritari de lluita de l'Assemblea sigui Catalunya. Cal mantenir i trobar noves formes de col·laboració per enfortir la consciència nacional amb la resta de països de parla catalana en el marc de la Confederació d'Entitats Sobiranistes dels Països Catalans. A més, celebrarem les diferents diades dels Països Catalans amb delegacions de l'Assemblea a les manifestacions i la reunió del Secretariat Nacional a les seves capitals, com s'ha fet fins ara.

La defensa del català és prioritària per l'Assemblea, al costat de les entitats especialitzades en la defensa de la llengua catalana com la Coordinadora d'Associacions per la Llengua Catalana (CAL), la Plataforma per la Llengua o el mateix Òmnium. Sobretot quan sorgeixin agressions de lleis espanyoles, de sentències judicials i en general discriminacions lingüístiques. Tots els membres de l'Assemblea han de tenir consciència del procés de minorització que pateix el català en el seu ús social i comprometre's a exercir els seus drets lingüístics en tots els àmbits.

L'Assemblea ha de continuar la seva ingent tasca en la lluita antirepressiva. Va ser fundadora, juntament amb Òmnium, de la Caixa de Solidaritat per fer front a les despeses jurídiques i responsabilitats econòmiques d'activistes encausats per la lluita per la independència. Ara és gestionada per una associació específica on socis de la nostra entitat tenen protagonisme. L'Assemblea ha portat la persecució espanyola, per exemple les càrregues de l'U d'Octubre de 2017 a diferents instàncies jurídiques i a instàncies internacionals. La darrera acció ha estat la denúncia de l'espionatge amb el programa Pegasus.

A la Conferència Nacional Antirepressiva celebrada a Girona el 2 d'octubre de 2021 es va crear el Front Comú contra la Repressió. La sectorial de Persones Represaliades de l'Assemblea hi té una gran presència amb nombrosos actes, manifestacions i acompanyaments a represaliats i encausats. L'acampada a la plaça de Catalunya del 15 i 16 d'octubre de 2022, cinquè aniversari de l'empresonament del President de l'Assemblea, es va iniciar la campanya "Nosaltres Acusem" per fer una petició al Parlament per crear una Comissió d'Investigació sobre la Causa General contra l'independentisme. Aquesta Campanya aprovada pel SN en el ple del 3 de setembre de 2022 està absolutament vigent i s'ha de complir el que es deia a l'apartat 5.4 del FdR 2022/2023.

La lluita noviolenta és essencial en el nou embat per fer efectiva la República. El 28 de setembre de 2018 l'Assemblea va organitzar la Jornada Internacional de Noviolència amb importants especialistes i activistes de diferents països. També es van crear grups, es van fer documentals i es van fer moltes formacions de lluita noviolenta arreu del territori. De cara a la nova confrontació és imprescindible multiplicar la preparació en la lluita noviolenta.

3.5. Una tardor calenta. La manifestació de l'Onze de setembre de 2023 és una avinentesa per mostrar la preparació col·lectiva del nou embat amb Espanya. Una possibilitat seria que centenars de milers de ciutadans envoltessin les instal·lacions més representatives de l'estat: l'exèrcit, la justícia, les casernes de policia, les agències tributàries, etc. Fariem entendre que el conflicte amb Catalunya ha entrat en una etapa de desobediència civil. La campanya contra el dèficit fiscal que suposen els pressupostos de l'Estat hauria de ser una altra fita per elevar el nivell de tensió social a la tardor vinent.

A més de grans mobilitzacions i altres tipus d'accions noviolentes, l'Assemblea i el conjunt del moviment per la independència ha d'estar preparada per accions de resposta ràpida a esdeveniments imprevistos i a provocacions espanyoles com viatges de la casa reial, cimeres, etc.

4. FRONT INSTITUCIONAL: CICLE ELECTORAL I NOU EMBAT PER LA INDEPENDÈNCIA

4.1. Per fer efectiva la República, necessitem encarar el nou cicle electoral amb la força que l'Assemblea i les entitats independentistes van afrontar el que va culminar amb l'1 d'octubre de 2017. Cal establir una estratègia de pressió als partits polítics. En ella s'hauria de precisar, per la part política, els plantejaments de les eleccions municipals, espanyoles i europees que precediran a les catalanes. Les entitats independentistes hauran de coordinar les iniciatives polítiques amb les campanyes i accions de lluita noviolenta.

4.2. Els partits independentistes han causat la desescalada del conflicte perquè estan immersos en el model espanyol de partits polítics. A la Transició la monarquia va legislar per afavorir un bipartidisme que fes la mateixa funció que el partit conservador i liberal a la primera Restauració borbònica: una façana democràtica que amagava la corrupció del caciquisme. El bipartidisme de la segona Restauració ha substituït la xarxa caciquil pel clientelisme i el control dels mitjans de comunicació.

El sistema polític vigent només permet triar butlletes de partits amb llistes tancades, elaborades per les cúpules dels partits. Aquests tenen una estructura vertical que redueix al mínim el debat ideològic i estratègic intern. Les baralles entre partits tenen com a finalitat la colonització d'ajuntaments, diputacions, comunitats autònomes, ministeris, empreses i organismes públics. Allà hi col·loquen militants i persones afins en càrrecs que corresponen a gerents professionals. A més nomenen una ingent quantitat d'assessors i càrrecs de confiança; el jutge Joaquim Bosch ha escrit que n'hi ha uns cent mil al conjunt de l'Estat. Completen el sistema les portes giratòries entre partits, alta burocràcia i empreses.

El model espanyol de partits és molt lluny de les pràctiques dels països democràtics avançats, tot i la degradació generalitzada de la democràcia de les darreres dècades. Però al Regne d'Espanya la degeneració de les relacions entre ciutadans i polítics és superior i és sistèmica. Hi ha una estreta relació entre la qualitat democràtica de cada país i el seu grau de progrés social i cultural.

El sistema polític català s'inscriu en el model espanyol de partits polítics i prioritza la disputa per la patrimonialització de la Generalitat, les diputacions, els consells comarcals i els ajuntaments. Aquesta cotilla impedeix el debat a fons tant sobre l'estratègia independentista com les grans qüestions socials, econòmiques, culturals i ecològiques. Els defensors d'una quarta força independentista han de tenir present que les bones intencions dels candidats no poden contrarestar la formidable inèrcia del sistema.

4.3. L'existència del moviment i les entitats sobiranistes diferencia el sistema polític català del model de partits espanyol. El nombre d'afiliats a Òmnium, l'Assemblea, el Consell de la República i les altres entitats multiplica per molt el nombre de militants dels partits catalans. L'empenta de la nostra societat civil va encapçalar la protesta contra la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut. Van ser les grans manifestacions de 2012 a 2015 les que van induir els partits catalans al referèndum de l'1 d'octubre i a la Declaració Unilateral d'Independència.

La ràbia pel malbaratament de la victòria del 52% aboca molts independentistes a la desqualificació global dels polítics. Tanmateix cal intentar les màximes sinergies possibles per desencadenar el nou embat a les eleccions vinents al Parlament.

L'Assemblea i les altres entitats han de presentar als partits independentistes una estratègia política compartida que podria consistir en els punts que s'exposen en els subapartats següents. Els partits que acceptin els plantejaments de les entitats podran integrar-se en l'Espai de Direcció Estratègica.

4.4. Les eleccions municipals de 2023 són afrontades pels partits independentistes com si el conflicte amb Espanya no existís. Aquest plantejament ha estat possible per dos dèficits greus de l'independentisme.

En primer lloc, la manca d'un model municipal de la futura República que evidenciï la baixa qualitat democràtica, les reduïdes competències i els pocs recursos econòmics dels ajuntaments al Regne d'Espanya, a diferència dels països

del nord d'Europa. A les ciutats mitjanes i grans, on viu la majoria de la gent, els electors no coneixen el regidor del seu districte a qui plantejar els problemes quotidians de la població.

La reivindicació de la democràcia local ha d'identificar l'independentisme, com ho fa la denúncia del dèficit fiscal. Implica reclamar eleccions directes als districtes de Barcelona, als Consells Comarcals, a la Corporació Metropolitana i a les diputacions, on prolifera el clientelisme i l'absoluta absència de la rendició de comptes. No podem limitar-nos a aconseguir batlles i regidors sincerament independentistes; perquè aleshores ens dirigim només als ja convençuts.

En segon lloc falta una visió estratègica del paper dels ajuntaments per fer efectiva la independència, més enllà de l'Associació de Municipis per la Independència. En el proper embat per fer efectiva la República, quan Espanya torni a dissoldre el Parlament de Catalunya, cal preveure una Assemblea de Càrrecs Electes de la República formada pels alcaldes, regidors i representants democràtics en altres institucions. Constituirà la representació democràtica de Catalunya quan l'Estat torni a aplicar l'article 155.

4.5. Les eleccions espanyoles han de tornar a posar el conflicte de Catalunya a l'agenda política espanyola. L'Espai de Direcció Estratègica, a proposta de l'Assemblea, hauria de plantejar als partits independentistes un «Programa Comú per la independència» al Congrés i una candidatura unitària, «L'Entesa per la independència» al Senat. El «Programa Comú» es concretaria en una proposta de reforma constitucional en forma de «disposició addicional» per permetre la independència. La candidatura unitària al Senat seria la garantia del Programa Comú. Els senadors són els únics representants votats personalment, Això facilita una candidatura unitària que prefiguri la Llista Cívica, amb dotze persones independents, escollides mitjançant primàries obertes. L'acord hauria d'incloure la retirada de diputats i senadors independentistes del Congrés i el Senat quan la proposta de «disposició addicional per la independència» sigui inevitablement rebutjada. A continuació es forçaria la convocatòria d'eleccions al Parlament de Catalunya.

L'anunci d'un acord pel Programa Comú i l'Entesa per la Independència, juntament amb un Onze de Setembre dedicat a «Encerclar l'Estat» capgiraria l'ambient actual de desànim i desconcert. Es recuperaria la confiança en la possibilitat de fer efectiva la República i la determinació de fer el que calgui amb aquest objectiu.

L'esquerra espanyola intentarà imposar el marc electoral d'impedir un govern de PP i VOX; algun partit independentista el pot comprar. L'independentisme ha de posar al centre del debat els milers d'encausats per la persecució judicial de l'independentisme, l'acció de les clavegueres de l'Estat com l'espionatge amb el programa Pegasus, el dèficit fiscal de 20.000 milions a cada pressupost de cada any. L'independentisme ha ajudat a establir el règim monàrquic donant suport al Govern de PSOE i Podemos; aquesta estabilització s'ha girat en contra de Catalunya.

La determinació de posar en marxa el nou embat per la independència es mantindrà tant si governa el PP amb el suport de Vox, com si continua la coalició de PSOE i Sumar. Fins i tot es poden tornar a repetir les eleccions espanyoles com va passar el 2015 i el 2019. Tampoc es pot excloure un pacte de legislatura i govern PSOE-PP.

La presentació d'una reforma constitucional, tot i saber que serà denegada, té una dimensió internacional. Diverses institucions internacionals, entre elles el Consell d'Europa, van retreure que la declaració de la República Catalana d'octubre de 2017 s'havia aprovat al marge de la Constitució espanyola. El refús de la majoria espanyola dels canvis constitucionals demanats per la minoria catalana legitimaria la unilateralitat com una opció d'últim recurs.

4.6. L'embat per la independència també ha de ser al centre de les eleccions al Parlament europeu. Els nostres eurodiputats, elegits el 2019, han estat una peça clau per demostrar a l'opinió pública internacional que el conflicte de Catalunya continua ben viu i la incapacitat del Regne d'Espanya de resoldre'l d'acord amb els Principis de la Unió Europea.

Les euroordres contra els eurodiputats i altres exiliats han estat la prova més clara dels prejudicis anticatalans del poder judicial d'Espanya. Fins al punt que el Tribunal de Justícia de la Unió Europea ha establert la necessitat que els jutges europeus protegeixin el que anomena "grups objectivament identificables" abans d'executar les euroordres. A més abans de les eleccions europees podrien publicar-se les sentències del Tribunal Europeu de Drets Humans sobre les condemnes del Tribunal Suprem espanyol als presos polítics.

En l'àmbit de la justícia el conflicte de Catalunya és un afer europeu i aquest fet ha d'acaparar la campanya independentista a les eleccions europees, per contribuir a la internacionalització del conflicte entre Espanya i Catalunya.

5. ELECCIONS AL PARLAMENT I EL NOU EMBAT PER FER EFECTIVA LA REPÚBLICA CATALANA

5.1. El "crescendo" de campanyes i accions de lluita no violenta i les victòries electorals crearan l'excepcionalitat necessària per al nou embat per fer efectiva la República catalana. En aquest moment el Pacte Nacional per la Independència haurà de plantejar una "Llista Cívica unitària" oberta a tot l'independentisme. Haurà de convocar a gent de referència de tot el país, que es presentin a unes primàries obertes per ser candidats amb l'única finalitat de fer efectiva la República.

La Solidaritat Catalana de 1907 és un exemple històric de llista cívica unitària. Per combatre la Llei de Jurisdiccions Militars el Partit Carlí, la Lliga Regionalista i els republicans no-lerrouxistes no es van presentar a les eleccions com a partits, sinó que van seleccionar candidats únics, molts d'ells independents com Francesc Macià. Les concentracions entusiastes van precedir les eleccions i l'èxit va ser espectacular en escons.

Aquest tipus de "Llista Cívica unitària" és la solució òptima per convertir les eleccions al Parlament en l'arrencada d'una nova confrontació amb l'Estat espanyol. Però probablement la realitat de les forces polítiques forçarà a plantejaments subòptims: o bé una "Llista Cívica" amb només dues forces parlamentàries; o bé una "Llista Cívica" sense partits polítics. En qualsevol cas cal confiar que una victòria de la candidatura rupturista arrossegui a tots els diputats independentistes a tornar a proclamar la República i a desencadenar el nou embat per la independència.

Aquesta candidatura tindria un alt risc: seria una mena de transbordador per passar de la legalitat autonòmica a la nova legalitat republicana; una travessia amb perill de presó o l'exili. En tot cas la legislatura tindria poca duració. És altament probable que l'Estat espanyol la dissolgués en el mateix moment de reprendre els passos per fer efectiva la República suspesa l'octubre de 2017. En cas d'èxit, en uns mesos s'hauria de convocar les eleccions de l'Assemblea Constituent, a les que es tornarien a presentar els partits en representació de la seva ideologia.

Per evitar el desconcert del 27 d'octubre de 2017 cal tenir clar les fases posteriors a la victòria electoral independentista, perquè preparar-les és imprescindible per fer efectiva la República Catalana.

5.2. La primera fase del nou embat és la celebració de la victòria. Les grans manifestacions d'alegria tornaran a posar el conflicte català a les portades dels mitjans de comunicació de tot el món. Demostraran l'existència d'un moviment popular per la independència nombrós i disposat a la lluita no violenta.

Festejar el triomf pot semblar un pas obvi. Però no es va fer després de la difícil i meritòria victòria independentista del 21 de desembre de 2017, en plena aplicació del 155 i d'una ofensiva mediàtica espanyola brutal. Tampoc la gent no va sortir al carrer després de la victòria del 52% de les eleccions de febrer de 2021. Les grans masses de persones al carrer ajuden a impedir que els nostres representants facin marxa enrere en els seus compromisos per fer efectiva la República.

5.3. La segona fase de la confrontació és la protecció de les institucions catalanes en el moment d'aixecar la suspensió de la República Catalana. Fa sis anys, després de la proclamació de la independència, es va imposar el "campi qui pugui". Quan es faci efectiva la «Llei de transitorietat jurídica i fundacional de la República», centenars de milers de persones hauran de protegir el Parlament i el nou Govern provisional de la República. És el que van fer els lituans, estonians i letons entre 1990 i 1991 per frenar l'exèrcit soviètic: van posar els governants soviètics en el dilema d'una massacre o permetre la sobirania.

Quan Espanya dissolgui les institucions autonòmiques aplicant l'article 155 els diputats constitucionalistes acataran la seva destitució. No sabem l'actitud dels diputats de partits que en el seu programa defensen la República Catalana integrada en una República Federal Espanyola.

Els diputats independentistes s'integraran en l'Assemblea de Càrrecs Electes per la República que haurà de nomenar un «Govern Provisional de la República Catalana». La unilateralitat de la majoria democràtica de Catalunya serà el resultat de la negativa espanyola a resoldre de manera democràtica el conflicte català com ho han fet el Canadà o el Regne Unit.

Per aplicar les desenes de decrets derivats de la «Llei de Transitorietat» seran precises accions de lluita no violenta prèviament planificades. Pensem, per exemple, els passos necessaris per fer efectiu el nomenament dels nous membres del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

5.4. La tercera fase de l'embat serà la desobediència civil fins al reconeixement diplomàtic de la República o unes negociacions de pau amb mediació i garanties internacionals. La lluita no violenta a gran escala serà la resposta a la violència policial i judicial espanyola. Consistirà en tota mena d'aturades, mobilitzacions, ocupacions d'edificis, control del territori, etc. Haurà de paralitzar o pertorbar la vida quotidiana i econòmica del país durant setmanes i mesos, com ja hem explicat. S'haurà de mantenir fins a forçar una intervenció internacional.

Les negociacions i l'acord de pau d'Irlanda del Nord, amb el suport dels Estats Units i la Unió Europea són un precedent del tipus de conferència que podria resoldre el conflicte de Catalunya. No serà gens fàcil que Espanya admeti participar en unes negociacions internacionals, basades en el Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics, el primer dels quals és el dret a l'autodeterminació.

A diferència de 2017 cal preparar una resistència a l'aplicació de l'article 155 al sistema educatiu, a la sanitat, als mitjans de comunicació de la Generalitat, etc. Aquesta insubmissió no és fàcil perquè està en joc el lloc de treball; però és imprescindible.

La multiplicació de presos i exiliats polítics, de càrregues policials, de represaliats i encausats acabarà mobilitzant l'opinió pública europea. Finalment els governants s'adonaran que només una intervenció exterior pot resoldre el conflicte de Catalunya. Aquest xoc va ser iniciat per Espanya per imposar per la força la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut, sense el consentiment dels catalans; perquè la sentència de l'Estatut vulnera l'article 152.2 de la constitució espanyola que estableix que un Estatut aprovat en referèndum només pot ser modificat pel mateix procediment.

6. ACTIVAR EL FRONT INTERNACIONAL PEL RECONeixEMENT DIPLOMÀTIC O UN ACORD DE PAU

6.1. Els governs europeus tenen la capacitat de fer seure el Regne d'Espanya en unes negociacions internacionals basades en el Pacte Internacional sobre Drets Civils i Polítics. Cal aconseguir que deixin de considerar el conflicte de Catalunya un assumpte intern espanyol. Un Full de Ruta per la independència viable ha de tenir present com s'han modificat les fronteres a les darreres dècades.

Per un costat les potències europees i els Estats Units sempre s'han resistit, d'entrada, a modificar les fronteres creades en acabar la Segona Guerra Mundial. Així el juny de 1991, quatre dies abans de la declaració d'independència d'Eslovènia tant els EUA com la Comissió Europea van assegurar que mai reconeixerien una proclamació unilateral. Però, el juliol, quan l'exèrcit iugoslau va usar la seva força contra els eslovens, els Estats Units i Alemanya van reconèixer la República eslovena.

Quan l'IRA va deixar la lluita armada, la Unió Europea no va intervenir en el conflicte d'Irlanda del Nord per no contrariar al Regne Unit. Va ser el President Bill Clinton qui va pressionar-lo per negociar, per exemple concedint un passaport diplomàtic a Gerry Adams. Davant el referèndum sobre la independència d'Escòcia de 2014 la Unió Europea es va alinear amb el Regne Unit assegurant que una Escòcia independent seria considerat un país tercer. En canvi, després del Brexit, va deixar entendre que acolliria amb els braços oberts una Escòcia independent.

6.2. Per l'altre costat l'article 2 del Tractat de Lisboa (2007) estableix la protecció de les persones que pertanyen a minories com a valor fonamental de la Unió Europea. Ara bé no ha establert cap mecanisme per a protegir-les minories. Tanmateix les crisis econòmiques, socials i democràtiques han forçat la Unió Europea a avançar, a traduir els principis en procediments i actuacions. El mateix passarà amb l'emparedament de les minories.

La Unió Europea respondrà als fets. Després de les càrregues policials de l'1 d'octubre, el President del Consell Europeu, Donald Tusk, va demanar al President del Govern espanyol, Mariano Rajoy, que no usés la força contra la gent, que busqués una sortida democràtica, tot i que donava suport a l'ordre constitucional espanyol. Només un desbordament democràtic català, sostingut en el temps, pot induir els països europeus a forçar Espanya a entaular negociacions internacionals.

En la projecció exterior, cal inserir les pallisses policials de l'1 d'octubre i l'empresonament i l'exili dels nostres líders democràtics dins d'un conflicte secular. Catalunya al segle XVII tenia el mateix estatus polític que Portugal dins de la monarquia dels Àustries. El 1714 la nova dinastia borbònica va abolir la nostra Constitució i va annexionar Catalunya per la força al Regne de Castella, que el 1812 va canviar el seu nom pel de Regne d'Espanya. Al segle XIX i XX a Espanya es va crear un ambient d'hostilitat contra els catalans que historiadors com Pierre Vilar han comparat amb l'antisemitisme. La catalanofòbia és imprescindible per entendre el recurs d'Espanya a la violència contra milions de catalans. Està tan arrelada que incapacita els governants espanyols per una solució interna i fa imprescindible una intervenció europea per protegir la minoria catalana.

6.3. La Taula de Diàleg, el suport dels partits catalans al Govern espanyol i l'absència de mobilitzacions han afeblit la projecció internacional del conflicte. Els Estats europeus creuen que és en vies de solució. L'indult als presos polítics, demanat pel Consell d'Europa, ha alleujat la incomoditat que sentia la Unió Europea quan recriminava a Rússia o la Xina la seva falta de respecte als drets humans. Els governs d'aquestes potències autoritàries han retret el doble estàndard europeu per l'existència de presos polítics a un país de la Unió. La tutela de la diplomàcia espanyola sobre les delegacions exteriors de la Generalitat i els viatges del seu President projecten Catalunya com una de les disset comunitats autònomes d'Espanya.

6.4. La batalla jurídica dels exiliats i els presos polítics al Tribunal de Justícia de la Unió Europea i al Tribunal Europeu de Drets Humans manté obert el conflicte català a escala internacional. Ha fet progressar la protecció jurídica europea de la minoria catalana. En la sentència del TJUE sobre l'euroordre emesa pel Tribunal Suprem espanyol per extraditar el Conseller Lluís Puig i negada pel jutge belga emergeix la protecció de les minories. Perquè assenyalava que la justícia del país executor de l'euroordre ha de tenir present el perill de parcialitat dels jutges emissors envers el que anomena "Grups Objectivament Identificables".

Aquest avenç de la justícia europea no hauria estat possible sense l'intens treball de les entitats independentistes, entre elles l'Assemblea, a instàncies internacionals com el Comitè de Drets Humans de Nacions Unides i del seu Grup de Treball sobre Detencions Arbitràries, el Consell d'Europa i altres.

En els dos anys vinents el Tribunal Europeu de Drets Humans sobre els judicis als presos polítics, amb tota probabilitat, confirmarà la parcialitat anticatalana de la justícia espanyola, que l'ha portat a vulnerar els drets fonamentals dels membres de persones que tenien la representació democràtica de la minoria catalana.

L'Assemblea, amb el protagonisme de les Assemblees Exteriors, i les altres entitats independentistes han d'intensificar la projecció del conflicte de Catalunya per facilitar la intervenció internacional en el moment del nou embat per la independència. La tasca de difusió mundial de les entitats és més necessària que mai donada la renúncia del Govern de la Generalitat a projectar el conflicte de manera oficial. Cal mostrar a totes les institucions internacionals i als mitjans de comunicació d'arreu del món que el Regne d'Espanya continua vulnerant els drets democràtics fonamentals dels catalans, per exemple l'espionatge amb el programa Pegasus.

La projecció internacional del cas català ha d'abastar tot el món. En aquest sentit és molt important la participació de Catalunya a l'Organització de Nacions i Pobles No Representats (UNPO). Ens ha projectat a països que abans no coneixien la nostra opressió. A més permet tenir contactes en cercles diplomàtics i estatals als quals Catalunya no

tindria accés. Sis països de l'UNPO (Estònia, Letònia, Armènia, Geòrgia, Palau i Timor Oriental) han assolit la independència des de la seva fundació el 1991.

Si el moviment civil per la independència comparteix l'estratègia esbossada en aquest Full de Ruta; si prepara amb tenacitat i coratge el nou embat amb l'Estat espanyol, Catalunya pot ser la setena nació de l'UNPO independent en pocs anys.

Palautordera per la independència

6 - Esmena a la totalitat

IMPULSEM EL NOU EMBAT PER LA INDEPENDÈNCIA PROPOSTA DE FULL DE RUTA 2023-2024

1. PUNT DE PARTIDA CAP A LA NOVA CONFRONTACIÓ AMB L'ESTAT ESPANYOL

1.1. La independència és possible a curt termini i l'Assemblea ha de liderar el nou embat per assolir-la a les eleccions al nostre Parlament de febrer 2025 com a molt tard. El cicle electoral (municipals- maig 2023, espanyoles-desembre 2023, europees- maig de 2024) és una oportunitat per elevar el nivell de tensió social i política per convertir-les en un plebiscit per la República Catalana i, a continuació, desencadenar la confrontació amb l'Estat espanyol necessària per fer-la efectiva. La combinació d'una forta confrontació al carrer amb la legitimitat democràtica proporcionada per les urnes Aquesta és l'única alternativa per assolir la independència. Cap nació que s'ha d'enfrontar a un Estat determinat a usar la força per a retenir-la ha assolit la independència gràcies a llistes electorals i maniobres parlamentàries. És el cas d'Espanya. Per assolir les condicions necessàries de mobilització, legitimitat democràtica i ressò internacional per desencadenar un nou desbordament democràtic cal un Full de Ruta percebut com a viable, amb compromisos fermes d'execució. Només una alternativa d'aquesta mena, encapçalada per l'Assemblea, tornarà a alçar la massa crítica de milions de persones que van participar en el primer embat, la tardor de 2017. Aquesta estratègia s'ha de fonamentar en els aprenentatges històrics d'aquells mesos i en les lluites noviolentes de nacions que han aconseguit la independència malgrat la fèrria oposició de potències més poderoses i despietades que l'espanyola.

1.2. Una primera lliçó de 2017 és una obvietat que sovint no es té present: **la República no es va implantar perquè el Regne d'Espanya va usar la força i la violència** per retenir Catalunya contra la voluntat democràtica dels seus ciutadans. Per dominar la nostra nació l'Estat Espanyol està disposada a empresonar activistes i representants electes i perseguir judicialment a milers d'independentistes. Les causes que van impedir la independència no va ser una majoria social insuficient com sostenen alguns; tampoc la falta de determinació dels nostres dirigents. En canvi, la falsa creença que Espanya és una democràcia a Catalunya va ser determinant per no assolir la independència. L'Estat espanyol potser és democràtic al seu territori històric; però no és democràtic a Catalunya. No és el primer cas d'aquesta contradicció. Va passar al Regne Unit: era democràtic a Anglaterra, però no a Irlanda quan aquesta en formava part. Perquè Espanya és incapaç d'afrontar el conflicte amb Catalunya com una democràcia no hi ha cap possibilitat de pactar amb un referèndum d'autodeterminació gràcies a acords amb l'esquerra estatal, sense ruptura amb la legalitat vigent. L'«Acord de Claredat» que proposa el President Aragonès és una maniobra de distracció destinada a simular una activitat del seu Govern a favor de la independència. Fa una dècada ja hi va haver un intens treball acadèmic per aplicar l'exemple del referèndum d'Escòcia a casa nostra. Les propostes que van sorgir van trobar la negativa més tancada de l'Estat espanyol, la mateixa que trobarà l'«Acord de Claredat». La violenta resposta espanyola als fets d'octubre de 2017 també ensenya que una Declaració d'Independència limitada a una votació del Parlament no té conseqüències, si no és defensada per centenars de milers de persones amb plans de lluita noviolenta preparats amb antelació. Per assolir la independència la nova confrontació per la República ha de combinar la lluita noviolenta amb l'acció institucional i la projecció internacional del conflicte català. Només una campanya de desobediència civil a gran escala, com la que va organitzar Gandhi per independitzar l'Índia, immediatament posterior a una victòria independentista a les eleccions al Parlament pot superar el monopoli de la violència de l'Estat Espanyol. Només una lluita noviolenta de dimensió formidable que paralitzi el país i ompli les presons d'activistes noviolents aguditzarà la contradicció entre l'ús espanyol de la força amb els principis democràtics de la Unió Europea.

1.3. Una segona gran lliçó del primer embat és que la independència és possible, malgrat que no es va aconseguir l'objectiu. És més, està a l'abast a curt termini si l'Assemblea i la resta d'entitats independentistes tornen a mobilitzar els milions de catalans que van participar en el

referèndum de l'1 d'octubre i en l'aturada de país del dia 3. L'extraordinària participació de la majoria social de Catalunya, malgrat la brutalitat policial espanyola, va posar Espanya contra les cordes perquè va despertar una grandiosa repercussió en els mitjans de comunicació mundials. La baula feble del Regne d'Espanya és la seva dependència internacional. Alhora la determinació de la gent al carrer va forçar el Govern de la Generalitat i els partits polítics a proclamar la República Catalana, el 27 d'octubre. Però el Govern de la Generalitat no havia creat les suposades "estructures d'Estat". El moviment independentista tampoc no havia elaborat instruccions de resistència davant la intervenció de les administracions catalanes amb l'aplicació de l'article 155 de la C.E. Els governants independentistes, confiats fins aleshores en la suposada democràcia espanyola, ni tan sols havien acordat l'actitud davant la persecució judicial: marxar a l'exili o lliurar-se a la justícia espanyola. Igualment no s'havia previst com aprofitar el ressò mediàtic internacional dels fets d'octubre de 2017 en favor d'un reconeixement de República Catalana, o, si més no, a favor d'unes negociacions de pau amb garanties internacionals. La independència és possible i està a l'abast. Però el nou desbordament democràtic no pot recaure en la imprevisió de la primera: cal tenir presents les fases següents a l'aixecament de la suspensió de la República Catalana per defensar-la al carrer i internacionalment. Les propostes que confiïn en els efectes miraculosos d'una votació al Parlament gràcies a noves formacions electorals són succedanis que fan perdre credibilitat al Full de Ruta i ens allunyen de l'objectiu de la República. **1.4. És imprescindible posar la nova confrontació per fer efectiva la República en l'agenda independentista. «Ho tornarem a fer»** va ser una promesa que alguns presos polítics van expressar amb dignitat davant els magistrats del Tribunal Suprem espanyol. El nou embat també va ser un compromís dels acords d'ERC, la CUP i Junts per Catalunya per investir Pere Aragonès com a President de la Generalitat, després de la històrica obtenció del 52% de vots independentistes a les eleccions de 21 de febrer de 2021. Per a preparar-lo es va establir un espai de direcció estratègica entre els tres partits independentistes, l'Assemblea, Òmnium i el Consell per la República, que es va reunir fins a gener de 2022. Tanmateix els partits independentistes han retornat a la dinàmica autonomista i a les picabaralles entre ells, tant a la Generalitat, com als pactes estatals. Les disputes internes per colonitzar les institucions amb centenars de nomenaments i les baralles pel protagonisme mediàtic els enfronten amb una intensitat sense precedents. Han abandonat l'horitzó rupturista i treballen per convèncer l'opinió pública que la independència no és possible a les dècades vinents. **1.5. Un profund sentiment d'estafa s'ha apoderat dels electors independentistes** per la dilapidació de la victòria del 52% que han portat a terme els partits que van votar. Perquè la regressió a les pitjors pràctiques autonomistes es fa malgrat la permanència amb tota la seva cruïra del conflicte nacional, democràtic, econòmic i social entre Catalunya i el Regne d'Espanya des de la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut. També ignora la persecució judicial de l'independentisme, els 20.000 milions de dèficit fiscal de Catalunya, les amenaces que planen sobre la llengua catalana, etc. Aquest retorn a dècades passades ha fet esclatar una aguda crisi entre els representants independentistes i la majoria social per la independència. Aquesta tensió, que en el fons qüestiona l'autenticitat democràtica del model actual de partits, constreny la preparació del nou embat per la independència aprofitant el cicle electoral de 2023-2024. Perquè la nova confrontació ha de sumar la mobilització i lluita no violenta amb la legitimitat democràtica guanyada a les urnes. En els mesos de preparació del nou embat s'ha de produir una transformació del nostre panorama polític que va molt més enllà de la creació d'un nou espai electoral independentista. Una Llista Cívica, la més unitària i transversal possible, ha de ser el resultat de l'intens treball del moviment civil per la Independència i de l'estratègia de confrontació no violenta, ben planificada i sostinguda en el temps. No pot reduir-se a capitalitzar la voluntat d'un vot de càstig contra els actuals partits independentistes, que per ell mateix no ens acostava a la independència. Ha de ser la conseqüència d'una estratègia, la més unitària possible, per preparar el desbordament democràtic per la República. Per aquesta raó el nou embat posterior a les eleccions al Parlament, i no la Llista Cívica, ha de ser el centre principal del Full de Ruta de l'Assemblea. Centrar el discurs públic de l'Assemblea en la creació d'un nou espai electoral implica ajornar l'assoliment de la independència.

2. NECESSITAT D'UN ESPAI DE DIRECCIÓ ESTRATÈGICA DEL MOVIMENT PER LA INDEPENDÈNCIA

2.1. La capacitat de lluita del moviment popular independentista es manté alta malgrat el desconcert polític i estratègic. La mobilització es multiplica quan hi ha unitat entre les entitats independentistes. En són prova fefaent els centenars de milers de participants de la manifestació de l'Onze de Setembre de 2022 (convocada per l'Assemblea, Òmnium i AMI), les concentracions de l'1 d'octubre (convocades pel Consell per la República i l'Assemblea), la manifestació del 6 de desembre contra la substitució del delictes de sedició pel de desordres públics agreujats pactada entre el Govern espanyol i ERC, la protesta contra XXVII cimera franco-espanyola celebrada a Barcelona el 19-1-2023 (convocada per l'Assemblea, Òmnium i Consell de la República).

2.2. El lideratge del nou embat per la independència ha de ser compartit entre totes les entitats del moviment civil per la independència. És un

compromís històric formidable que apel·la a l'autoresponsabilitat cadascuna de les persones independentistes. Perquè està en joc la supervivència de Catalunya com a nació avançada en aspectes fonamentals com la democràcia, la llengua i la cultura, el progrés econòmic, la justícia social, etc. Per a preparar-lo i portar-lo a terme caldrà restablir un «*espai de direcció estratègica*» com el que va existir fins a gener de 2022, d'inici limitat a les entitats independentistes. L'Assemblea ha de treballar de manera prioritària per refer aquesta coordinació, com ja va fer entre 2012 i 2015, per portar a terme les campanyes i grans mobilitzacions que van fer inevitable el primer desbordament democràtic que va culminar en el referèndum de l'1 d'octubre de 2017.

2.3. La Conferència Nacional del Moviment Civil Independentista

del març passat va ser convocada per l'Assemblea d'acord amb aquests Principis i Accions. Allà va sorgir la proposta del **Pacte Nacional del Moviment Civil per la Independència**. Aquest només serà possible amb la participació des del primer moment de les principals entitats sobiranistes des del primer moment. Aquesta implicació no hi va ser en l'organització de la Conferència Nacional que va ser percebuda com una activitat interna de l'Assemblea; les entitats hi van assistir com a convidades, no com a protagonistes, fet que no es pot repetir per a l'èxit de la iniciativa. Un dels objectius del Full de Ruta 2023-2024 és configurar les propostes de l'Assemblea a la resta d'entitats per engegar i culminar el nou embat per fer efectiva la República Catalana coincidint amb les eleccions vinents al Parlament. Hi ha una evidència històrica: la independència no s'assolirà en un marc de normalitat quotidiana, sinó d'agitació i tensió generalitzada. El present Full de Ruta conté les anàlisis, els discursos i els passos per elevar el punt de partida actual fins al crític punt de ruptura d'aquí a dos anys. L'Assemblea els ha d'oferir a la resta d'entitats per arribar al Pacte Nacional del Moviment Civil per la Independència.

2.4. Es necessita tornar a escalar el conflicte. Per fer-ho són imprescindibles propostes disruptives

que trenquin les dinàmiques rutinàries i derrotistes que tendeixen a ajornar de manera indefinida la independència. La dilació és fatal perquè el temps juga contra l'assoliment de la República Catalana, en l'actual situació lingüística, econòmica, social i cultural de la societat catalana i de l'evolució política mundial. D'altra banda l'absència d'un horitzó proper per assolir la independència, i com fer-ho, es tradueix en retrets i divisions que afecten les relacions entre les organitzacions de la societat civil i els partits independentistes en primer terme. A més acaben generant dissensions a l'interior de les grans entitats del moviment. El caràcter rupturista d'aquest Full de Ruta afecta el conjunt de la preparació i de l'execució de la nova confrontació amb l'Estat. Les propostes es presenten al voltant dels tres fronts de lluita que han de confluïr en el nou embat a partir d'una nova victòria independentista a les eleccions al Parlament vinents. Aquests fronts són: a) campanyes, mobilitzacions i lluites noviolentes del moviment popular independentista b) transformació del model institucional-polític català per fer efectiva la República c) projecció internacional del conflicte català

2.5. L'acord per un nou embat per la República de les entitats del Pacte Nacional del Moviment Civil per la Independència

capgirarà l'estat d'ànim de centenars de milers d'independentistes. S'abandonarà el fatalisme actual que ens porta a la passivitat i la divisió i l'ajornament indefinit del combat per la independència. Perquè obrirà un camí d'esperança sòlid per fer efectiva la República en un termini raonable. Els defensors de la Taula de Diàleg amb el Govern espanyol i de l'Acord de Claredat ja no podran sostenir que la via unilateral a la independència no té alternativa. Les entitats del Pacte Nacional per la Independència hauran d'aprofitar l'encoratjament de l'independentisme generat per l'acord estratègic entre elles, per persuadir el màxim nombre possible de partits polítics independentistes d'afegir-se a les propostes unitàries per al cicle electoral que es detallen més endavant. Tanmateix és improbable la unitat estratègica entre els partidaris d'intentar pactar un referèndum d'autodeterminació amb el Govern espanyol dins de la legalitat vigent i els defensors de la desobediència civil per forçar el trencament amb el Regne d'Espanya. Molt possiblement les dues opcions s'hauran de confrontar en el cicle electoral vinent. Les eleccions anteriors a les del Parlament han de servir per decantar la balança de les urnes vers el cantó rupturista. Sigui quin sigui el resultat caldrà garantir la presentació d'una «Llista Cívica» el més transversal possible, escollida en primàries obertes i amb un programa rupturista a les eleccions al Parlament.

3. EL FRONT SOCIAL: RECUPERAR LA CAPACITAT DE PARALITZAR EL PAÍS

3.1. L'aturada de país del 3 d'octubre de 2017

va mostrar un dels elements estratègics de qualsevol embat per la independència: la capacitat de paraitzar el país. Es van tallar les principals carreteres i autopistes; es van paraitzar els ports de Barcelona i Tarragona; va haver-hi un gran seguiment en el transport públic de superfície i del metro. A la tarda es van produir grans concentracions de gent a Barcelona i a les principals poblacions catalanes. L'agitació va obligar a Felipe VI a comparèixer a la televisió a la nit per contrarestar l'empenta del poble. No va ser convocada per les majoritàries Comissions Obreres i UGT, sinó per la resta de sindicats, entre els quals sobresurt la Intersindical i per la Taula per la Democràcia, hereva del Pacte Nacional pel Referèndum. És imprescindible que la majoria del poble català estigui a punt per tornar a paraitzar el país en la nova confrontació amb l'Estat espanyol quan el Parlament reverteixi la suspensió de la República. Aquesta acció, tot i estar avalada per la voluntat democràtica a les urnes, generarà la repressió policial i judicial espanyola i l'aplicació de l'article 155 de la C.E. Per defensar la independència caldrà la

defensa popular del Parlament com es va fer a les Repúbliques bàltiques. Seguirà una campanya de desobediència civil amb tota mena d'aturades, mobilitzacions, ocupacions d'edificis, control del territori, etc. La pertorbació de l'activitat econòmica i la vida quotidiana s'haurà de mantenir durant setmanes. Un exemple de l'amplada i duració de la desobediència no violenta del nou desbordament democràtic són les protestes de l'Euromaidan a Ucraïna. Van començar la nit del 21 de novembre de 2013 quan el President Iuri Lutsenko es va negar a aprovar l'Acord d'Associació amb la Unió Europea que implicava fortes mesures contra la corrupció. Van durar fins al febrer de 2014 quan el president corrupte va fugir a Rússia. La resposta espanyola a la campanya de desobediència no violenta crearà una gran quantitat de detinguts, presos polítics, encausats, etc. Aquesta situació mostrarà la incapacitat del Regne d'Espanya de resoldre de manera democràtica, com han fet el Canadà o el Regne Unit, el conflicte amb Catalunya. La vulneració de drets fonamentals d'activistes no violents crearà una situació insostenible a un país de la Unió Europea, que no podrà continuar sostenint que és un afer intern espanyol. Els petits països que han patit l'opressió nacional acabaran imposant a les potències europees una intervenció en el conflicte entre Catalunya i Espanya que només es podrà resoldre d'acord amb el Principi d'Autodeterminació.

3.2. El malestar nacional i social elevarà les mobilitzacions des de la baixa latència actual fins a l'alta intensitat necessària per a fer efectiva la independència.

La societat catalana pateix gravíssimes crisis de democràcia, política, econòmica i social que haurien de despertar forts moviments de protesta. Per exemple la pèrdua de poder adquisitiu per la forta inflació o per l'allargament de l'edat de jubilar-se ha provocat en els darrers mesos grans vagues i agitacions socials al Regne Unit, Alemanya, França i altres països europeus. A casa nostra predomina la passivitat i la resignació a les empreses i al carrer per l'actitud poc combativa dels dos sindicats estatals, Comissions Obreres i UGT, i per la baixa afiliació sindical. El desembre de 2017 la Plataforma pel Dret a Decidir va capitalitzar el malestar social provocat pel retard en les inversions estatals en infraestructures amb la manifestació "*Som una nació i diem PROU! Tenim dret a decidir sobre les nostres infraestructures*" que aplegà 700.000 persones sota el lema. La sintonia amb els problemes concrets de la població i el seu lligam amb el conflicte nacional van ser determinants per l'escalada de les mobilitzacions que van portar al referèndum i la vaga general de l'octubre de 2017. Aquest "crescendo" d'agitació tenia un motor de fons potent ancorat en la situació social i econòmica creada per la Gran Recessió de 2008 i la crisi de l'euro de 2012 que van situar la taxa d'atur en el 26% l'any 2013. En aquestes circumstàncies l'Assemblea, braç a braç amb les altres entitats sobiranistes, va endegar campanyes com "*Sobirania fiscal*", "*Signa un vot*", "*El país que volem*", "*Fem futur*", etc. vinculaven la independència amb un horitzó d'esperança, de convertir Catalunya en una nació avançada com els petits Estats del nord d'Europa, els més avançats en economia, justícia social, democràcia de qualitat, ecologia i cultura. Aquesta capacitat de dirigir-se i mobilitzar el conjunt de la societat catalana va ser determinant per assolir l'amplitud i el grau de tensió política i social dels milions de persones que van participar en el primer embat per la independència de la tardor de 2017.

3.3. Les lluites nacionals i les lluites socials són indestruïbles, dues cares d'una mateixa moneda.

Catalunya té una economia productiva a l'alçada dels països del nord d'Europa que tenen els estàndards més alts de justícia social i de transició ecològica de tota la Humanitat. Tanmateix el dèficit fiscal que ens extreu l'Estat Espanyol, al voltant del 10% del PIB i la legalitat espanyola impedeixen tenir l'Estat del Benestar i de redistribució de la riquesa d'aquelles nacions. No podem parlar d'espoliació fiscal perquè la majoria de pressupostos espanyols que cada any s'han apropiat de prop del 10% de la producció catalana han estat votats per la majoria dels nostres diputats i senadors. El baix nivell de despesa i inversió per càpita i les retallades en ensenyament, en sanitat, en ajudes familiars, en ajudes a la dependència, en habitatge, en recerca, deriven directament del dèficit fiscal. El lligam inseparable de l'opressió nacional i social és més profund, va més enllà del dèficit fiscal. Catalunya és una terra muntanyosa amb poques riqueses naturals: no té grans planes fèrtils, ni jaciments de ferro, carbó, petroli, gas natural, o altres primeres matèries. Tot i aquestes mancances s'hi van crear fàbriques des del primer moment de la Revolució industrial, base d'una nació avançada. I s'han mantingut malgrat els grans canvis tecnològics i geoestratègics dels darrers segles, el darrer dels quals ha estat la integració a la Unió Europea i a la globalització. La permanència de l'aptitud econòmica de Catalunya al llarg del temps només s'explica pel factor humà i l'estructura social. El factor humà va estretament lligat al manteniment de la identitat nacional catalana, la seva llengua i la seva cultura. I l'afebliment d'aquesta, com ha passat a la Catalunya Nord, comporta una pèrdua de vitalitat econòmica i d'emigració. La revolta dels Remences del segle XV va aconseguir eliminar els "*mals usos*" feudals i va consagrar Catalunya com una terra sense latifundis, amb predomini d'explotacions familiars. Amb la industrialització també van prevaler les petites i mitjanes empreses. Aquesta distribució de la propietat també forma part de l'aptitud econòmica i social de Catalunya i reforça el lligam entre la defensa dels drets socials i els drets nacionals.

3.4. L'Assemblea ha de mantenir les lluites en defensa dels drets econòmics i socials,

continuant i potenciant les campanyes estratègiques de llarga duració que ha engegat des dels seus inicis. L'"espai de direcció estratègica" pot potenciar l'impacte d'aquestes aprofitant les sinergies entre les entitats sobiranistes.

3.4.1.

L'any 2013 l'Assemblea va posar en marxa la reivindicació de la **sobirania fiscal** que s'ha convertit en la campanya "*Jo pago a Catalunya. Fem sobirania fiscal*" que insta a institucions, empreses i particulars a pagar els impostos a l'Agència Tributària de Catalunya. El conjunt de les entitats podria potenciar la reclamació per la sobirania fiscal amb una campanya "*No en el nostre nom!*" contra el suport dels representants catalans als pressupostos espanyols, coincidint amb la seva discussió anual al Congreso de los Diputados.

3.4.2.

El novembre de 2018 es va iniciar la campanya de consum estratègic

3.4.3.

Tres mesos després es va engegar la campanya "**Eines de**

país” Cambres de Comerç**3.4.4.** El març de 2022 l'ANC amb el suport de plataforma com Xarxa per la Sobirania Energètica, AnemXFeina, la Intersindical-CSC i l'associació de Municipis per la Independència va posar en marxa la campanya **Sobirania energètica per la Independència**. Aquesta reivindicació combina la necessitat de la transició a una economia basada en les energies netes amb la denúncia dels preus dels combustibles i l'electricitat disparats dels darrers anys.**3.4.5. La lluita feminista****3.4.6. La potenciació del sindicalisme català** ha de ser una prioritat permanent del moviment popular per la independència en general i de l'Assemblea en concret. És una eina de país imprescindible per lluitar contra la degradació i la precarització de les condicions de vida dels treballadors, en especial els joves. Hi ha una dada reveladora: a Euskadi i Galiza on els sindicats bascos i gallecs són majoritaris els sous puguen més que a Catalunya i Espanya. **3.4.7.** la dificultat d'accedir a un habitatge, sobretot per als joves **3.4.8.** Infraestructures i rodalies. Campaña dels joves de Batec. **3.5. Les lluites en defensa dels drets nacionals i democràtics****3.5.1.** Defensa de l'escola en català**3.5.2.** La lluita contra la discriminació lingüística i en general contra la minorització de la llengua catalana**3.5.3.** La lluita pel manteniment de la consciència nacional dels Països Catalans**3.5.4.** La lluita antirepressiva (el Front Antirepressiu) i contra la persecució judicial de l'independentisme pel seu biaix com a Grup Objectivament Identificable (Nosaltres Acusem)**3.5.5.** Exercici de la lluita no violenta. S'han de debatre objectius i estratègies. S'han de tornar a fer cursos de formació arreu del territori. **3.6. Onze de setembre de 2023, anunci del nou embat: “Encerclem L'Estat Espanyol”.** L'Assemblea va convertir les grans concentracions de la Diada Nacional, com els 400 km de la Via Catalana de 2013 en una manera de projectar al món l'aspiració a la independència de Catalunya nova etapa de l'independentisme. El proper Onze de Setembre caldrà evocar la confrontació no violenta que el poble català està disposat a portar a terme. Una proposta és que el cap de setmana de setembre vinent masses de ciutadans envoltin les instal·lacions representatives de l'estat i de la seva opressió a Catalunya. Entre diumenge i dilluns rodejar els edificis estatals quan sigui possible o bé situar-se al davant en manifestació pacífica de protesta i rebuig: Capitania General, Quarter del Bruch, altres instal·lacions militars; Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, Ciutat de la Justícia i la resta de jutjats de Catalunya; casernes de la Guàrdia Civil i de la Policia Nacional; Agències Tributàries; delegacions ministerials, etc. “*Sortiu de Catalunya*”, rememorant el “*Quit India*” que Gandhi va dirigir als britànics, seria un bon lema per commemorar els tres-cents nou anys de la invasió borbònica de la nostra nació. Suposaria un salt qualitatiu que faria entendre als dirigents espanyols que el conflicte amb Catalunya no està resolt i ha entrat en una etapa de desobediència civil a gran escala. L'experiència de la dècada passada d'organitzar grans actes, amb la gestió de trams, ens servirà de nou. A més de grans mobilitzacions, l'Assemblea i el conjunt del moviment per la independència ha d'estar preparada per **accions de resposta ràpida** a esdeveniments imprevistos i a provocacions espanyoles com viatges de la casa reial, cimeres, etc.

4. FRONT INSTITUCIONAL: CICLE ELECTORAL I NOU EMBAT PER LA INDEPENDÈNCIA

4.1. Tornar a posar la independència al centre del cicle d'eleccions municipals, espanyoles, europees, al nostre Parlament ha de ser la prioritat de l'Assemblea i les altres entitats sobiranistes. Patirem un any i mig de campanyes electorals i les hem de capgirar per revertir la desescalada del conflicte que es va iniciar amb el suport de diputats i senadors independentistes a Pedro Sánchez a la moció de censura de 2018. **4.2. Els partits independentistes estan immersos en el model espanyol de partits polítics** creat a l'inici de la monarquia parlamentària vigent. El sistema de partits «turnants» (conservadors i liberals), corruptes, caciquistes i clientelars, va ser un dels fonaments de la primera Restauració borbònica i la seva façana pseudodemocràtica. Els grans partits espanyols fan la mateixa funció a la segona Restauració borbònica, substituint la xarxa caciquil pel control dels mitjans de comunicació de masses. El sistema polític vigent no permet que els ciutadans escullin directament els seus representants; només poden triar butlletes amb llistes tancades. Aquestes són elaborades per les cúpules dels partits, encara que a vegades convoquin primàries controlades per la seva direcció. Amb les llistes tancades desconeixen quin regidor, diputat o senador és el seu representant i a qui ha d'exigir la rendició de comptes. Els partits espanyols tenen una estructura vertical que redueix al mínim el debat ideològic i estratègic. Sense discussió sobre les grans qüestions de la societat i del món els partits espanyols es barallen només per colonitzar les institucions que presideixen. A ajuntaments, diputacions, comunitats autònomes, ministeris, empreses i organismes públics nomenen militants i persones afins en càrrecs que haurien de ser gestionats per gerents professionals. A més nomenen assessors i càrrecs de confiança sense funcions definides; el jutge Joaquim Bosch ha escrit que n'hi ha uns cent mil al conjunt de l'Estat. Les portes giratòries entre partits, administracions i grans empreses són constants i no escandalitzen ningú. El model espanyol de partits és molt lluny de les pràctiques dels països democràtics avançats. Per exemple a Espanya és impossible que un moviment d'opinió com el contrari a les centrals nuclears s'imposi al poder de les grans companyies elèctriques com ha passat a Alemanya. Arreu del món els mitjans de comunicació audiovisual han introduït el màrqueting polític (enquestes,

polítiques d'imatge, publicitat, etc.) en les relacions entre representats i representants. Però al Regne d'Espanya la degradació de les relacions entre ciutadans, polítics i institucions no té comparació amb el de les nacions de tradició democràtica europees. Hi ha una estreta relació entre la qualitat democràtica de cada país i el seu grau de progrés social, cultural i ètic. Els partits independentistes es regeixen per les mateixes lleis electorals i de partits polítics espanyoles. De manera inevitable el sistema polític català forma part del model espanyol de partits polítics. De manera ineluctable han acabat prioritant la disputa per la patrimonialització de la Generalitat, les diputacions, els consells comarcals i els ajuntaments. De manera forçosa la cotilla del model espanyol de partits impedeix a les nostres forces polítiques el debat a fons tant sobre l'estratègia a seguir per fer efectiva la República Catalana, com les grans qüestions de l'habitatge, de la situació dels joves, de la defensa de la llengua i la cultura catalanes, de la transició a una economia sostenible, etc. Els defensors d'una quarta força independentista al Parlament han de tenir present que les bones intencions i les declaracions jurades dels candidats no contraresten la formidable inèrcia del subsistema català del model espanyol de partits.

4.3. L'existència del moviment i les entitats sobiranistes diferencia el sistema polític català del model de partits espanyol. El nombre d'afiliats a Òmnium, l'Assemblea, el Consell de la República i les altres entitats multiplica per molt el nombre de militants dels partits catalans. La seva capacitat de mobilització i d'incidència en l'opinió pública també ha demostrat ser superior a la dels partits de manera exponencial. L'empenta de la nostra societat civil va encapçalar la protesta contra la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut. Van ser les grans manifestacions de 2012 a 2015 les que van induir els partits catalans al referèndum de l'1 d'octubre i a la Declaració Unilateral d'Independència. L'Assemblea i les entitats aplegades en l'Espai de Direcció Estratègica han de plantejar el cicle polític que s'inicia com a graons per escalar el conflicte amb Espanya. «*Política vol dir pedagogia*» va escriure fa noranta anys el dirigent republicà i socialista Rafael Campalans. Amb aquesta actitud el Moviment Popular per la independència ha de presentar als partits independentistes una estratègia política compartida que ens elevi fins a la nova confrontació. La ràbia pel malbaratament de la victòria del 52% aboca molts independentistes a la desqualificació global dels polítics. Tanmateix, per aprofitar el seguit d'eleccions encadenades, cal intentar les màximes sinergies possibles per desencadenar el nou embat a les eleccions vinents al Parlament. La irrupció del protagonisme de les entitats sobiranistes en el primer embat per la independència ja va alterar el sistema de partits català. La conjunció del front social i l'institucional en la preparació del nou embat per la independència també ha de comportar una profunda transformació del model polític català. Perquè estan acomodats a les picabaralles per controlar les institucions existents. La transformació del nostre sistema de partits és imprescindible tant per assolir la independència, com per elevar el nivell democràtic de la República Catalana fins al nivell de les nacions del nord d'Europa.

4.4. Les eleccions municipals de 2023 són afrontades pels partits independentistes com si el conflicte amb Espanya no existís. Aquest plantejament ha estat possible per dos déficits greus de l'Assemblea i les entitats independentistes. **En primer lloc** la manca d'un model municipal de la futura República que evidenciï la baixa qualitat democràtica, les reduïdes competències i els pocs recursos econòmics dels ajuntaments al Regne d'Espanya. El contrast és molt gran amb els països del nord d'Europa on l'educació primària i secundària, l'habitatge, l'ordre públic i les primeres instàncies judicials, entre altres formen part de l'autonomia municipal. A les ciutats mitjanes i grans, on viu la majoria de la gent, els electors, que només poden votar llistes tancades de partit, no coneixen el regidor del seu districte a qui plantejar els problemes de la població. La reivindicació de la democràcia local ha d'identificar l'independentisme, com ho fa la denúncia del déficit fiscal. Implica reclamar eleccions directes als districtes de Barcelona, als Consells Comarcals, a la Corporació Metropolitana i a les diputacions, on prolifera el clientelisme i l'absoluta absència de la rendició de comptes. Amb la defensa de la democràcia municipal la República catalana esdevé una reivindicació compartida per la majoria dels ciutadans al marge de la llengua. Si el moviment per la independència només centra en el fet que els batlles i regidors siguin sincerament dels seus, es dirigeix als que ja estan convençuts. **En segon lloc** hi ha un desconeixement del paper que els ajuntaments poden d'exercir per fer efectiva la independència. L'Associació de Municipis per la Independència és una mostra d'aquesta funció estratègica. Cal anar més enllà: en el proper embat per fer efectiva la República, quan Espanya torni a dissoldre el Parlament de Catalunya, cal preveure una Assemblea de Càrrecs Electes de la República formada pels alcaldes, regidors i representants democràtics en altres institucions. Sense Parlament, constituirà un contrapoder democràtic per encapçalar el moviment de desobediència civil i ser l'interlocutor del reconeixement i la mediació internacional.

4.5. A les eleccions espanyoles l'Espai de Direcció Estratègica, a proposta de l'Assemblea, ha de plantejar als partits independentistes **un «Programa Comú per la independència»** i una candidatura unitària **«L'Entesa per la independència» al Senat**. El «Programa Comú» es concretaria en una proposta de reforma constitucional en forma de «disposició addicional» per permetre la independència. La candidatura unitària al Senat, l'única institució on es voten persones, seria la garantia del Programa Comú. Estaria formada per dotze persones independents, tres per circumscripció, escollides mitjançant primàries obertes. L'acord hauria de preveure la retirada de diputats i senadors independentistes del Congrés i el Senat quan la proposta de «disposició addicional» sigui rebutjada, refús quasi inevitable. A continuació es forçaria la convocatòria d'eleccions al Parlament de Catalunya que tindrien caràcter plebiscitari. Unes grans concentracions de l'Onze de Setembre per encerclar l'Estat, que prefigurin el nou embat per la República, pot fer el mateix paper dinamitzador que els més d'un milió de persones que es van manifestar la Diada Nacional de 2012. Pot induir els tres partits independentistes, si més no dos, a adoptar el Programa Comú l'Entesa al Senat per la Independència. De cop la conjunció de la mobilització del front social amb la dinamització

del front institucional capgiraria l'ambient de desànim i desconcert del moviment independentista. Es recuperaria la confiança en la possibilitat de fer efectiva la República i la determinació de fer el que calgui amb aquest objectiu. La presentació d'una reforma constitucional, tot i saber que serà denegada, té una dimensió internacional. Diverses institucions internacionals, entre elles el Consell d'Europa, i diferents Estats van retreure que la declaració de la República Catalana d'octubre de 2017 s'havia aprovat al marge de la Constitució espanyola. El previsible refús de la majoria espanyola de canvis constitucionals per permetre la independència d'una nació que va ser annexada per la força el 1714 reforçaria la legitimitat de la unilateralitat de Catalunya davant la comunitat internacional. La desobediència civil seria vista com una opció obligada d'últim recurs davant l'abús de posició dominant d'Espanya. Convertir la independència de Catalunya en l'eix de les eleccions espanyoles vinents trencarà el marc electoral de l'esquerra espanyola: impedir un govern de PP i VOX. Des de 2018 una part de l'independentisme ha permès que Pedro Sánchez governi. Però no s'ha fet cap pas en la solució democràtica del conflicte entre Catalunya i Espanya. Ni tan sols ha estat capaç de plantejar el sistema de finançament vigent de 2009, aprovat amb els vots d'ERC, que està pendent de renovació des de 2014. L'independentisme ha ajudat a establir el règim monàrquic i aquesta estabilització s'ha girat en contra nostre. El balanç no pot ser més desolador. L'independentisme ha de posar al centre del debat de les eleccions a diputats i senadors els milers d'encausats per la persecució judicial de l'independentisme, l'acció de les clavegueres de l'Estat com l'espionatge amb el programa Pegasus. També hi ha de posar en relleu la continuïtat del dèficit fiscal de 20.000 milions a cada pressupost de cada any. La campanya ha de servir per conscienciar els nostres conciutadans que Espanya no té futur per a Catalunya: ni per a la solució democràtica del conflicte, ni per l'economia catalana, ni per a la cohesió social, ni per a la supervivència de la llengua i la cultura catalana, ni per a la transició a una economia ecològica.

4.6. L'embat per la independència també ha de ser al centre de les eleccions al Parlament europeu. Han de demostrar a l'opinió pública internacional que el conflicte de Catalunya continua ben viu perquè la incapacitat del Regne d'Espanya de resoldre'l d'acord amb els Principis democràtics de la Unió Europea. La persecució de l'independentisme català per la justícia espanyola és la prova més clara dels prejudicis anticatalans del poder judicial d'Espanya. Fins al punt que, a partir de les denúncies dels eurodiputats independentistes, el Tribunal de Justícia de la Unió Europea ha establert la necessitat que els jutges europeus protegeixin el que anomena "grups objectivament identificables" abans d'executar les euroordres. I aviat el mateix tribunal establirà la immunitat que tenen el President Puigdemont, Toni Comin i Clara Ponsatí com a membres del Parlament europeu. A més abans de les eleccions europees podrien publicar-se les sentències del Tribunal Europeu de Drets Humans sobre les condemnes del Tribunal Suprem espanyol als presos polítics. En l'àmbit de la justícia el conflicte de Catalunya és un afer europeu i aquest fet ha d'acaparar la campanya independentista a les eleccions europees. En canvi els governs europeus, la Comissió Europea i la majoria del Parlament d'Europa han avantposat la raó d'Estat als Principis fundacionals de la Unió i s'han desentès del conflicte català, considerant-lo un afer intern espanyol. Aquesta connivència amb el Regne d'Espanya es podia esperar dels antics imperis colonials com França, Països Baixos o Itàlia. Però és incompreensible en països que han patit l'opressió nacional com les Repúbliques bàltiques, Eslovènia o Irlanda. Els europarlamentaris independentistes han de convèncer els representants d'aquestes nacions que aquesta contradicció entre la via repressiva espanyola i els principis de la Unió debiliten el prestigi internacional d'Europa. Cal aconseguir que quan esclati el nou embat de desobediència civil per fer efectiva la República trobem aliats i interlocutors a Europa.

5. ELECCIONS AL PARLAMENT I EL NOU EMBAT PER FER EFECTIVA LA REPÚBLICA CATALANA

5.1. La determinació de posar en marxa el nou embat per la independència es mantindrà al marge del resultat de les eleccions espanyoles; tant si governa el PP amb el suport de Vox, com si continua la coalició de PSOE i Sumar. Un govern de Nuñez Feijo acabaria d'enfonsar totes les falses esperances d'una solució acordada dins la legalitat espanyola. És probable que la proposta de reforma de la Constitució per fer possible la independència es debati al Congrés després de les eleccions al Parlament europeu de maig de 2024, pels terminis d'inici de la legislatura i de la investidura del nou Govern. Fins i tot és possible que es repeteixin les eleccions com va passar el 2015 i el 2019.

5.2. El "crescendo" de mobilitzacions i les victòries en les eleccions generaran una renovada confiança en les possibilitats d'implantar la República catalana i un elevat coratge per fer els passos necessaris per fer-la efectiva. S'haurà capgirat l'ambient de desànim i desorientació de l'independentisme que ens desmoralitza i hauré tornat al nivell de tensió política i social que va precedir el referèndum de l'1 d'octubre. En aquest estadi l'Espai de Coordinació Estratègica de les entitats independentistes podrà plantejar una "**Llista Cívica unitària**" com va ser la Solidaritat Catalana de 1907. Aleshores el Partit Carlí, la Lliga Regionalista i els republicans no-lerrouixistes no es van presentar a les eleccions com a partits, sinó que van seleccionar candidats únics, molts d'ells independents com Francesc Macià. El seu èxit va ser espectacular i va transformar el panorama polític català. Aleshores el sistema electoral no era proporcional, sinó amb una majoria de districtes unipersonals. Avui la legislació obliga a presentar llistes tancades, fet que dificulta l'operació. Però es pot resoldre amb un sistema de primàries obertes per escollir els candidats. Aquest tipus de "Llista Cívica unitària" és la solució òptima per convertir les eleccions al Parlament en un plebiscit a favor d'una nova confrontació amb l'Estat espanyol. Com amb el "*Programa Comú i l'Entesa per la Independència*" de les eleccions espanyoles segurament s'haurà d'optar per plantejaments subòptims. Caldrà confiar que una victòria de la candidatura rupturista arrossegui, a posteriori, a tots els diputats independentistes a l'hora de tornar a proclamar la República. Aquesta candidatura unitària tindria una

responsabilitat històrica d'alt risc: actuaria com una mena de transbordador marítim que passaria de la legalitat autonòmica a la nova legalitat republicana. Una travessia accidentada que comportaria el perill de la presó o l'exili. En tot cas la legislatura tindria poca duració. És altament probable que l'Estat espanyol la dissolgués en el mateix moment que reprengués els passos per fer efectiva la República suspesa l'octubre de 2017. En cas d'èxit, en uns mesos s'hauria de convocar les eleccions de l'Assemblea Constituent, a les que es tornarien a presentar els partits. Cal evitar la confusió que va seguir a l'u i el tres d'octubre de 2017. Per aquesta raó en el nou embat l'«Espai de Coordinació Estratègica» ha de tenir clar els passos a seguir després de la victòria independentista. I caldrà tenir prevista una direcció operativa.

5.3. La primera fase del nou embat és la celebració de la victòria. Quan se sàpiguen els resultats s'han d'ocupar els carrers per celebrar la victòria, seguint l'exemple del 14 d'abril de 1931. Però la gent al carrer no farà caure la monarquia com aleshores; perquè el general en cap de la Guardia Civil no es posarà a les ordres del Govern Provisional de la República com va passar aleshores. Les celebracions han de tornar a posar el conflicte català a les portades dels mitjans de comunicació de tot el món com va succeir l'octubre de 2017. Demostraran la permanència d'un conflicte greu amb l'Estat espanyol i l'existència d'un moviment popular per la independència molt nombrós, altament motivat i disposat a la lluita no violenta. Festejar la victòria pot semblar un pas obvi. Però no es va fer després de la difícil i meritòria victòria independentista del 21 de desembre de 2017, en plena aplicació del 155 i amb una ofensiva mediàtica espanyola brutal. Tampoc la gent no va sortir al carrer després de la victòria del 52% de les eleccions de febrer de 2021. No podem repetir aquest error. Grans masses de persones al carrer ajuden a impedir que els nostres representants facin marxa enrere en els seus compromisos per fer efectiva la República.

5.4. La segona fase de la confrontació és la protecció de les institucions catalanes en el moment d'aixecar la suspensió de la República Catalana d'octubre de 2017. Com ja s'ha anticipat, és altament probable que el Regne d'Espanya opti per la dissolució del Parlament i el Govern de la Generalitat i dicti ordres de detenció contra els càrrecs electes. A diferència de fa sis anys, quan es va imposar el "campi qui pugui", centenars de milers de persones hauran de protegir els diputats i el nou Govern provisional de la República quan aprovin fer efectiva la «*Llei de transitorietat jurídica i fundacional de la República*». És el que van fer els lituans l'any 1990 quan l'exèrcit soviètic va ocupar la televisió del seu país. L'any següent, estonians i letons va seguir els mateixos passos fortificant l'entorn de les institucions. Van posar els governants soviètics en el dilema d'una massacre o permetre la sobirania. Caldrà publicar al Butlletí Oficial del Parlament les desenes de decrets derivats de la «Llei de Transitorietat» i intentar aplicar-los. Per fer-ho seran precises accions de lluita no violenta que ara no es poden precisar. Pensem, per exemple, els passos necessaris per fer efectiu el nomenament dels membres del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, un dels passos més transcendents perquè els jutges determinen les actuacions dels Mossos d'Esquadra. Quan el Regne d'Espanya dissolgui el Parlament autonòmic i el Govern de la Generalitat, l'Assemblea de Càrrecs Electes per la República quedarà com l'única instància democràtica representativa del poble català. Haurà de nomenar un «*Govern Provisional de la República Catalana*». Els diputats de partits constitucionalistes donaran suport al Govern espanyol i acataran la seva destitució. No sabem l'actitud dels diputats de partits que en el seu programa defensen la República Catalana integrada en una República Federal Espanyola. En conjunt representen una part important del poble català i l'independentisme ha de demostrar la màxima comprensió a la part de l'electorat que representen. Hem de recordar-los que és la negativa espanyola a resoldre de manera democràtica el conflicte de Catalunya la que no deixa cap altre recurs que la unilateralitat.

5.5. La tercera fase de l'embat serà una aturada de país fins al reconeixement diplomàtic de la República o unes negociacions de pau amb mediació i garanties internacionals. Els nostres representants no han de lliurar-se a la policia o la justícia espanyola com van fer el 2017, com si Catalunya visqués en un estat de normalitat, com si hi hagués democràcia i Estat de Dret a casa nostra. O bé hauran de passar a la clandestinitat o marxar a l'exili o la clandestinitat per demostrar al món que el Regne d'Espanya usa la força contra els vencedors de les eleccions per retenir Catalunya sense el consentiment de la majoria de catalans. La utilització espanyola de la violència policial i judicial legitimarà l'inici de la desobediència civil a gran escala en els mesos següents; fins a aconseguir o bé el reconeixement diplomàtic de la República Catalana, o bé unes negociacions de pau amb mediació i garanties internacionals. Les negociacions i l'acord de pau d'Irlanda del Nord, amb el suport dels Estats Units i la Unió Europea són un precedent del tipus de conferència que podria resoldre el conflicte de Catalunya. Sobretot perquè en tot moment es va fonamentar en el consentiment dels ciutadans i el dret a l'autodeterminació. Les garanties internacionals s'han mantingut fins avui, quan el Brexit amenaça de restablir les fronteres comercials entre el nord i el sud d'Irlanda. No serà gens fàcil que Espanya admeti participar en unes negociacions que no siguin internes com la Taula de Diàleg, sinó internacionals, basades en el Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics, el primer dels quals és el dret a l'autodeterminació. L'ús de la força policial i judicial contra els representants acabats d'escollir democràticament serà el tret de sortida d'una gran campanya de lluita no violenta amb tota mena d'aturades, mobilitzacions, ocupacions d'edificis, control del territori, etc. Haurà de paralitzar o pertorbar la vida quotidiana i econòmica del país durant setmanes i mesos. L'any 2017 l'aplicació de l'article 155 va ser obeïda sense resistència: ni dimissions d'alts càrrecs, ni vagues, ni boicots. En la nova confrontació amb l'Estat caldrà preparar una resistència a la intromissió espanyola: al sistema educatiu, a la sanitat, als mitjans de comunicació de la Generalitat, etc. Portar a terme aquesta insubmissió no és fàcil perquè està en joc el lloc de treball. Però és imprescindible per a l'èxit del desbordament democràtic. En l'apartat del Front Social hem evocat l'exemple de l'Euromaidan a Ucraïna entre novembre de 2013 i febrer de 2014. L'extensió en el temps del desbordament democràtic és imprescindible per

aconseguir que el conflicte català deixi de ser un afer intern espanyol i esdevingui un assumpte europeu. La multiplicació de presos i exiliats polítics, de càrregues policials, de represaliats i encausats acabaran commovent l'opinió pública europea. Finalment els governants que només es mouen per raons d'Estat es veuran obligats a reconèixer que la negativa d'Espanya a l'exercici del dret a l'autodeterminació de Catalunya qüestiona la credibilitat democràtica del conjunt de la Unió Europea.

**6. INCREMENTAR EL FRONT INTERNACIONAL PEL RECONeixEMENT DIPLOMÀTIC
O PER UN ACORD DE PAU**

Esplugues de Llobregat per la independència

5 - Esmena a la totalitat

Esmena a la totalitat al Full de Ruta 2023-2024

Presentada per Josep Pinyol i Balasch

Justificació de l'esmena a la totalitat al Full de Ruta 2023-2024

1. Una primera causa, formal; que justifica l'esmena a la totalitat és **el desordre expositiu de la ponència**. A la introducció es formula l'objectiu estratègic de l'Assemblea per a 2023-2024 amb el qual estem totalment d'acord: la preparació del segon embat per la independència. També coincidim

amb els tres fronts de lluita que planteja: el front civil, el front institucional i el front internacional. Però les accions a desenvolupar en cada un d'aquests fronts són confuses perquè estan repartides entre els "*Objectius estratègics de l'Assemblea*" de l'apartat 2, les "*Directrius polítiques generals*" i els seus objectius operatius de l'apartat 3 i els "*Àmbits de confrontació*" de l'apartat 4.

2. L'esmena a la totalitat **ordena de manera clara les accions a realitzar en cada un dels tres fronts:**

civil (punt 3), institucional (punt 4), internacional (punt 6). A més s'afegeix un apartat (punt 2) dedicat al "*Pacte Nacional del Moviment Civil per la Independència*" que, segons l'esmena, s'ha de centrar en la preparació del nou embat; aquest exigeix la creació d'un "*Espai de Direcció Estratègica*"

de les entitats independentistes per a preparar-lo. L'esmena dedica un punt específic (el 5) a les eleccions al Parlament vinent; inclou tant les característiques d'una "Llista Cívica Unitària" com les fases del nou embat amb l'Estat per evitar el desgavell posterior a la declaració de la República de 2017.

3. La ponència aprovada presentada pel S.N. no planteja com resoldre la qüestió nuclear que va impedir la independència l'octubre de 2017: la violència de l'Estat espanyol. Segons la nostra esmena

el Full de Ruta ha d'afrontar aquest punt central: **com s'obliga a reconèixer la voluntat d'independència de la majoria de catalans a un Estat disposat a usar la força per retenir Catalunya**

sota el seu domini? L'experiència d'altres nacions que han vençut imperis i potències molt més poderoses que el Regne d'Espanya ens mostra el camí: **la desobediència civil des de les institucions i**

la lluita noviolenta al carrer. És la via que han seguit Gandhi a l'Índia, Martin Luther King a Alabama i

altres estats per eliminar la segregació racial, Nelson Mandela per vèncer el règim de l'apartheid de

Sud-àfrica. L'esmena a la totalitat detalla com aplicar aquells aprenentatges a la situació de

Catalunya, que forma part de la Unió Europea. És a dir que cal fer el 2023 i 2014 en el front civil, institucional i internacional per superar l'ús de la força d'Espanya i fer efectiva la República Catalana.

4. El Full de Ruta presentat pel S.N. analitza de manera esbiaixada les causes que van impedir fer efectiva la República Catalana l'any 2017 i l'evolució posterior del moviment independentista.

Atribueix la culpa principal als partits independentistes per *“la prioritització dels interessos de partit i*

les quotes de poder, el sotmetiment a la lògica de la por i la repressió, i les dinàmiques estabilitzadores de l'Estat”. **Aquest diagnòstic és cert. Però la teràpia correcta no és una quarta**

força política independentista, com sosté la ponència presentada. Aquesta afirma que els representants polítics actuals creuen que el vot independentista és un vot captiu, però que amb polítics amb més determinació d'aixecar la República proclamada i suspesa, l'Estat espanyol retrocedirà. Però aquesta teràpia intenta curar els símptomes, els partits, no afronta la causa: la violència del Regne d'Espanya.

5. No encarar la força de l'Estat és esquivar el problema. Per doblegar la voluntat d'Espanya de dominar Catalunya no n'hi ha prou amb una “Llista Cívica” concebuda com un quart espai electoral

alternatiu als partits existents. Es necessita tornar a mobilitzar i portar a la desobediència civil a milions de persones, el que es va assolir l'1 i el tres d'octubre de 2017. I a més preparar-les per paraitzar o pertorbar greument el país durant setmanes després d'una victòria d'una **“Llista Cívica Unitària”**. El gran error de 2017 va ser que no hi havia res preparat per l'endemà de la proclamació de la República Catalana, per defensar el Parlament, per paraitzar el país, per resistir l'aplicació de l'article 155 a les administracions. El Full de Ruta aprovat pel S.N. tampoc preveu l'endemà de l'aixecament de la suspensió de la independència. Només proposa bloquejar la investidura, forçar la

repetició d'eleccions per part dels diputats de la Llista Cívica. Però aquesta obstrucció parlamentària

no serveix per a l'embat amb l'Estat espanyol.

6. La Llista Cívica unitària i transversal que proposa l'esmena ha de ser promoguda per les principals entitats independentistes i escollida en primàries obertes. No ho pot fer l'Assemblea ella

sola. La unitat de les entitats del Pacte Nacional per la Independència i el retorn a les grans mobilitzacions proporcionarà la força necessària per afrontar el segon embat, com va passar amb el

primer embat. L'Assemblea ha de ser capaç de persuadir les altres entitats independentistes per fer una **“Llista Cívica Unitària”**. A més un Pacte Nacional per la Independència de tot el moviment civil, amb el nou embat com a objectiu, permetrà negociar amb els partits independentistes, o bé amb una part, que no presentin candidatures pròpies. Podrà fer-los veure que la legislatura del nou embat serà breu: o bé durarà fins a les eleccions constituents de la República o bé serà dissolta pel Govern espanyol en aplicació de l'article 155.

7. Les relacions entre l'Assemblea i la resta d'entitats independentistes és una altra de les diferències entre la ponència del S.N. i l'esmena a la totalitat. De la Conferència Nacional de l'11 i 12 de març passat havia de sorgir l'estratègia pel nou embat, tal com assenyalava el Full de Ruta aprovat l'any passat. Però aquells dos dies no van ser una autèntica conferència perquè les altres entitats van ser-hi convidades a darrera hora. No van participar en cap procés deliberatiu. A 28 d'abril de 2023 encara no se sap a quines conclusions es va arribar. Amb aquesta manera de procedir

l'Assemblea no pot liderar l'independentisme.

8. L'única proposta que va sortir de la Conferència Nacional va ser el “Pacte Nacional per la

Independència". Però no se sap com estan els contactes amb la resta d'entitats per tirar-lo endavant. A l'informe de la Presidenta al Secretariat Nacional del 15 d'abril no se'n va fer cap esment. A la ponència aprovada pel Secretariat només hi ha vaguetats: *"Treballar sobre les aportacions que generin més consens", "El pacte ha de ser la xarxa que vertebrï el moviment civil per la independència"*.

9. Els membres de l'Assemblea aquest mes de maig tenen l'oportunitat d'aprovar un Full de Ruta diferent. Un Full de Ruta que detalla els passos per elevar la tensió social i política necessària per desencadenar el segon embat per fer efectiva la República. Evidentment és un objectiu difícil que exigeix visió, esforç i coratge. La primera condició és un Full de Ruta clar, amb ambició de fer història,

com el que presenta aquesta esmena. Aprovar-lo capgirarà l'estat d'ànim pessimista i la dinàmica de

baixa latència del moviment civil independentista. Retornarà l'esperança creïble d'assolir la independència i l'entusiasme encomanadís que ens va portar fins a l'octubre de 2017.

IMPULSEM EL NOU EMBAT PER LA INDEPENDÈNCIA

PROPOSTA DE FULL DE RUTA 2023-2024

1. PREPAREM DES D'ARA LA NOVA CONFRONTACIÓ AMB L'ESTAT ESPANYOL

1.1. Tot i el desànim que avui ens aclapara, la independència és possible a curt termini. Per assolir-la cal un Full de Ruta que, proposat per l'Assemblea, sigui compartit per tot l'independentisme. Ha de preveure els passos per elevar el nivell de tensió dels fronts social i institucional, aprofitant el cicle electoral (municipals- maig 2023, espanyoles- desembre 2023, europees- maig de 2024). L'escalada de mobilitzacions populars i victòries electorals ha de permetre **de** convertir les eleccions al Parlament en un plebiscit per fer efectiva la República Catalana. El Full de Ruta compartit també ha de preveure els passos a fer en el nou embat no violent amb l'Estat espanyol.

Perquè en el cas d'Espanya no n'hi ha prou amb guanyar unes eleccions al Parlament. Cap nació ha assolit la independència gràcies a llistes cíviques i maniobres parlamentàries quan s'ha d'enfrontar a un Estat determinat a usar la força contra ella. L'única alternativa per assolir la independència és combinar la legitimitat democràtica de les urnes amb una forta confrontació no violenta al carrer. Aquest Full de Ruta s'ha de fonamentar en els aprenentatges històrics del primer embat i en les lluites no violentes de nacions que han aconseguit la independència.

1.2. Una primera lliçó de 2017 és que la República no es va implantar perquè el Regne d'Espanya va usar la força i la violència. Per dominar la nostra nació va empresonar activistes i representants electes i perseguir judicialment a milers d'independentistes. Va ser la repressió espanyola la que va impedir la independència; no la falta d'una majoria social com sostenen alguns per ajornar el nou embat fins que no s'hagi «eixamplat la base». La República no es va implantar per la falta de previsió de la violenta reacció espanyola dels nostres dirigents, no per la seva poca determinació. Creure que Espanya es comportaria com un país democràtic davant la declaració d'independència va ser determinant per no assolir-la; perquè no es va preparar la defensa civil no violenta a la seva violència. L'Estat espanyol potser és una democràcia al seu territori històric; però no ho és a Catalunya. Ja va passar al Regne Unit: era democràtic a Anglaterra, però no a Irlanda quan aquesta en formava part. Per aquesta raó no hi ha cap possibilitat de pactar un referèndum d'autodeterminació gràcies a acords amb l'esquerra estatal. L'«Acord de Claredat» que proposa el President Aragonès és una maniobra de distracció destinada a simular una activitat independentista del seu Govern.

La violenta resposta espanyola als fets d'octubre de 2017 ensenya que una Declaració

d'Independència ha de ser defensada per centenars de milers de persones amb una estratègia de lluita no violenta preparada amb antelació. Per fer efectiva la República Catalana es necessita una victòria independentista a les eleccions vinents al Parlament, acompanyada d'una lluita no violenta capaç de paraitzar el país que forci una intervenció internacional, ja sigui el reconeixement diplomàtic, ja sigui una mediació internacional com en les negociacions i l'Acord de Pau d'Irlanda de 1998.

1.3. Una segona gran lliçó del primer embat és que la independència és possible. L'extraordinària participació de la majoria social de Catalunya en el referèndum de l'1 d'octubre, malgrat la brutalitat policial, va posar Espanya contra les cordes per la grandiosa repercussió internacional. La baula feble del Regne d'Espanya és la seva dependència internacional. L'objectiu de l'Assemblea i la resta d'entitats independentistes ha de ser tornar a mobilitzar els milions de catalans que van participar en el referèndum de l'1 d'octubre i en l'aturada de país del dia 3. Alhora la determinació de la gent al carrer va forçar el Govern de la Generalitat i els partits polítics a proclamar la República Catalana, el 27 d'octubre. Però el Govern de la Generalitat no havia creat les "estructures d'Estat". El moviment independentista tampoc no havia preparat cap resistència a les administracions catalanes a l'aplicació de l'article 155. Igualment no s'havia previst com aprofitar el ressò mediàtic internacional dels fets d'octubre de 2017.

El nou embat democràtic ha de preveure els passos posteriors a la Declaració d'independència al Parlament, perquè aquesta no té efectes miraculosos. La creació d'un quart espai electoral independentista no garanteix fer efectiva la República si no es prepara la defensa del Parlament, la paraització del país i el reconeixement internacional.

1.4. Des d'ara és imprescindible posar la nova confrontació per fer efectiva la República a l'agenda independentista de totes les eleccions anteriors a les del Parlament. Realitzar un nou embat per fer efectiva la República va ser un compromís d'ERC, la CUP i Junts per Catalunya dels acords d'investidura de Pere Aragonès com a President de la Generalitat, després del 52% de vots independentistes a les eleccions de 21 de febrer de 2021. Per preparar-lo fins a gener de 2022 es va reunir un «*espai de direcció estratègica*» format pels tres partits independentistes al Parlament, l'Assemblea, Òmnium i el Consell per la República.

Tanmateix els partits independentistes han retornat a la dinàmica autonomista i a les picabaralles entre ells, tant a la Generalitat, com pel que fa als pactes estatals. Han abandonat l'horitzó rupturista i treballen per convèncer l'opinió pública que la independència no és possible a les dècades vinents.

1.5. Un profund sentiment d'estafa contra els partits s'ha apoderat dels electors independentistes per la dilapidació de la victòria del 52%. Han retornat a les pitjors pràctiques autonomistes quan el conflicte entre Catalunya i Espanya es manté amb tota la seva cruessa. Perquè continua la persecució judicial de l'independentisme, els 20.000 milions de dèficit fiscal de Catalunya, les amenaces contra la llengua catalana, etc.

Aquest retorn a dècades passades ha fet esclatar una aguda crisi entre els representants independentistes a les institucions i la majoria social per la independència.

Al final del cicle electoral, a les eleccions al Parlament, una Llista Cívica, unitària i transversal, ha de ser el resultat de l'intens treball a les eleccions anteriors i d'una estratègia de lluita no violenta. La Llista Cívica no pot reduir-se a capitalitzar la voluntat d'un vot de càstig contra els actuals partits independentistes, que per ell mateix no ens acosta a la independència.

Per aquesta raó el nou embat per la independència, que ha de combinar lluita no violenta, Llista Cívica unitària i projecció internacional, i no només la Llista Cívica, ha de ser el centre del Full de Ruta i del discurs dels portaveus de l'Assemblea.

1.6. La capacitat de lluita del moviment popular independentista es manté alta malgrat el desànim i el desconcert actuals. La mobilització es multiplica quan les entitats independentistes van juntes. Ho proven els centenars de milers de participants de la manifestació de l'Onze de

Setembre de 2022 (convocada per l'Assemblea, Òmnium i AMI), les concentracions de l'U d'octubre (convocades pel Consell per la República i l'Assemblea), la manifestació del 6 de desembre contra el pacte entre el Govern espanyol i ERC per substituir el delictes de sedició pel de desordres públics agreujats, la protesta contra XXVII cimera franco-espanyola de 19-1-2023 (convocada per l'Assemblea, Òmnium i Consell de la República)

2. NECESSITAT D'UN ESPAI DE DIRECCIÓ ESTRATÈGICA DEL MOVIMENT PER LA INDEPENDÈNCIA

2.1. Per preparar i executar el nou embat per la independència cal restablir un «*espai de direcció estratègica*» com el que va existir fins a gener de 2022, ara limitat a les entitats independentistes. L'Assemblea ha de prioritzar la coordinació amb les entitats independentistes per portar a terme les campanyes i accions basades en la lluita no violenta, que facin inevitable el desbordament. Aquesta coordinació va ser essencial per endegar les grans campanyes i mobilitzacions entre 2012 i 2015.

Per elevar el nivell de confrontació és imprescindible la presa de consciència que està en joc la supervivència de Catalunya com a nació i democràcia avançada, la seva llengua i cultura, el seu progrés econòmic, la seva cohesió social, etc.

2.2. El Pacte Nacional del Moviment Civil per la Independència, proposta sorgida de la Conferència Nacional del Moviment Civil Independentista del març passat, és el marc idoni per restablir el nou «*espai de direcció estratègica*». Aquest només serà possible amb el protagonisme des del primer moment de les principals entitats sobiranistes. Aquesta implicació no hi va ser en l'organització de la Conferència Nacional, acaparada per l'Assemblea; les entitats hi van assistir com a convidades, no com a coorganitzadores.

El Pacte Nacional del Moviment Civil per la Independència ha de proposar i l'Espai de direcció estratègica ha de portar a terme els passos per fer efectiva la República Catalana, en els tres fronts:

🕒 **Front Civil** del Moviment civil per la Independència per portar a terme les campanyes i les accions basades en la lluita no violenta en les seves diverses formes per tal de recuperar la capacitat de paralitzar el país del 3 d'octubre de 2017 (vegeu apartat 3).

🕒 **Front institucional** per impulsar l'independentisme unilateral al cicle electoral vinent, elevat el nivell de tensió política, per culminar a les eleccions al Parlament (vegeu apartat 4). Una victòria de la Llista Cívica unitària independentista en aquestes ha de desencadenar el nou embat per fer efectiva la República (apartat 5)

🕒 **Front internacional:** projecció del conflicte català per preparar, en el moment del nou embat, el reconeixement diplomàtic de la República Catalana o negociacions internacionals per un Acord de Pau (apartat 6).

2.3. Per fer efectiva la independència cal tornar a escalar el conflicte amb propostes disruptives que trenquin les dinàmiques rutinàries i derrotistes que ajornen de manera indefinida la ruptura. La independència no s'assolirà en un marc de normalitat al carrer i a les institucions, sinó d'agitació i tensió. El present Full de Ruta conté les anàlisis i els passos per elevar el punt de partida actual fins al crític punt de ruptura d'aquí a dos anys.

L'absència d'un horitzó proper per assolir la independència es tradueix en retrets i divisions que afecten les relacions entre les organitzacions de la societat civil i els partits independentistes en primer terme. Acaben generant dissensions a l'interior de les grans entitats del moviment.

2.4. El pessimisme de centenars de milers d'independentistes es capgirarà amb l'acord per un nou embat de les entitats del Pacte Nacional del Moviment Civil per la Independència.

L'existència d'un Full de Ruta clar i acordat per fer efectiva la República proporcionarà expectatives reals, creïbles i assumibles; farà renéixer l'esperança en la victòria com al primer embat, abans de l'u d'octubre.

Els defensors de la Taula de Diàleg amb el Govern espanyol i de l'Acord de Claredat ja no podran sostenir que no hi ha una alternativa al seu pactisme. Les entitats independentistes hauran definit

els passos per arribar a la nova confrontació civil i institucional per fer efectiva la independència. L'esperança suscitada per les actuacions del Pacte Nacional per la Independència ha de servir per persuadir el màxim nombre possible de partits independentistes d'afegir-se a les propostes unitàries per al cicle electoral que es detallen a l'apartat 4.

Tanmateix és improbable la unitat entre els partits que sostenen la via del diàleg amb el Govern espanyol dins de la legalitat vigent i els defensors de la desobediència civil per trencar amb el Regne d'Espanya. Les dues opcions s'hauran de confrontar en el cicle electoral vinent. Caldrà fer tot el possible perquè la balança es decanti vers el cantó rupturista.

3. FRONT CIVIL: RECUPERAR LA CAPACITAT DE PARALITZAR EL PAÍS

3.1. El Moviment Civil per la Independència ha de planificar un conjunt de mobilitzacions i campanyes de desobediència civil en totes les seves formes que recuperi la capacitat de paraitzar el país de manera sostinguda en el temps. Aquest poder serà necessari en la nova confrontació amb l'Estat espanyol. Quan el Parlament aixequi la suspensió de la República retornarà la repressió policial i judicial espanyola i l'aplicació de l'article 155 de la C.E. Caldrà defensar el Parlament com es va fer a les Repúbliques bàltiques i una campanya de desobediència civil noviolenta amb tota mena d'aturades, mobilitzacions, ocupacions d'edificis, etc.

L'aturada de país del 3 d'octubre de 2017 va mostrar la capacitat de paraitzar el país de l'independentisme. Es van tallar les principals carreteres i autopistes; es van paraitzar els ports de Barcelona i Tarragona; va haver-hi un gran seguiment en el transport públic de superfície i del metro. No va ser convocada pels sindicats majoritaris, sinó per la Intersindical i la resta de sindicats.

Un exemple de la pertorbació sostinguda en el temps necessària per assolir la independència són les protestes de l'Euromaidan a Ucraïna. Van començar la nit del 21 de novembre de 2013 contra el corrupte President Iuri Lutsenko i van durar fins al febrer de 2014 quan va fugir. No va ser una aturada permanent de l'activitat econòmica, sinó agitació i desordres a gran escala durant tres mesos. L'any 2019 es va produir un esclat social semblant a Xile, iniciat amb una protesta estudiantil, que va forçar la redacció d'una nova constitució. A Sri Lanka les protestes entre abril i juliol de 2022 van fer caure el Govern. Són casos que il·lustren la intensitat de l'embat necessari per fer efectiva la independència.

El Regne d'Espanya respondrà amb detinguts, presos polítics, encausats, etc. Mostrarà al món la seva incapacitat per resoldre de manera democràtica el conflicte amb Catalunya. La vulneració de drets fonamentals d'activistes noviolents crearà una situació insostenible a un país de la Unió Europea com s'explica a l'apartat 6 dedicat al front internacional.

3.2. Les gravíssimes crisis de democràcia, economia i justícia social poden elevar les mobilitzacions des de la baixa latència actual fins a la intensitat necessària per a fer efectiva la independència. La societat catalana s'ha tornat conformista comparada a les grans vagues i agitacions socials al Regne Unit, Alemanya, França i altres països europeus davant la pèrdua de poder adquisitiu per la forta inflació i altres problemes.

En canvi el desembre de 2007 la Plataforma pel Dret a Decidir va aplegar 700.000 persones contra el retard en les inversions estatals en infraestructures amb la manifestació "*Som una nació i diem PROU! Tenim dret a decidir sobre les nostres infraestructures*". La sintonia amb els problemes concrets de la població i el seu lligam amb el conflicte nacional van ser determinants per l'escalada de les mobilitzacions que van portar al referèndum i la vaga general de l'octubre de 2017.

La clau és vincular la independència amb l'horitzó de convertir Catalunya en una nació avançada com els petits Estats del nord d'Europa. Per arribar als milions de persones necessaris per a l'embat per la independència cal dirigir-se al conjunt de la societat; no només als independentistes.

3.3. L'Assemblea ha de mantenir les lluites en defensa dels drets socials i econòmics, potenciant les

Assemblees Sectorials i les campanyes estratègiques de llarga duració que ha engegat des dels seus inicis.

Les Assemblees Sectorials constitueixen l'estructura permanent de defensa dels drets nacionals, socials i econòmics. Han estat i són les protagonistes de les campanyes que ha desplegat l'Assemblea

des dels seus inicis. En el termini de dos mesos s'elaborarà un pla estratègic sobre les Assemblees Sectorials amb la participació d'una representació del SN i una representació de cada sectorial o de les que sigui possible, per tal de:

- Intentar activar les sectorials inactives
- Revisar quins sectors importants per l'independentisme no tenen una sectorial i fer les gestions adients per crear-les.
- Valorar en quines accions poden ajudar les sectorials a l'independentisme i generar accions (formatives, informatives, etc.)
- Aquest pla se sotmetrà a la validació de les Assemblees Sectorials i de la resta d'Assemblees de Base.
- Bimensualment es durà a terme un seguiment de l'execució del pla.

L'any 2013 l'Assemblea va posar en marxa la reivindicació de la **sobirania fiscal** que s'ha convertit en la campanya "*Jo pago a Catalunya. Fem sobirania fiscal*". Les entitats independentistes podrien potenciar la reclamació per la sobirania fiscal amb una campanya anual "*No en el nostre nom!*" contra el suport de diputats catalans als pressupostos espanyols quan es debatin al Congreso. D'acord amb criteris de proximitat i sostenibilitat impulsarem **la contractació d'empreses catalanes** per part de les diferents administracions de Catalunya.

El novembre de 2018 es va iniciar la campanya de **consum estratègic** que insta els nostres conciutadans a substituir els subministraments amb grans empreses espanyoles de l'IBEX per contractes amb empreses catalanes.

Tres mesos després es va engegar la campanya "**Eines de país**" per aconseguir candidatures independentistes al capdavant de les entitats econòmiques i socials de casa nostra. Va tenir un gran èxit a la Cambra de Comerç de Barcelona. Hi ha moltes altres instàncies a les quals optar, com, per exemple, els col·legis professionals.

La potenciació del sindicalisme català ha de ser una prioritat permanent del moviment popular per la independència en general i de l'Assemblea en concret. És una eina de país imprescindible per lluitar contra la degradació i la precarització de les condicions de vida dels treballadors, en especial els joves. Hi ha una dada reveladora: a Euskadi i Galiza on els sindicats bascos i gallecs són majoritaris l'any 2022 els sous van pujar més que a Catalunya i Espanya.

El març de 2022 l'Assemblea amb el suport d'altres plataformes va posar en marxa la campanya **Sobirania energètica per la Independència**. Aquesta reivindicació combina la necessitat de la transició a una economia basada en les energies netes amb la denúncia dels preus dels combustibles i l'electricitat disparats dels darrers anys.

Dones per la Independència és la sectorial de l'Assemblea que aplega la lluita feminista pels drets de les dones amb la lluita per una República Catalana feminista.

L'Assemblea ha de fer seu el problema de l'accés a un habitatge digne i assequible, un dels més greus del nostre país. Cada setmana hi ha desenes de desnonaments de famílies amb pocs recursos per impagament d'hipoteques o de lloguers. A la vegada una majoria de joves han de viure en casa dels seus pares fins a quasi els trenta anys pels preus dels lloguers i dels habitatges. És el país d'Europa on es retarda més l'emancipació dels joves. També és el país on el parc d'habitatge públic de lloguer és el més baix del continent, un 3% del total, enfront d'una mitjana europea del 30%.

Els estudiants i els joves en general pateixen els retards, avaries i lentitud de les Rodalies de Renfe. Per aquesta raó el moviment independentista, i l'Assemblea en especial, ha d'estar al

costat de la campanya “No paguem” que va endegar el **col·lectiu Batec** que aplega joves independentistes.

3.4. Les lluites en defensa dels drets nacionals i democràtics

El nostre marc nacional són els Països Catalans, encara que l'àmbit prioritari de lluita de l'Assemblea

sigui Catalunya. Cal mantenir i trobar noves formes de col·laboració per enfortir la consciència nacional amb la resta de països de parla catalana en el marc de la Confederació d'Entitats Sobiranistes dels Països Catalans. A més, celebrarem les diferents diades dels Països Catalans amb delegacions de l'Assemblea a les manifestacions i la reunió del Secretariat Nacional a les seves capitals, com s'ha fet fins ara.

La defensa del català és prioritària per l'Assemblea, al costat de les entitats especialitzades en la defensa de la llengua catalana com la Coordinadora d'Associacions per la Llengua Catalana (CAL), la Plataforma per la Llengua o el mateix Òmnium. Sobretot quan sorgeixin agressions de lleis espanyoles, de sentències judicials i en general discriminacions lingüístiques. Tots els membres de l'Assemblea han de tenir consciència del procés de minorització que pateix el català en el seu ús social i comprometre's a exercir els seus drets lingüístics en tots els àmbits.

L'Assemblea ha de continuar la seva ingent tasca en la lluita antirepressiva. Va ser fundadora, juntament amb Òmnium, de la **Caixa de Solidaritat** per fer front a les despeses jurídiques i responsabilitats econòmiques d'activistes encausats per la lluita per la independència. Ara és gestionada per una associació específica on socis de la nostra entitat tenen protagonisme. L'Assemblea ha portat la persecució espanyola, per exemple les càrregues de l'U d'Octubre de 2017 a diferents instàncies jurídiques i a instàncies internacionals. La darrera acció ha estat la denúncia de l'espionatge amb el programa Pegasus.

A la Conferència Nacional Antirepressiva celebrada a Girona el 2 d'octubre de 2021 es va crear el **Front Comú contra la Repressió**. La sectorial de Persones Represaliades de l'Assemblea hi té una gran presència amb nombrosos actes, manifestacions i acompanyaments a represaliats i encausats. L'acampada a la plaça de Catalunya del 15 i 16 d'octubre de 2022, cinquè aniversari de l'empresonament del President de l'Assemblea, es va iniciar la **campanya “Nosaltres Acusem”** per fer una petició al Parlament per crear una Comissió d'Investigació sobre la Causa General contra l'independentisme. Aquesta Campanya aprovada pel SN en el ple del 3 de setembre de 2022 està absolutament vigent i s'ha de complir el que es deia a l'apartat 5.4 del FdR 2022/2023.

La lluita no violenta és essencial en el nou embat per fer efectiva la República. El 28 de setembre de 2018 l'Assemblea va organitzar la Jornada Internacional de Noviolència amb importants especialistes i activistes de diferents països. També es van crear grups, es van fer documentals i es van fer moltes formacions de lluita no violenta arreu del territori. De cara a la nova confrontació és imprescindible multiplicar la preparació en la lluita no violenta.

3.5. Una tardor calenta. La manifestació de l'Onze de setembre de 2023 és una avinentesa per mostrar la preparació col·lectiva del nou embat amb Espanya. Una possibilitat seria que centenars

de milers de ciutadans envoltessin les instal·lacions més representatives de l'estat: l'exèrcit, la justícia, les casernes de policia, les agències tributàries, etc. Faríem entendre que el conflicte amb Catalunya ha entrat en una etapa de desobediència civil. La campanya contra el dèficit fiscal que suposen els pressupostos de l'Estat hauria de ser una altra fita per elevar el nivell de tensió social a la tardor vinent.

A més de grans mobilitzacions i altres tipus d'accions no violentes, l'Assemblea i el conjunt del moviment per la independència ha d'estar preparada per **accions de resposta ràpida** a esdeveniments imprevistos i a provocacions espanyoles com viatges de la casa reial, cimeres, etc.

4. FRONT INSTITUCIONAL: CICLE ELECTORAL I NOU EMBAT PER LA INDEPENDÈNCIA

4.1. Per fer efectiva la República, necessitem encarar el nou cicle electoral amb la força que l'Assemblea i les entitats independentistes van afrontar el que va culminar amb l'1 d'octubre de 2017. Cal establir una estratègia de pressió als partits polítics. En ella s'hauria de precisar, per la part política, els plantejaments de les eleccions municipals, espanyoles i europees que precediran a les catalanes. Les entitats independentistes hauran de coordinar les iniciatives polítiques amb les campanyes i accions de lluita no violenta.

4.2. Els partits independentistes han causat la desescalada del conflicte perquè estan immersos en el model espanyol de partits polítics. A la Transició la monarquia va legislar per afavorir un bipartidisme que fes la mateixa funció que el partit conservador i liberal a la primera Restauració borbònica: una façana democràtica que amagava la corrupció del caciquisme. El bipartidisme de la segona Restauració ha substituït la xarxa caciquil pel clientelisme i el control dels mitjans de comunicació.

El sistema polític vigent només permet triar butlletes de partits amb llistes tancades, elaborades per les cúpules dels partits. Aquests tenen una estructura vertical que redueix al mínim el debat ideològic i estratègic intern. Les baralles entre partits tenen com a finalitat la colonització d'ajuntaments, diputacions, comunitats autònomes, ministeris, empreses i organismes públics. Allà hi col·loquen militants i persones afins en càrrecs que corresponen a gerents professionals. A més nomenen una ingent quantitat d'assessors i càrrecs de confiança; el jutge Joaquim Bosch ha escrit que n'hi ha uns cent mil al conjunt de l'Estat. Completen el sistema les portes giratòries entre partits, alta burocràcia i empreses.

El model espanyol de partits és molt lluny de les pràctiques dels països democràtics avançats, tot i la degradació generalitzada de la democràcia de les darreres dècades. Però al Regne d'Espanya la degeneració de les relacions entre ciutadans i polítics és superior i és sistèmica. Hi ha una estreta relació entre la qualitat democràtica de cada país i el seu grau de progrés social i cultural.

El sistema polític català s'inscriu en el model espanyol de partits polítics i prioritza la disputa per la patrimonialització de la Generalitat, les diputacions, els consells comarcals i els ajuntaments. Aquesta cotilla impedeix el debat a fons tant sobre l'estratègia independentista com les grans qüestions socials, econòmiques, culturals i ecològiques. Els defensors d'una quarta força independentista han de tenir present que les bones intencions dels candidats no poden contrarestar la formidable inèrcia del sistema.

4.3. L'existència del moviment i les entitats sobiranistes diferencia el sistema polític català del model de partits espanyol. El nombre d'afiliats a Òmnium, l'Assemblea, el Consell de la República i les altres entitats multiplica per molt el nombre de militants dels partits catalans. L'empenta de la nostra societat civil va encapçalar la protesta contra la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut. Van ser les grans manifestacions de 2012 a 2015 les que van induir els partits catalans al referèndum de l'1 d'octubre i a la Declaració Unilateral d'Independència.

La ràbia pel malbaratament de la victòria del 52% aboca molts independentistes a la desqualificació global dels polítics. Tanmateix cal intentar les màximes sinergies possibles per desencadenar el nou embat a les eleccions vinents al Parlament.

L'Assemblea i les altres entitats han de presentar als partits independentistes una estratègia política compartida que podria consistir en els punts que s'exposen en els subapartats següents. Els partits que acceptin els plantejaments de les entitats podran integrar-se en l'Espai de Direcció Estratègica.

4.4. Les eleccions municipals de 2023 són afrontades pels partits independentistes com si el conflicte amb Espanya no existís. Aquest plantejament ha estat possible per dos dèficits greus de l'independentisme.

En primer lloc, la manca d'un model municipal de la futura República que evidenciï la baixa qualitat

democràtica, les reduïdes competències i els pocs recursos econòmics dels ajuntaments al Regne

d'Espanya, a diferència dels països del nord d'Europa. A les ciutats mitjanes i grans, on viu la majoria

de la gent, els electors no coneixen el regidor del seu districte a qui plantejar els problemes quotidians de la població.

La reivindicació de la democràcia local ha d'identificar l'independentisme, com ho fa la denúncia del

dèficit fiscal. Implica reclamar eleccions directes als districtes de Barcelona, als Consells Comarcals, a la Corporació Metropolitana i a les diputacions, on prolifera el clientelisme i l'absoluta absència de la rendició de comptes. No podem limitar-nos a aconseguir batlles i regidors sincerament independentistes; perquè aleshores ens dirigim només als ja convençuts.

En segon lloc falta una visió estratègica del paper dels ajuntaments per fer efectiva la independència, més enllà de l'Associació de Municipis per la Independència. En el proper embat per fer efectiva la República, quan Espanya torni a dissoldre el Parlament de Catalunya, cal preveure una Assemblea de Càrrecs Electes de la República formada pels alcaldes, regidors i representants democràtics en altres institucions. Constituirà la representació democràtica de Catalunya quan l'Estat torni a aplicar l'article 155.

4.5. Les eleccions espanyoles han de tornar a posar el conflicte de Catalunya a l'agenda política espanyola. L'Espai de Direcció Estratègica, a proposta de l'Assemblea, hauria de plantejar als partits independentistes un «Programa Comú per la independència» al Congrés i una candidatura unitària, «L'Entesa per la independència» al Senat.

El «Programa Comú» es concretaria en una proposta de reforma constitucional en forma de «disposició addicional» per permetre la independència. La candidatura unitària al Senat seria la garantia del Programa Comú. Els senadors són els únics representants votats personalment, Això facilita una candidatura unitària que prefiguri la Llista Cívica, amb dotze persones independents, escollides mitjançant primàries obertes. L'acord hauria d'incloure la retirada de diputats i senadors independentistes del Congrés i el Senat quan la proposta de «disposició addicional per la independència» sigui inevitablement rebutjada. A continuació es forçaria la convocatòria d'eleccions

al Parlament de Catalunya.

L'anunci d'un acord pel Programa Comú i l'Entesa per la Independència, juntament amb un Onze de

Setembre dedicat a «Encerclar l'Estat» capgiraria l'ambient actual de desànim i desconcert. Es recuperaria la confiança en la possibilitat de fer efectiva la República i la determinació de fer el que calgui amb aquest objectiu.

L'esquerra espanyola intentarà imposar el marc electoral d'impedir un govern de PP i VOX; algun partit independentista el pot comprar. L'independentisme ha de posar al centre del debat els milers

d'encausats per la persecució judicial de l'independentisme, l'acció de les clavegueres de l'Estat com

l'espionatge amb el programa Pegasus, el dèficit fiscal de 20.000 milions a cada pressupost de cada any. L'independentisme ha ajudat a establir el règim monàrquic donant suport al Govern de PSOE

i Podemos; aquesta estabilització s'ha girat en contra de Catalunya.

La determinació de posar en marxa el nou embat per la independència es mantindrà tant si governa

el PP amb el suport de Vox, com si continua la coalició de PSOE i Sumar. Fins i tot es poden tornar a repetir les eleccions espanyoles com va passar el 2015 i el 2019. Tampoc es pot excloure un pacte de

legislatura i govern PSOE-PP.

La presentació d'una reforma constitucional, tot i saber que serà denegada, té una dimensió internacional. Diverses institucions internacionals, entre elles el Consell d'Europa, van retreure que la declaració de la República Catalana d'octubre de 2017 s'havia aprovat al marge de la Constitució espanyola. El refús de la majoria espanyola dels canvis constitucionals demanats per la minoria catalana legitimaria la unilateralitat com una opció d'últim recurs.

4.6. L'embat per la independència també ha de ser al centre de les eleccions al Parlament europeu. Els nostres eurodiputats, elegits el 2019, han estat una peça clau per demostrar a l'opinió pública internacional que el conflicte de Catalunya continua ben viu i la incapacitat del Regne d'Espanya de resoldre'l d'acord amb els Principis de la Unió Europea.

Les euroordres contra els eurodiputats i altres exiliats han estat la prova més clara dels prejudicis anticatalans del poder judicial d'Espanya. Fins al punt que el Tribunal de Justícia de la Unió Europea ha establert la necessitat que els jutges europeus protegeixin el que anomena "*grups objectivament identificables*" abans d'executar les euroordres. A més abans de les eleccions europees podrien publicar-se les sentències del Tribunal Europeu de Drets Humans sobre les condemnes del Tribunal Suprem espanyol als presos polítics.

En l'àmbit de la justícia el conflicte de Catalunya és un afer europeu i aquest fet ha d'acaparar la campanya independentista a les eleccions europees, per contribuir a la internacionalització del conflicte entre Espanya i Catalunya.

5. ELECCIONS AL PARLAMENT I EL NOU EMBAT PER FER EFECTIVA LA REPÚBLICA CATALANA

5.1. El "crescendo" de campanyes i accions de lluita no violenta i les victòries electorals crearan l'excepcionalitat necessària per al nou embat per fer efectiva la República catalana. En aquest moment **el Pacte Nacional per la Independència haurà de plantejar una "Llista Cívica unitària" oberta a tot l'independentisme.** Haurà de convocar a gent de referència de tot el país, que es presentin a unes primàries obertes per ser candidats amb l'única finalitat de fer efectiva la República.

La Solidaritat Catalana de 1907 és un exemple històric de llista cívica unitària. Per combatre la Llei de Jurisdiccions Militars el Partit Carlí, la Lliga Regionalista i els republicans no-lerrouixistes no es van presentar a les eleccions com a partits, sinó que van seleccionar candidats únics, molts d'ells independents com Francesc Macià. Les concentracions entusiastes van precedir les eleccions i l'èxit va ser espectacular en escons.

Aquest tipus de "Llista Cívica unitària" és la solució òptima per convertir les eleccions al Parlament en l'arrencada d'una nova confrontació amb l'Estat espanyol. Però probablement la realitat de les forces polítiques forçarà a plantejaments subòptims: o bé una "Llista Cívica" amb només dues forces parlamentàries; o bé una "Llista Cívica" sense partits polítics. En qualsevol cas cal confiar que una victòria de la candidatura rupturista arrossegui a tots els diputats independentistes a tornar a proclamar la República i a desencadenar el nou embat per la independència.

Aquesta candidatura tindria un alt risc: seria una mena de transbordador per passar de la legalitat autonòmica a la nova legalitat republicana; una travessia amb perill de presó o l'exili. En tot cas la legislatura tindria poca duració. És altament probable que l'Estat espanyol la dissolgués en el mateix moment de reprendre els passos per fer efectiva la República suspesa l'octubre de 2017. En cas d'èxit, en uns mesos s'hauria de convocar les eleccions de l'Assemblea Constituent, a les que es tornarien a presentar els partits en representació de la seva ideologia.

Per evitar el desconcert del 27 d'octubre de 2017 cal tenir clar les fases posteriors a la victòria electoral independentista, perquè preparar-les és imprescindible per fer efectiva la República Catalana.

5.2. La primera fase del nou embat és la celebració de la victòria. Les grans manifestacions d'alegria tornaran a posar el conflicte català a les portades dels mitjans de comunicació de tot el món. Demostraran l'existència d'un moviment popular per la independència nombrós i disposat a la lluita no violenta.

Festejar el triomf pot semblar un pas obvi. Però no es va fer després de la difícil i meritòria victòria independentista del 21 de desembre de 2017, en plena aplicació del 155 i d'una ofensiva mediàtica espanyola brutal. Tampoc la gent no va sortir al carrer després de la victòria del 52% de les eleccions de febrer de 2021. Les grans masses de persones al carrer ajuden a impedir que els nostres representants facin marxa enrere en els seus compromisos per fer efectiva la República.

5.3. La segona fase de la confrontació és la protecció de les institucions catalanes en el moment d'aixecar la suspensió de la República Catalana. Fa sis anys després de la proclamació de la independència es va imposar el "campi qui pugui". Quan es faci efectiva la «*Llei de transitorietat jurídica i fundacional de la República*», centenars de milers de persones hauran de protegir el Parlament i el nou Govern provisional de la República. És el que van fer els lituans, estonians i letons entre 1990 i 1991 per frenar l'exèrcit soviètic: van posar els governants soviètics en el dilema d'una massacre o permetre la sobirania.

Quan Espanya dissolgui les institucions autonòmiques aplicant l'article 155 els diputats constitucionalistes acataran la seva destitució. No sabem l'actitud dels diputats de partits que en el seu programa defensen la República Catalana integrada en una República Federal Espanyola. Els diputats independentistes s'integraran en l'Assemblea de Càrrecs Electes per la República que haurà de nomenar un «*Govern Provisional de la República Catalana*». La unilateralitat de la majoria democràtica de Catalunya serà el resultat de la negativa espanyola a resoldre de manera democràtica el conflicte català com ho han fet el Canadà o el Regne Unit.

Per aplicar les desenes de decrets derivats de la «*Llei de Transitorietat*» seran precises accions de lluita noviolenta prèviament planificades. Pensem, per exemple, els passos necessaris per fer efectiu el nomenament dels nous membres del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

5.4. La tercera fase de l'embat serà la desobediència civil fins al reconeixement diplomàtic de la República o unes negociacions de pau amb mediació i garanties internacionals. La lluita noviolenta a gran escala serà la resposta a la violència policial i judicial espanyola. Consistirà en tota mena d'aturades, mobilitzacions, ocupacions d'edificis, control del territori, etc. Haurà de paraitzar o pertorbar la vida quotidiana i econòmica del país durant setmanes i mesos, com ja hem explicat. S'haurà de mantenir fins a forçar una intervenció internacional.

Les negociacions i l'acord de pau d'Irlanda del Nord, amb el suport dels Estats Units i la Unió Europea són un antecedent del tipus de conferència que podria resoldre el conflicte de Catalunya. No serà gens fàcil que Espanya admeti participar en unes negociacions internacionals, basades en el Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics, el primer dels quals és el dret a l'autodeterminació. A diferència de 2017 cal preparar una resistència a l'aplicació de l'article 155 al sistema educatiu, a la sanitat, als mitjans de comunicació de la Generalitat, etc. Aquesta insubmissió no és fàcil perquè està en joc el lloc de treball; però és imprescindible.

La multiplicació de presos i exiliats polítics, de càrregues policials, de represaliats i encausats acabarà mobilitzant l'opinió pública europea. Finalment els governants s'adonaran que només una intervenció exterior pot resoldre el conflicte de Catalunya. Aquest xoc va ser iniciat per Espanya per imposar per la força la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut, sense el consentiment dels catalans; perquè la sentència de l'Estatut vulnera l'article 152.2 de la constitució espanyola que estableix que un Estatut aprovat en referèndum només pot ser modificat pel mateix procediment.

6. ACTIVAR EL FRONT INTERNACIONAL PEL RECONeixEMENT DIPLOMÀTIC O UN ACORD DE PAU

6.1. Els governs europeus tenen la capacitat de fer seure el Regne d'Espanya en unes negociacions internacionals basades en el Pacte Internacional sobre Drets Civils i Polítics. Cal aconseguir que deixin de considerar el conflicte de Catalunya un assumpte intern espanyol. Un Full de Ruta per la independència viable ha de tenir present com s'han modificat les fronteres a les darreres dècades.

Per un costat les potències europees i els Estats Units sempre s'han resistit, d'entrada, a modificar

les fronteres creades en acabar la Segona Guerra Mundial. Així el juny de 1991, quatre dies abans de la declaració d'independència d'Eslovènia tant els EUA com la Comissió Europea van assegurar que mai reconeixerien una proclamació unilateral. Però, el juliol, quan l'exèrcit iugoslau va usar la seva força contra els eslovens, els Estats Units i Alemanya van reconèixer la República eslovena. Quan l'IRA va deixar la lluita armada, la Unió Europea no va intervenir en el conflicte d'Irlanda del Nord per no contrariar al Regne Unit. Va ser el President Bill Clinton qui va pressionar-lo per negociar, per exemple concedint un passaport diplomàtic a Gerry Adams. Davant el referèndum sobre la independència d'Escòcia de 2014 la Unió Europea es va alinear amb el Regne Unit assegurant que una Escòcia independent seria considerat un país tercer. En canvi, després del Brexit, va deixar entendre que acolliria amb els braços oberts una Escòcia independent.

6.2. Per l'altre costat l'article 2 del Tractat de Lisboa (2007) estableix la protecció de les persones que pertanyen a minories com a valor fonamental de la Unió Europea. Ara bé no ha establert cap mecanisme per a protegir-les minories. Tanmateix les crisis econòmiques, socials i democràtiques han forçat la Unió Europea a avançar, a traduir els principis en procediments i actuacions. El mateix passarà amb l'emparedament de les minories.

La Unió Europea respondrà als fets. Després de les càrregues policials de l'1 d'octubre, el President del Consell Europeu, Donald Tusk, va demanar al President del Govern espanyol, Mariano Rajoy, que no usés la força contra la gent, que busqués una sortida democràtica, tot i que donava suport a l'ordre constitucional espanyol. Només un desbordament democràtic català, sostingut en el temps, pot induir els països europeus a forçar Espanya a entaular negociacions internacionals.

En la projecció exterior, cal inserir les pallisses policials de l'1 d'octubre i l'empresonament i l'exili dels nostres líders democràtics dins d'un conflicte secular. Catalunya al segle XVII tenia el mateix estatus polític que Portugal dins de la monarquia dels Àustries. El 1714 la nova dinastia borbònica va abolir la nostra Constitució i va annexar Catalunya per la força al Regne de Castella, que el 1812 va canviar el seu nom pel de Regne d'Espanya. Al segle XIX i XX a Espanya es va crear un ambient d'hostilitat contra els catalans que historiadors com Pierre Vilar han comparat amb l'antisemitisme. La catalanofòbia és imprescindible per entendre el recurs d'Espanya a la violència contra milions de catalans. Està tan arrelada que incapacita els governants espanyols per una solució interna i fa imprescindible una intervenció europea per protegir la minoria catalana.

6.3. La Taula de Diàleg, el suport dels partits catalans al Govern espanyol i l'absència de mobilitzacions han afeblit la projecció internacional del conflicte. Els Estats europeus creuen que és en vies de solució. L'indult als presos polítics, demanat pel Consell d'Europa, ha alleujat la incomoditat que sentia la Unió Europea quan recriminava a Rússia o la Xina la seva falta de respecte als drets humans. Els governs d'aquestes potències autoritàries han retret el doble estàndard europeu per l'existència de presos polítics a un país de la Unió.

La tutela de la diplomàcia espanyola sobre les delegacions exteriors de la Generalitat i els viatges del seu President projecten Catalunya com una de les disset comunitats autònomes d'Espanya.

6.4. La batalla jurídica dels exiliats i els presos polítics al Tribunal de Justícia de la Unió Europea i al Tribunal Europeu de Drets Humans manté obert el conflicte català a escala internacional. Ha fet progressar la protecció jurídica europea de la minoria catalana. En la sentència del TJUE sobre l'euroordre emesa pel Tribunal Suprem espanyol per extraditar el Conseller Lluís Puig i negada pel jutge belga emergeix la protecció de les minories. Perquè assenyala que la justícia del país executor de l'euroordre ha de tenir present el perill de parcialitat dels jutges emissors envers el que anomena "*Grups Objectivament Identificables*".

Aquest avenç de la justícia europea no hauria estat possible sense l'intens treball de les entitats independentistes, entre elles l'Assemblea, a instàncies internacionals com el Comitè de Drets Humans de Nacions Unides i del seu Grup de Treball sobre Detencions Arbitràries, el Consell d'Europa i altres.

En els dos anys vinents el Tribunal Europeu de Drets Humans sobre els judicis als presos polítics, amb tota probabilitat, confirmarà la parcialitat anticatalana de la justícia espanyola, que l'ha portat a vulnerar els drets fonamentals dels membres de persones que tenien la representació democràtica de la minoria catalana.

L'Assemblea, amb el protagonisme de les Assemblees Exteriors, i les altres entitats independentistes han d'intensificar la projecció del conflicte de Catalunya per facilitar la intervenció internacional en el moment del nou embat per la **independència**. La tasca de difusió mundial de les entitats és més necessària que mai donada la renúncia del Govern de la Generalitat a projectar el conflicte de manera oficial. Cal mostrar a totes les institucions internacionals i als mitjans de comunicació d'arreu del món que el Regne d'Espanya continua vulnerant els drets democràtics fonamentals dels catalans, per exemple l'espionatge amb el programa Pegasus.

La projecció internacional del cas català ha d'abastar tot el món. En aquest sentit és molt important la participació de Catalunya a l'Organització de Nacions i Pobles No Representats (UNPO). Ens ha projectat a països que abans no coneixien la nostra opressió. A més permet tenir contactes en cercles diplomàtics i estatals als quals Catalunya no tindria accés. Sis països de l'UNPO (Estònia, Letònia, Armènia, Geòrgia, Palau i Timor Oriental) han assolit la independència des de la seva fundació el 1991.

Si el moviment civil per la independència comparteix l'estratègia esbossada en aquest Full de Ruta; si prepara amb tenacitat i coratge el nou embat amb l'Estat espanyol, Catalunya pot ser la setena nació de l'UNPO independent en pocs anys.

Arenys de Mar per la independència

7 - Esmena a la totalitat

« 1.-PREAMBUL-INTRODUCCIÓ:

Sense Estat, estem esmerçant: temps, recursos humans, socials i econòmics. L'únic "diàleg amb l'"Estado" predecessor - esgotades històricament totes les vies dialèctiques i normes de la bona fe internacionals- (1) ha de ser la notificació oficial al "Estado" *ierga omnes* de la Declaració i Proclamació efectiva de la República Catalana, entrant en aplicació la Llei de Transitorietat Jurídica, 20/2017, de vuit de setembre.

2.-OBJECTIUS DEL FULL DE RUTA D'ANC:

1. Afavorir la creació de la LLISTA CÍVICA DE PAÍS, sota el nom de GOI-CAT (2), conformada segons les normes de la democràcia directa i participativa, recollides -a manca d'altres- en els articles 130 al 145 de la Proposta de Constitució per a la República Catalana que l'entitat *Constituim* va presentar al Parlament de Catalunya (3). Les llistes cíviques, s'hauran de conformar per a presentar-se en totes les confrontacions electorals.

2. Únic objectiu a exigir a la Llista Cívica (GOI-CAT):

2.1 Aixecar la suspensió de la Proclamació de la República, fer-la efectiva i aplicar allò previst en la esmentada Llei de Transitorietat, formant govern, afavorint la participació directa de la ciutadania en la redacció de la Constitució, obrint el procés constituent, formar el cens català i universal de votants i fer-ho tot en els terminis establerts en dita llei. Durant el període constituent l' Estat català, funcionarà subsidiàriament i interina, amb les actuals estructures, amb excepció de les qüestions econòmiques i fiscals que dependran exclusivament de la Agència Tributària Catalana, i del actualment ICF (4) a transformar en el Banc Central Català.

2.2 Aprovar per Referèndum vinculant, la Constitució per a la República Catalana i, en base a la mateixa, convocar en forma, noves eleccions.

3. Acordar la dissolució de la ANC, per haver complert amb els seus objectius fundacionals.

NOTES AL PEU:

(1). Normes de la Bona fe contractual entre estats i afectats, en parla la sentència del TC del Canadà i la Llei de Claredat subsegüent. També la Comissió Badinter en casos com Kosovo. Tanmateix la Convenció de Montevideo de 1933, (ratificada al 2015) reconeix els drets a l'autodeterminació dels pobles; ho fa la DDHH (a la que Espanya es sotmet, art 10 CE-78). Les al.legacions de que Catalunya no és colònia, ni territori annexionat, ha d'estar substituïda pel Dret que ens assisteix, com a poble-cultura-nació condicionada i extorsionada, amb continua judicialització de la política, espionada per Pegasus i estructures d'estat, i històricament extorsionada y condicionada, actuacions que cal considerar com a una vulneració flagrant i general dels nostres drets que com a Minoria Nacional tenim reconeguts.

(2) Les sigles GOI. provenen i aprofiten les indicacions de la Sentència del TJUE en la que es fa esment als drets nacionals dels: "Grups Objectivament Identificables", en el nostre cas, Catalunya la conformen tot un seguit de Grups

(ANC entre ells), Identificats **O**bjectivament, amb identitat pròpia. Tanmateix la ONU ens ha reconegut com a Minoria Nacional, històricament i ininterrompuda menystinguda, expropiada i desatesa per un Estat que no ha complert mai el "pacte contractual" que suposa la CE, subjecta a normes i dret Internacionals (articles 10 i 96.1 de la CE). En aquesta proposta les sigles GOI podrien indicar: **G**rup **O**rganitzat pro_Independència de Catalunya (GOI-CAT), i el mateix podrien fer (obsequiant-los amb aquesta iniciativa) altres nacions que no son estat.

(3) La Proposta de Constitució per a la República Catalana que com "Eina de debat" va redactar i lliurar al Parlament de Catalunya la entitat *Constituim* al empara de mes de 4.000 aportacions ciutadanes recollides per tot el país, la podeu trobar, en diferents idiomes al web www.constituim.cat. Tanmateix, la LLei de Transitorietat 20/2017, inspirada en part en el text constitucional indicat, regula la Sindicatura Electoral i el funcionament de les eleccions , cens electoral i altres, en els seus articles 43 a 60).

(4). ICF = Institut Català de Finances.»

Anglesola per la independència

9 - Esmena a la totalitat

IMPULSEM EL NOU EMBAT PER LA INDEPENDÈNCIA PROPOSTA DE FULL DE RUTA 2023-2024 1. PREPAREM DES D'ARA LA NOVA CONFRONTACIÓ AMB L'ESTAT ESPANYOL 1.1. Tot i el desànim que avui ens aclapara, la independència és possible a curt termini. Per assolir-la cal un Full de Ruta que, proposat per l'Assemblea, sigui compartit per tot l'independentisme. Ha de preveure els passos per elevar el nivell de tensió dels fronts social i institucional, aprofitant el cicle electoral (municipals- maig 2023, espanyoles- desembre 2023, europees- maig de 2024). L'escalada de mobilitzacions populars i victòries electorals ha de permetre de convertir les eleccions al Parlament en un plebiscit per fer efectiva la República Catalana. El Full de Ruta compartit també ha de preveure els passos a fer en el nou embat noviolent amb l'Estat espanyol. Perquè en el cas d'Espanya no n'hi ha prou amb guanyar unes eleccions al Parlament. Cap nació ha assolit la independència gràcies a llistes cíviques i maniobres parlamentàries quan s'ha d'enfrontar a un Estat determinat a usar la força contra ella. L'única alternativa per assolir la independència és combinar la legitimitat democràtica de les urnes amb una forta confrontació noviolenta al carrer. Aquest Full de Ruta s'ha de fonamentar en els aprenentatges històrics del primer embat i en les lluites noviolentes de nacions que han aconseguit la independència. 1.2. Una primera lliçó de 2017 és que la República no es va implantar perquè el Regne d'Espanya va usar la força i la violència. Per dominar la nostra nació va empresonar activistes i representants electes i perseguir judicialment a milers d'independentistes. Va ser la repressió espanyola la que va impedir la independència; no la falta d'una majoria social com sostenen alguns per ajornar el nou embat fins que no s'hagi «eixamplat la base». La República no es va implantar per la falta de previsió de la violenta reacció espanyola dels nostres dirigents, no per la seva poca determinació. Creure que Espanya es comportaria com un país democràtic davant la declaració d'independència va ser determinant per no assolir-la; perquè no es va preparar la defensa civil noviolenta a la seva violència. L'Estat espanyol potser és una democràcia al seu territori històric; però no ho és a Catalunya. Ja va passar al Regne Unit: era democràtic a Anglaterra, però no a Irlanda quan aquesta en formava part. Per aquesta raó no hi ha cap possibilitat de pactar un referèndum d'autodeterminació gràcies a acords amb l'esquerra estatal. L'«Acord de Claredat» que proposa el President Aragonès és una maniobra de distracció destinada a simular una activitat

independentista del seu Govern. La violenta resposta espanyola als fets d'octubre de 2017 ensenya que una Declaració d'Independència ha de ser defensada per centenars de milers de persones amb una estratègia de lluita no violenta preparada amb antelació. Per fer efectiva la República Catalana es necessita una victòria independentista a les eleccions vinents al Parlament, acompanyada d'una lluita no violenta capaç de paraitzar el país que forci una intervenció internacional, ja sigui el reconeixement diplomàtic, ja sigui una mediació internacional com en les negociacions i l'Acord de Pau d'Irlanda de 1998.

1.3. Una segona gran lliçó del primer embat és que la independència és possible. L'extraordinària participació de la majoria social de Catalunya en el referèndum de l'1 d'octubre, malgrat la brutalitat policial, va posar Espanya contra les cordes per la grandiosa repercussió internacional. La baula feble del Regne d'Espanya és la seva dependència internacional. L'objectiu de l'Assemblea i la resta d'entitats independentistes ha de ser tornar a mobilitzar els milions de catalans que van participar en el referèndum de l'1 d'octubre i en l'aturada de país del dia 3. Alhora la determinació de la gent al carrer va forçar el Govern de la Generalitat i els partits polítics a proclamar la República Catalana, el 27 d'octubre. Però el Govern de la Generalitat no havia creat les "estructures d'Estat". El moviment independentista tampoc no havia preparat cap resistència a les administracions catalanes a l'aplicació de l'article 155. Igualment no s'havia previst com aprofitar el ressò mediàtic internacional dels fets d'octubre de 2017. El nou embat democràtic ha de preveure els passos posteriors a la Declaració d'independència al Parlament, perquè aquesta no té efectes miraculosos. La creació d'un quart espai electoral independentista no garanteix fer efectiva la República si no es prepara la defensa del Parlament, la paralització del país i el reconeixement internacional.

1.4. Des d'ara és imprescindible posar la nova confrontació per fer efectiva la República a l'agenda independentista de totes les eleccions anteriors a les del Parlament. Realitzar un nou embat per fer efectiva la República va ser un compromís d'ERC, la CUP i Junts per Catalunya dels acords d'investidura de Pere Aragonès com a President de la Generalitat, després del 52% de vots independentistes a les eleccions de 21 de febrer de 2021. Per preparar-lo fins a gener de 2022 es va reunir un «espai de direcció estratègica» format pels tres partits independentistes al Parlament, l'Assemblea, Òmnium i el Consell per la República. Tanmateix els partits independentistes han retornat a la dinàmica autonomista i a les picabaralles entre ells, tant a la Generalitat, com pel que fa als pactes estatals. Han abandonat l'horitzó rupturista i treballen per convèncer l'opinió pública que la independència no és possible a les dècades vinents.

1.5. Un profund sentiment d'estafa contra els partits s'ha apoderat dels electors independentistes per la dilapidació de la victòria del 52%. Han retornat a les pitjors pràctiques autonomistes quan el conflicte entre Catalunya i Espanya es manté amb tota la seva cruïsa. Perquè continua la persecució judicial de l'independentisme, els 20.000 milions de dèficit fiscal de Catalunya, les amenaces contra la llengua catalana, etc. Aquest retorn a dècades passades ha fet esclatar una aguda crisi entre els representants independentistes a les institucions i la majoria social per la independència. Al final del cicle electoral, a les eleccions al Parlament, una Llista Cívica, unitària i transversal, ha de ser el

resultat de l'intens treball a les eleccions anteriors i d'una estratègia de lluita no violenta. La Llista Cívica no pot reduir-se a capitalitzar la voluntat d'un vot de càstig contra els actuals partits independentistes, que per ell mateix no ens acosta a la independència. Per aquesta raó el nou embat per la independència, que ha de combinar lluita no violenta, Llista Cívica unitària i projecció internacional, i no només la Llista Cívica, ha de ser el centre del Full de Ruta i del discurs dels portaveus de l'Assemblea.

1.6. La capacitat de lluita del moviment popular independentista es manté alta malgrat el desànim i el desconcert actuals. La mobilització es multiplica quan les entitats independentistes van juntes. Ho proven els centenars de milers de participants de la manifestació de l'Onze de Setembre de 2022 (convocada per l'Assemblea, Òmnium i AMI), les concentracions de l'U d'octubre (convocades pel Consell per la República i l'Assemblea), la manifestació del 6 de desembre contra el pacte entre el Govern espanyol i ERC per substituir el delictes de sedició pel de desordres públics agreujats, la protesta contra XXVII cimera franco-espanyola de 19-1-2023 (convocada per l'Assemblea, Òmnium i Consell de la República)

2. NECESSITAT D'UN ESPAI DE DIRECCIÓ ESTRATÈGICA DEL MOVIMENT PER LA INDEPENDÈNCIA

2.1. Per preparar i executar el nou embat per la independència cal restablir un «espai de direcció estratègica» com el que va existir fins a gener de 2022, ara limitat a les entitats independentistes. L'Assemblea ha de prioritzar la coordinació amb les entitats independentistes per portar a terme les campanyes i accions basades en la lluita no violenta, que facin inevitable el desbordament. Aquesta coordinació va ser essencial per endegar les grans campanyes i mobilitzacions entre 2012 i 2015. Per elevar el nivell de confrontació és imprescindible la presa de consciència que està en joc la supervivència de Catalunya com a nació i democràcia avançada, la seva llengua i cultura, el seu progrés econòmic, la seva cohesió social, etc.

2.2. El Pacte Nacional del Moviment Civil per la Independència, proposta sorgida de la Conferència Nacional del Moviment Civil Independentista del març passat, és el marc idoni per restablir el nou «espai de direcció estratègica». Aquest només serà possible amb el protagonisme des del primer moment de les principals entitats sobiranistes. Aquesta implicació no hi va ser en l'organització de la Conferència Nacional, acaparada per l'Assemblea; les entitats hi van assistir com a convidades, no com a coorganitzadores. El Pacte Nacional del Moviment Civil per la Independència ha de proposar i l'Espai de direcció estratègica ha de portar a terme els passos per fer efectiva la República Catalana, en els tres fronts:

- ⌚ Front Civil del Moviment civil per la Independència per portar a terme les campanyes i les accions basades en la lluita no violenta en les seves diverses formes per tal de recuperar la capacitat de paralyzar el país del 3 d'octubre de 2017 (vegeu apartat 3).
- ⌚ Front institucional per impulsar l'independentisme unilateral al cicle electoral vinent, elevat el nivell de tensió política, per culminar a les eleccions al Parlament (vegeu apartat 4). Una victòria de la Llista Cívica unitària independentista en aquestes ha de desencadenar el nou embat per fer efectiva la República (apartat 5)
- ⌚ Front internacional: projecció del conflicte català per preparar, en el moment del nou embat, el reconeixement diplomàtic de la República Catalana o negociacions internacionals per un Acord de Pau (apartat 6).

2.3. Per fer efectiva la independència

cal tornar a escalar el conflicte amb propostes disruptives que trenquin les dinàmiques rutinàries i derrotistes que ajornen de manera indefinida la ruptura. La independència no s'assolirà en un marc de normalitat al carrer i a les institucions, sinó d'agitació i tensió. El present Full de Ruta conté les anàlisis i els passos per elevar el punt de partida actual fins al crític punt de ruptura d'aquí a dos anys. L'absència d'un horitzó proper per assolir la independència es tradueix en retrets i divisions que afecten les relacions entre les organitzacions de la societat civil i els partits independentistes en primer terme. Acaben generant dissensions a l'interior de les grans entitats del moviment. 2.4. El pessimisme de centenars de milers d'independentistes es capgirarà amb l'acord per un nou embat de les entitats del Pacte Nacional del Moviment Civil per la Independència. L'existència d'un Full de Ruta clar i acordat per fer efectiva la República proporcionarà expectatives reals, creïbles i assumibles; farà renéixer l'esperança en la victòria com al primer embat, abans de l'1 d'octubre. Els defensors de la Taula de Diàleg amb el Govern espanyol i de l'Acord de Claredat ja no podran sostenir que no hi ha una alternativa al seu pactisme. Les entitats independentistes hauran definit els passos per arribar a la nova confrontació civil i institucional per fer efectiva la independència. L'esperança suscitada per les actuacions del Pacte Nacional per la Independència ha de servir per persuadir el màxim nombre possible de partits independentistes d'afegir-se a les propostes unitàries per al cycle electoral que es detallen a l'apartat 4. Tanmateix és improbable la unitat entre els partits que sostenen la via del diàleg amb el Govern espanyol dins de la legalitat vigent i els defensors de la desobediència civil per trencar amb el Regne d'Espanya. Les dues opcions s'hauran de confrontar en el cycle electoral vinent. Caldrà fer tot el possible perquè la balança es decanti vers el cantó rupturista.

3. FRONT CIVIL: RECUPERAR LA CAPACITAT DE PARALITZAR EL PAÍS

3.1. El Moviment Civil per la Independència ha de planificar un conjunt de mobilitzacions i campanyes de desobediència civil en totes les seves formes que recuperi la capacitat de paraitzar el país de manera sostinguda en el temps. Aquest poder serà necessari en la nova confrontació amb l'Estat espanyol. Quan el Parlament aixequi la suspensió de la República retornarà la repressió policial i judicial espanyola i l'aplicació de l'article 155 de la C.E. Caldrà defensar el Parlament com es va fer a les Repúbliques bàltiques i una campanya de desobediència civil noviolenta amb tota mena d'aturades, mobilitzacions, ocupacions d'edificis, etc. L'aturada de país del 3 d'octubre de 2017 va mostrar la capacitat de paraitzar el país de l'independentisme. Es van tallar les principals carreteres i autopistes; es van paraitzar els ports de Barcelona i Tarragona; va haver-hi un gran seguiment en el transport públic de superfície i del metro. No va ser convocada pels sindicats majoritaris, sinó per la Intersindical i la resta de sindicats. Un exemple de la pertorbació sostinguda en el temps necessària per assolir la independència són les protestes de l'Euromaidan a Ucraïna. Van començar la nit del 21 de novembre de 2013 contra el corrupte President Iuri Lutsenko i van durar fins al febrer de 2014 quan va fugir. No va ser una aturada permanent de l'activitat econòmica, sinó agitació i desordres a gran escala durant tres mesos. L'any 2019 es va produir un esclat social semblant a Xile, iniciat amb una protesta estudiantil, que va forçar la redacció d'una nova

constituïó. A Sri Lanka les protestes entre abril i juliol de 2022 van fer caure el Govern. Són casos que il·lustren la intensitat de l'embat necessari per fer efectiva la independència. El Regne d'Espanya respondrà amb detinguts, presos polítics, encausats, etc. Mostrarà al món la seva incapacitat per resoldre de manera democràtica el conflicte amb Catalunya. La vulneració de drets fonamentals d'activistes noviolents crearà una situació insostenible a un país de la Unió Europea com s'explica a l'apartat 6 dedicat al front internacional. 3.2. Les gravíssimes crisis de democràcia, economia i justícia social poden elevar les mobilitzacions des de la baixa latència actual fins a la intensitat necessària per a fer efectiva la independència. La societat catalana s'ha tornat conformista comparada a les grans vagues i agitacions socials al Regne Unit, Alemanya, França i altres països europeus davant la pèrdua de poder adquisitiu per la forta inflació i altres problemes. En canvi el desembre de 2007 la Plataforma pel Dret a Decidir va aplegar 700.000 persones contra el retard en les inversions estatals en infraestructures amb la manifestació "Som una nació i diem PROU! Tenim dret a decidir sobre les nostres infraestructures". La sintonia amb els problemes concrets de la població i el seu lligam amb el conflicte nacional van ser determinants per l'escalada de les mobilitzacions que van portar al referèndum i la vaga general de l'octubre de 2017. La clau és vincular la independència amb l'horitzó de convertir Catalunya en una nació avançada com els petits Estats del nord d'Europa. Per arribar als milions de persones necessaris per a l'embat per la independència cal dirigir-se al conjunt de la societat; no només als independentistes. 3.3.

L'Assemblea ha de mantenir les lluites en defensa dels drets socials i econòmics, potenciant les Assemblees Sectorials i les campanyes estratègiques de llarga duració que ha engegat des dels seus inicis. Les Assemblees Sectorials constitueixen l'estructura permanent de defensa dels drets nacionals, socials i econòmics. Han estat i són les protagonistes de les campanyes que ha desplegat l'Assemblea des dels seus inicis. En el termini de dos mesos s'elaborarà un pla estratègic sobre les Assemblees Sectorials amb la participació d'una representació del SN i una representació de cada sectorial o de les que sigui possible, per tal de:

- Intentar activar les sectorials inactives
- Revisar quins sectors importants per l'independentisme no tenen una sectorial i fer les gestions adients per crear-les.
- Valorar en quines accions poden ajudar les sectorials a l'independentisme i generar accions (formatives, informatives, etc.)
- Aquest pla se sotmetrà a la validació de les Assemblees Sectorials i de la resta d'Assemblees de Base.
- Bimensualment es durà a terme un seguiment de l'execució del pla.

L'any 2013 l'Assemblea va posar en marxa la reivindicació de la sobirania fiscal que s'ha convertit en la campanya "Jo pago a Catalunya. Fem sobirania fiscal". Les entitats independentistes podrien potenciar la reclamació per la sobirania fiscal amb una campanya anual "No en el nostre nom!" contra el suport de diputats catalans als pressupostos espanyols quan es debatin al Congrés. D'acord amb criteris de proximitat i sostenibilitat impulsarem la contractació d'empreses catalanes per part de les diferents administracions de Catalunya. El novembre de 2018 es va iniciar la campanya de consum estratègic que insta els nostres conciutadans a substituir els subministraments amb grans empreses espanyoles de l'IBEX per contractes amb empreses

catalanes. Tres mesos després es va engegar la campanya “Eines de país” per aconseguir candidatures independentistes al capdavant de les entitats econòmiques i socials de casa nostra. Va tenir un gran èxit a la Cambra de Comerç de Barcelona. Hi ha moltes altres instàncies a les quals optar, com, per exemple, els col·legis professionals. La potenciació del sindicalisme català ha de ser una prioritat permanent del moviment popular per la independència en general i de l’Assemblea en concret. És una eina de país imprescindible per lluitar contra la degradació i la precarització de les condicions de vida dels treballadors, en especial els joves. Hi ha una dada reveladora: a Euskadi i Galiza on els sindicats bascos i gallecs són majoritaris l’any 2022 els sous van pujar més que a Catalunya i Espanya. El març de 2022 l’Assemblea amb el suport d’altres plataformes va posar en marxa la campanya Sobirania energètica per la Independència. Aquesta reivindicació combina la necessitat de la transició a una economia basada en les energies netes amb la denúncia dels preus dels combustibles i l’electricitat disparats dels darrers anys. Dones per la Independència és la sectorial de l’Assemblea que aplega la lluita feminista pels drets de les dones amb la lluita per una República Catalana feminista. L’Assemblea ha de fer seu el problema de l’accés a un habitatge digne i assequible, un dels més greus del nostre país. Cada setmana hi ha desenes de desnonaments de famílies amb pocs recursos per impagament d’hipoteques o de lloguers. A la vegada una majoria de joves han de viure en casa dels seus pares fins a quasi els trenta anys pels preus dels lloguers i dels habitatges. És el país d’Europa on es retarda més l’emancipació dels joves. També és el país on el parc d’habitatge públic de lloguer és el més baix del continent, un 3% del total, enfront d’una mitjana europea del 30%. Els estudiants i els joves en general pateixen els retards, avaries i lentitud de les Rodalies de Renfe. Per aquesta raó el moviment independentista, i l’Assemblea en especial, ha d’estar al costat de la campanya “No paguem” que va endegar el col·lectiu Batec que aplega joves independentistes.

3.4. Les lluites en defensa dels drets nacionals i democràtics

El nostre marc nacional són els Països Catalans, encara que l’àmbit prioritari de lluita de l’Assemblea sigui Catalunya. Cal mantenir i trobar noves formes de col·laboració per enfortir la consciència nacional amb la resta de països de parla catalana en el marc de la Confederació d’Entitats Sobiranes dels Països Catalans. A més, celebrarem les diferents diades dels Països Catalans amb delegacions de l’Assemblea a les manifestacions i la reunió del Secretariat Nacional a les seves capitals, com s’ha fet fins ara. La defensa del català és prioritària per l’Assemblea, al costat de les entitats especialitzades en la defensa de la llengua catalana com la Coordinadora d’Associacions per la Llengua Catalana (CAL), la Plataforma per la Llengua o el mateix Òmnium. Sobretot quan sorgeixin agressions de lleis espanyoles, de sentències judicials i en general discriminacions lingüístiques. Tots els membres de l’Assemblea han de tenir consciència del procés de minorització que pateix el català en el seu ús social i comprometre’s a exercir els seus drets lingüístics en tots els àmbits. L’Assemblea ha de continuar la seva ingent tasca en la lluita antirepressiva. Va ser fundadora, juntament amb Òmnium, de la Caixa de Solidaritat per fer front a les despeses jurídiques i responsabilitats econòmiques d’activistes encausats per la lluita per la independència. Ara és

gestionada per una associació específica on socis de la nostra entitat tenen protagonisme.

L'Assemblea ha portat la persecució espanyola, per exemple les càrregues de l'U d'Octubre de 2017 a diferents instàncies jurídiques i a instàncies internacionals. La darrera acció ha estat la denúncia de l'espionatge amb el programa Pegasus. A la Conferència Nacional Antirepressiva celebrada a Girona el 2 d'octubre de 2021 es va crear el Front Comú contra la Repressió. La sectorial de Persones Represaliades de l'Assemblea hi té una gran presència amb nombrosos actes, manifestacions i acompanyaments a represaliats i encausats. L'acampada a la plaça de Catalunya del 15 i 16 d'octubre de 2022, cinquè aniversari de l'empresonament del President de l'Assemblea, es va iniciar la campanya "Nosaltres Acusem" per fer una petició al Parlament per crear una Comissió d'Investigació sobre la Causa General contra l'independentisme. Aquesta Campanya aprovada pel SN en el ple del 3 de setembre de 2022 està absolutament vigent i s'ha de complir el que es deia a l'apartat 5.4 del FdR 2022/2023. La lluita no violenta és essencial en el nou embat per fer efectiva la República. El 28 de setembre de 2018 l'Assemblea va organitzar la Jornada Internacional de Noviolència amb importants especialistes i activistes de diferents països. També es van crear grups, es van fer documentals i es van fer moltes formacions de lluita no violenta arreu del territori. De cara a la nova confrontació és imprescindible multiplicar la preparació en la lluita no violenta.

3.5. Una tardor calenta.

La manifestació de l'Onze de setembre de 2023 és una avinentesa per mostrar la preparació col·lectiva del nou embat amb Espanya. Una possibilitat seria que centenars de milers de ciutadans envoltessin les instal·lacions més representatives de l'estat: l'exèrcit, la justícia, les casernes de policia, les agències tributàries, etc. Faríem entendre que el conflicte amb Catalunya ha entrat en una etapa de desobediència civil. La campanya contra el dèficit fiscal que suposen els pressupostos de l'Estat hauria de ser una altra fita per elevar el nivell de tensió social a la tardor vinent. A més de grans mobilitzacions i altres tipus d'accions no violentes, l'Assemblea i el conjunt del moviment per la independència ha d'estar preparada per accions de resposta ràpida a esdeveniments imprevistos i a provocacions espanyoles com viatges de la casa reial, cimeres, etc.

4. FRONT INSTITUCIONAL: CICLE ELECTORAL I NOU EMBAT PER LA INDEPENDÈNCIA

4.1. Per fer efectiva la República, necessitem encarar el nou cicle electoral amb la força que l'Assemblea i les entitats independentistes van afrontar el que va culminar amb l'1 d'octubre de 2017. Cal establir una estratègia de pressió als partits polítics. En ella s'hauria de precisar, per la part política, els plantejaments de les eleccions municipals, espanyoles i europees que precediran a les catalanes. Les entitats independentistes hauran de coordinar les iniciatives polítiques amb les campanyes i accions de lluita no violenta.

4.2. Els partits independentistes han causat la desescalada del conflicte perquè estan immersos en el model espanyol de partits polítics. A la Transició la monarquia va legislar per afavorir un bipartidisme que fes la mateixa funció que el partit conservador i liberal a la primera Restauració borbònica: una façana democràtica que amagava la corrupció del caciquisme. El bipartidisme de la segona Restauració ha substituït la xarxa caciquil pel clientelisme i el control dels mitjans de comunicació.

El sistema polític vigent només permet triar butlletes de partits amb llistes tancades, elaborades per les cúpules dels partits. Aquests tenen una estructura vertical que redueix al mínim el debat ideològic i estratègic intern. Les baralles entre partits tenen com a finalitat la colonització d'ajuntaments, diputacions, comunitats autònomes, ministeris, empreses i organismes públics. Allà hi col·loquen militants i persones afins en càrrecs que corresponen a gerents professionals. A més nomenen una ingent quantitat d'assessors i càrrecs de confiança; el jutge Joaquim Bosch ha escrit que n'hi ha uns cent mil al conjunt de l'Estat. Completen el sistema les portes giratòries entre partits, alta burocràcia i empreses. El model espanyol de partits és molt lluny de les pràctiques dels països democràtics avançats, tot i la degradació generalitzada de la democràcia de les darreres dècades. Però al Regne d'Espanya la degeneració de les relacions entre ciutadans i polítics és superior i és sistèmica. Hi ha una estreta relació entre la qualitat democràtica de cada país i el seu grau de progrés social i cultural. El sistema polític català s'inscriu en el model espanyol de partits polítics i prioritza la disputa per la patrimonialització de la Generalitat, les diputacions, els consells comarcals i els ajuntaments. Aquesta cotilla impedeix el debat a fons tant sobre l'estratègia independentista com les grans qüestions socials, econòmiques, culturals i ecològiques. Els defensors d'una quarta força independentista han de tenir present que les bones intencions dels candidats no poden contrarestar la formidable inèrcia del sistema.

4.3. L'existència del moviment i les entitats sobiranistes diferencia el sistema polític català del model de partits espanyol. El nombre d'afiliats a Òmnium, l'Assemblea, el Consell de la República i les altres entitats multiplica per molt el nombre de militants dels partits catalans. L'empenta de la nostra societat civil va encapçalar la protesta contra la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut. Van ser les grans manifestacions de 2012 a 2015 les que van induir els partits catalans al referèndum de l'1 d'octubre i a la Declaració Unilateral d'Independència. La ràbia pel malbaratament de la victòria del 52% aboca molts independentistes a la desqualificació global dels polítics. Tanmateix cal intentar les màximes sinergies possibles per desencadenar el nou embat a les eleccions vinents al Parlament.

L'Assemblea i les altres entitats han de presentar als partits independentistes una estratègia política compartida que podria consistir en els punts que s'exposen en els subapartats següents. Els partits que acceptin els plantejaments de les entitats podran integrar-se en l'Espai de Direcció Estratègica.

4.4. Les eleccions municipals de 2023 són afrontades pels partits independentistes com si el conflicte amb Espanya no existís. Aquest plantejament ha estat possible per dos dèficits greus de l'independentisme. En primer lloc, la manca d'un model municipal de la futura República que evidencii la baixa qualitat democràtica, les reduïdes competències i els pocs recursos econòmics dels ajuntaments al Regne d'Espanya, a diferència dels països del nord d'Europa. A les ciutats mitjanes i grans, on viu la majoria de la gent, els electors no coneixen el regidor del seu districte a qui plantejar els problemes quotidians de la població. La reivindicació de la democràcia local ha d'identificar l'independentisme, com ho fa la denúncia del dèficit fiscal. Implica reclamar eleccions directes als districtes de Barcelona, als Consells Comarcals, a la Corporació Metropolitana i a les

diputacions, on prolifera el clientelisme i l'absoluta absència de la rendició de comptes. No podem limitar-nos a aconseguir batlles i regidors sincerament independentistes; perquè aleshores ens dirigim només als ja convençuts. En segon lloc falta una visió estratègica del paper dels ajuntaments per fer efectiva la independència, més enllà de l'Associació de Municipis per la Independència. En el proper embat per fer efectiva la República, quan Espanya torni a dissoldre el Parlament de Catalunya, cal preveure una Assemblea de Càrrecs Electes de la República formada pels alcaldes, regidors i representants democràtics en altres institucions. Constituirà la representació democràtica de Catalunya quan l'Estat torni a aplicar l'article 155.

4.5. Les eleccions espanyoles han de tornar a posar el conflicte de Catalunya a l'agenda política espanyola. L'Espai de Direcció Estratègica, a proposta de l'Assemblea, hauria de plantejar als partits independentistes un «Programa Comú per la independència» al Congrés i una candidatura unitària, «L'Entesa per la independència» al Senat. El «Programa Comú» es concretaria en una proposta de reforma constitucional en forma de «disposició addicional» per permetre la independència. La candidatura unitària al Senat seria la garantia del Programa Comú. Els senadors són els únics representants votats personalment, Això facilita una candidatura unitària que prefiguri la Llista Cívica, amb dotze persones independents, escollides mitjançant primàries obertes. L'acord hauria d'incloure la retirada de diputats i senadors independentistes del Congrés i el Senat quan la proposta de «disposició addicional per la independència» sigui inevitablement rebutjada. A continuació es forçaria la convocatòria d'eleccions al Parlament de Catalunya. L'anunci d'un acord pel Programa Comú i l'Entesa per la Independència, juntament amb un Onze de Setembre dedicat a «Encerclar l'Estat» capgiraria l'ambient actual de desànim i desconcert. Es recuperaria la confiança en la possibilitat de fer efectiva la República i la determinació de fer el que calgui amb aquest objectiu. L'esquerra espanyola intentarà imposar el marc electoral d'impedir un govern de PP i VOX; algun partit independentista el pot comprar. L'independentisme ha de posar al centre del debat els milers d'encausats per la persecució judicial de l'independentisme, l'acció de les clavegueres de l'Estat com l'espionatge amb el programa Pegasus, el dèficit fiscal de 20.000 milions a cada pressupost de cada any. L'independentisme ha ajudat a establir el règim monàrquic donant suport al Govern de PSOE i Podemos; aquesta estabilització s'ha girat en contra de Catalunya. La determinació de posar en marxa el nou embat per la independència es mantindrà tant si governa el PP amb el suport de Vox, com si continua la coalició de PSOE i Sumar. Fins i tot es poden tornar a repetir les eleccions espanyoles com va passar el 2015 i el 2019. Tampoc es pot excloure un pacte de legislatura i govern PSOE-PP. La presentació d'una reforma constitucional, tot i saber que serà denegada, té una dimensió internacional. Diverses institucions internacionals, entre elles el Consell d'Europa, van retreure que la declaració de la República Catalana d'octubre de 2017 s'havia aprovat al marge de la Constitució espanyola. El refús de la majoria espanyola dels canvis constitucionals demanats per la minoria catalana legitimaria la unilateralitat com una opció d'últim recurs.

4.6. L'embat per la independència també ha de ser al centre de les eleccions al Parlament europeu. Els nostres

eurodiputats, elegits el 2019, han estat una peça clau per demostrar a l'opinió pública internacional que el conflicte de Catalunya continua ben viu i la incapacitat del Regne d'Espanya de resoldre'l d'acord amb els Principis de la Unió Europea. Les euroordres contra els eurodiputats i altres exiliats han estat la prova més clara dels prejudicis anticatalans del poder judicial d'Espanya. Fins al punt que el Tribunal de Justícia de la Unió Europea ha establert la necessitat que els jutges europeus protegeixin el que anomena "grups objectivament identificables" abans d'executar les euroordres. A més abans de les eleccions europees podrien publicar-se les sentències del Tribunal Europeu de Drets Humans sobre les condemnes del Tribunal Suprem espanyol als presos polítics. En l'àmbit de la justícia el conflicte de Catalunya és un afer europeu i aquest fet ha d'acaparar la campanya independentista a les eleccions europees, per contribuir a la internacionalització del conflicte entre Espanya i Catalunya.

5. ELECCIONS AL PARLAMENT I EL NOU EMBAT PER FER EFECTIVA LA REPÚBLICA CATALANA

5.1. El "crescendo" de campanyes i accions de lluita noviolenta i les victòries electorals crearan l'excepcionalitat necessària per al nou embat per fer efectiva la República catalana.

En aquest moment el Pacte Nacional per la Independència haurà de plantejar una "Llista Cívica unitària" oberta a tot l'independentisme. Haurà de convocar a gent de referència de tot el país, que es presentin a unes primàries obertes per ser candidats amb l'única finalitat de fer efectiva la República. La Solidaritat Catalana de 1907 és un exemple històric de llista cívica unitària. Per combatre la Llei de Jurisdiccions Militars el Partit Carlí, la Lliga Regionalista i els republicans no-lerrouxistes no es van presentar a les eleccions com a partits, sinó que van seleccionar candidats únics, molts d'ells independents com Francesc Macià. Les concentracions entusiastes van precedir les eleccions i l'èxit va ser espectacular en escons. Aquest tipus de "Llista Cívica unitària" és la solució òptima per convertir les eleccions al Parlament en l'arrencada d'una nova confrontació amb l'Estat espanyol. Però probablement la realitat de les forces polítiques forçarà a plantejaments subòptims: o bé una "Llista Cívica" amb només dues forces parlamentàries; o bé una "Llista Cívica" sense partits polítics. En qualsevol cas cal confiar que una victòria de la candidatura rupturista arrossegui a tots els diputats independentistes a tornar a proclamar la República i a desencadenar el nou embat per la independència. Aquesta candidatura tindria un alt risc: seria una mena de transbordador per passar de la legalitat autonòmica a la nova legalitat republicana; una travessia amb perill de presó o l'exili. En tot cas la legislatura tindria poca duració. És altament probable que l'Estat espanyol la dissolgués en el mateix moment de reprendre els passos per fer efectiva la República suspesa l'octubre de 2017. En cas d'èxit, en uns mesos s'hauria de convocar les eleccions de l'Assemblea Constituent, a les que es tornarien a presentar els partits en representació de la seva ideologia. Per evitar el desconcert del 27 d'octubre de 2017 cal tenir clar les fases posteriors a la victòria electoral independentista, perquè preparar-les és imprescindible per fer efectiva la República Catalana.

5.2. La primera fase del nou embat és la celebració de la victòria.

Les grans manifestacions d'alegria tornaran a posar el conflicte català a les portades dels mitjans de comunicació de tot el món. Demostraran l'existència d'un moviment popular per la independència

nombrós i disposat a la lluita noviolenta. Festejar el triomf pot semblar un pas obvi. Però no es va fer després de la difícil i meritòria victòria independentista del 21 de desembre de 2017, en plena aplicació del 155 i d'una ofensiva mediàtica espanyola brutal. Tampoc la gent no va sortir al carrer després de la victòria del 52% de les eleccions de febrer de 2021. Les grans masses de persones al carrer ajuden a impedir que els nostres representants facin marxa enrere en els seus compromisos per fer efectiva la República.

5.3. La segona fase de la confrontació és la protecció de les institucions catalanes en el moment d'aixecar la suspensió de la República Catalana. Fa sis anys després de la proclamació de la independència es va imposar el "campi qui pugui". Quan es faci efectiva la «Llei de transitorietat jurídica i fundacional de la República», centenars de milers de persones hauran de protegir el Parlament i el nou Govern provisional de la República. És el que van fer els lituans, estonians i letons entre 1990 i 1991 per frenar l'exèrcit soviètic: van posar els governants soviètics en el dilema d'una massacre o permetre la sobirania. Quan Espanya dissolgui les institucions autonòmiques aplicant l'article 155 els diputats constitucionalistes acataran la seva destitució. No sabem l'actitud dels diputats de partits que en el seu programa defensen la República Catalana integrada en una República Federal Espanyola. Els diputats independentistes s'integraran en l'Assemblea de Càrrecs Electes per la República que haurà de nomenar un «Govern Provisional de la República Catalana». La unilateralitat de la majoria democràtica de Catalunya serà el resultat de la negativa espanyola a resoldre de manera democràtica el conflicte català com ho han fet el Canadà o el Regne Unit. Per aplicar les desenes de decrets derivats de la «Llei de Transitorietat» seran precisades accions de lluita noviolenta prèviament planificades. Pensem, per exemple, els passos necessaris per fer efectiu el nomenament dels nous membres del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

5.4. La tercera fase de l'embat serà la desobediència civil fins al reconeixement diplomàtic de la República o unes negociacions de pau amb mediació i garanties internacionals. La lluita noviolenta a gran escala serà la resposta a la violència policial i judicial espanyola. Consistirà en tota mena d'aturades, mobilitzacions, ocupacions d'edificis, control del territori, etc. Haurà de paraitzar o pertorbar la vida quotidiana i econòmica del país durant setmanes i mesos, com ja hem explicat. S'haurà de mantenir fins a forçar una intervenció internacional. Les negociacions i l'acord de pau d'Irlanda del Nord, amb el suport dels Estats Units i la Unió Europea són un precedent del tipus de conferència que podria resoldre el conflicte de Catalunya. No serà gens fàcil que Espanya admeti participar en unes negociacions internacionals, basades en el Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics, el primer dels quals és el dret a l'autodeterminació. A diferència de 2017 cal preparar una resistència a l'aplicació de l'article 155 al sistema educatiu, a la sanitat, als mitjans de comunicació de la Generalitat, etc. Aquesta insubmissió no és fàcil perquè està en joc el lloc de treball; però és imprescindible. La multiplicació de presos i exiliats polítics, de càrregues policials, de represaliats i encausats acabarà mobilitzant l'opinió pública europea. Finalment els governants s'adonaran que només una intervenció exterior pot resoldre el conflicte de Catalunya. Aquest xoc va ser iniciat per Espanya per imposar per la força la sentència del Tribunal Constitucional sobre

l'Estatut, sense el consentiment dels catalans; perquè la sentència de l'Estatut vulnera l'article 152.2 de la constitució espanyola que estableix que un Estatut aprovat en referèndum només pot ser modificat pel mateix procediment.

6. ACTIVAR EL FRONT INTERNACIONAL PEL RECONeixEMENT DIPLOMÀTIC O UN ACORD DE PAU

6.1. Els governs europeus tenen la capacitat de fer seure el Regne d'Espanya en unes negociacions internacionals basades en el Pacte Internacional sobre Drets Civils i Polítics. Cal aconseguir que deixin de considerar el conflicte de Catalunya un assumpte intern espanyol. Un Full de Ruta per la independència viable ha de tenir present com s'han modificat les fronteres a les darreres dècades. Per un costat les potències europees i els Estats Units sempre s'han resistit, d'entrada, a modificar les fronteres creades en acabar la Segona Guerra Mundial. Així el juny de 1991, quatre dies abans de la declaració d'independència d'Eslovènia tant els EUA com la Comissió Europea van assegurar que mai reconixerien una proclamació unilateral. Però, el juliol, quan l'exèrcit iugoslau va usar la seva força contra els eslovens, els Estats Units i Alemanya van reconèixer la República eslovena. Quan l'IRA va deixar la lluita armada, la Unió Europea no va intervenir en el conflicte d'Irlanda del Nord per no contrariar al Regne Unit. Va ser el President Bill Clinton qui va pressionar-lo per negociar, per exemple concedint un passaport diplomàtic a Gerry Adams. Davant el referèndum sobre la independència d'Escòcia de 2014 la Unió Europea es va alinear amb el Regne Unit assegurant que una Escòcia independent seria considerat un país tercer. En canvi, després del Brexit, va deixar entendre que acolliria amb els braços oberts una Escòcia independent.

6.2. Per l'altre costat l'article 2 del Tractat de Lisboa (2007) estableix la protecció de les persones que pertanyen a minories com a valor fonamental de la Unió Europea. Ara bé no ha establert cap mecanisme per a protegir-les minories. Tanmateix les crisis econòmiques, socials i democràtiques han forçat la Unió Europea a avançar, a traduir els principis en procediments i actuacions. El mateix passarà amb l'empara de les minories. La Unió Europea respondrà als fets. Després de les càrregues policials de l'1 d'octubre, el President del Consell Europeu, Donald Tusk, va demanar al President del Govern espanyol, Mariano Rajoy, que no usés la força contra la gent, que busqués una sortida democràtica, tot i que donava suport a l'ordre constitucional espanyol. Només un desbordament democràtic català, sostingut en el temps, pot induir els països europeus a forçar Espanya a entaular negociacions internacionals. En la projecció exterior, cal inserir les pallisses policials de l'1 d'octubre i l'empresonament i l'exili dels nostres líders democràtics dins d'un conflicte secular. Catalunya al segle XVII tenia el mateix estatus polític que Portugal dins de la monarquia dels Àustries. El 1714 la nova dinastia borbònica va abolir la nostra Constitució i va annexar Catalunya per la força al Regne de Castella, que el 1812 va canviar el seu nom pel de Regne d'Espanya. Al segle XIX i XX a Espanya es va crear un ambient d'hostilitat contra els catalans que historiadors com Pierre Vilar han comparat amb l'antisemitisme. La catalanofòbia és imprescindible per entendre el recurs d'Espanya a la violència contra milions de catalans. Està tan arrelada que incapacita els governants espanyols per una solució interna i fa imprescindible una intervenció europea per protegir la minoria catalana.

6.3. La Taula de Diàleg, el suport dels partits catalans al Govern espanyol i l'absència de mobilitzacions han afeblit la projecció internacional del conflicte. Els Estats europeus creuen que és en vies de solució. L'indult als presos polítics, demanat pel Consell d'Europa, ha alleujat la incomoditat que sentia la Unió Europea quan recriminava a Rússia o la Xina la seva falta de respecte als drets humans. Els governs d'aquestes potències autoritàries han retret el doble estàndard europeu per l'existència de presos polítics a un país de la Unió. La tutela de la diplomàcia espanyola sobre les delegacions exteriors de la Generalitat i els viatges del seu President projecten Catalunya com una de les disset comunitats autònomes d'Espanya.

6.4. La batalla jurídica dels exiliats i els presos polítics al Tribunal de Justícia de la Unió Europea i al Tribunal Europeu de Drets Humans manté obert el conflicte català a escala internacional. Ha fet progressar la protecció jurídica europea de la minoria catalana. En la sentència del TJUE sobre l'euroordre emesa pel Tribunal Suprem espanyol per extradir el Conseller Lluís Puig i negada pel jutge belga emergeix la protecció de les minories. Perquè assenyalava que la justícia del país executor de l'euroordre ha de tenir present el perill de parcialitat dels jutges emissors envers el que anomena "Grups Objectivament Identificables". Aquest avenç de la justícia europea no hauria estat possible sense l'intens treball de les entitats independentistes, entre elles l'Assemblea, a instàncies internacionals com el Comitè de Drets Humans de Nacions Unides i del seu Grup de Treball sobre Detencions Arbitràries, el Consell d'Europa i altres. En els dos anys vinents el Tribunal Europeu de Drets Humans sobre els judicis als presos polítics, amb tota probabilitat, confirmarà la parcialitat anticatalana de la justícia espanyola, que l'ha portat a vulnerar els drets fonamentals dels membres de persones que tenien la representació democràtica de la minoria catalana. L'Assemblea, amb el protagonisme de les Assemblees Exteriors, i les altres entitats independentistes han d'intensificar la projecció del conflicte de Catalunya per facilitar la intervenció internacional en el moment del nou embat per la independència. La tasca de difusió mundial de les entitats és més necessària que mai donada la renúncia del Govern de la Generalitat a projectar el conflicte de manera oficial. Cal mostrar a totes les institucions internacionals i als mitjans de comunicació d'arreu del món que el Regne d'Espanya continua vulnerant els drets democràtics fonamentals dels catalans, per exemple l'espionatge amb el programa Pegasus. La projecció internacional del cas català ha d'abastar tot el món. En aquest sentit és molt important la participació de Catalunya a l'Organització de Nacions i Pobles No Representats (UNPO). Ens ha projectat a països que abans no coneixien la nostra opressió. A més permet tenir contactes en cercles diplomàtics i estatals als quals Catalunya no tindria accés. Sis països de l'UNPO (Estònia, Letònia, Armènia, Geòrgia, Palau i Timor Oriental) han assolit la independència des de la seva fundació el 1991. Si el moviment civil per la independència comparteix l'estratègia esbossada en aquest Full de Ruta; si prepara amb tenacitat i coratge el nou embat amb l'Estat espanyol, Catalunya pot ser la setena nació de l'UNPO independent en pocs anys.

